BOOK SIX OF THE *NEW YORK TIMES* BESTSELLING

I AM NUMBER FOUR SERIES

THE FATE OF TEN

PITTACUS LORE

Pittacus Lore

Soarta lui Zece

V.1

Traducere din limba engleză,

ONIMUSHA_CS

Volumul șase din seria bestseller

EU SUNT NUMĂRUL PATRU

Septembrie 2020

La momentul traducerii, nicio editură din Romania nu avea tradusă această carte.

Pentru Alexandra D,
cea care m-a convins
să continui traducerea acestei serii.

Prefață

EVENIMENTELE POVESTITE ÎN ACEASTĂ CARTE
SUNT REALE.
NUMELE PERSONAJELOR ŞI ALE LOCURILOR
AU FOST SCHIMBATE PENTRU A-I PROTEJA
PE SUPRAVIEŢUITORII DE PE LORIEN,
CARE CONTINUĂ SĂ SE ASCUNDĂ.
GÂNDIȚI-VĂ CĂ ACESTA ESTE UN PRIM
AVERTISMENT!
EXISTENȚA ALTOR CIVILIZAȚII ESTE
O REALITATE!
UNELE DINTRE ELE ÎNCEARCĂ
SĂ VĂ DISTRUGĂ!

Seria “Moștenirile Lorienului”, de Pittacus Lore

I Am Number Four (Eu sunt Numărul Patru— Editura Nemira)
The Power of Six (Puterea celor șase— Editura Nemira)
The Rise of Nine (Lupta celor nouă— Editura Nemira)
The Fall of Five (Greșeala lui Cinci— Onimusha)
The Revenge of Seven (Răzbunarea lui Șapte— Onimusha)
The Fate of Ten (Soarta lui Zece)
United as One (Uniți ca unul)

Cuprins

PROLOG

Ușa din față se zguduie. Întotdeauna face așa când cele două porți metalice de securitate sunt închise. Asta aud ei zilnic de când s-au mutat în apartamentul din Harlem, în urmă cu trei ani. De la intrarea din față și până la pereții subțiri ca de hârtie, ei știu întotdeauna când vine sau când pleacă cineva din clădire. Opresc sonorul televizorului pentru a asculta. O fată de cincisprezece ani și un bărbat în vârstă de cincizeci și șapte de ani, fiica și tatăl ei vitreg, care rareori sunt văzuți, dar care și-au lăsat deoparte multele neînțelegeri pentru a privi invazia extratereștrilor. Bărbatul și-a petrecut o mare parte din timpul după-amiezii spunând rugăciuni în spaniolă, în timp ce fata a privit un colaj de știri într-o liniște înfricoșătoare. Totul i se pare ca într-un film, astfel că frica nu a intrat în ea cu adevărat. Fata se întreabă dacă băiatul cu părul blond care a încercat să lupte cu monstrul este mort. Bărbatul se întreabă dacă mama fetei, o chelneriță la un mic restaurant din centrul orașului, a supraviețuit atacului inițial.

Bărbatul oprește sonorul televizorului ca să poată asculta ce se întâmplă afară. Unul dintre vecinii săi urcă pe scări alergând, trecând de ușa lor și strigând tot drumul.

— Sunt în bloc! Sunt pe bloc!

Bărbatul își suge dinții cu neîncredere.

— Tipul e dus. Ciudații ăia palizi nu se deranjează să vină în Harlem. Suntem în siguranță aici, o liniștește el pe fată.

Dă volumul televizorului tare. Fata nu este atât de sigură. Se strecoară spre ușă și se uită pe vizor. Holul de dincolo de ușă este întunecos și gol.

La fel ca blocul Midtown din spatele ei, reportera de la televizor arată distrusă. E murdară și plină de cenușă pe față și prin părul ei blond. Are sânge uscat pe gură, acolo unde ar trebui să fie ruj. Reportera pare că abia mai rezistă.

— Repet, bombardamentul inițial pare să se fi redus, spune reportera tremurând, bărbatul ascultând-o cu atenție. *Mogadorienii merg pe străzi în masă și... ah..., adună prizonieri, deși am văzut multe acte de violență la cea mai mică provocare...*

Reportera se abține să nu plângă. În spatele ei, sute de extratereștri palizi în uniforme întunecate mărșăluiesc pe străzi. Unii dintre ei își întorc capul și se uită cu ochii lor negri și goi către cameră.

— Isuse Hristoase, spune bărbatul.

— Din nou, repet, ni se permite... ăăă, ni se permite să difuzăm. Ei... ei, invadatorii, pare că vor să ne aflăm aici...

La parter, poarta face zgomot din nou. Se aude un scrâșnet metalic și o bufnitură puternică. Cineva nu avea cheie. Cineva a trebuit să doboare poarta.

— Ei sunt, spune fata.

— Taci, îi zice bărbatul. El oprește din nou sonorul televizorul. Fă liniște. La naiba.

Se aud pași grei pe scară. Fata se îndepărtează de vizor când aude o altă ușă dărâmată. Vecinii lor de jos încep să țipe.

— Ascunde-te, îi spune bărbatul fetei. Du-te.

Bărbatul strânge în mâini o bâtă de baseball pe care a scos-o din dulap când nava-mamă extraterestră a apărut pentru prima oară pe cer. Se apropie de ușa firavă și se dă într-o parte, cu spatele la perete. Aud zgomotele de pe hol. Cu un sunet puternic, ușa apartamentului vecin zboară din balamale. Aud cuvinte dure în limba engleză, țipete și, în cele din urmă, un sunet ca un fulger descărcat. Au văzut armele extratereștrilor la televizor și au privit cu uimire la fulgerele de energie albastră pe care le aruncau.

Pașii se reiau, apoi se opresc în fața ușii lor firave. Ochii omului sunt larg deschiși, mâinile strânse pe bâtă. Își dă seama că fata nu s-a mișcat. E înghețată de frică.

— Trezește-te, idioato. *Fugi*.

El îi arată din cap spre fereastra camerei. Este deschisă, scara de incendiu o așteptă afară.

Fata urăște să-i spună *idioată*. Dar chiar și așa, pentru prima dată din câte își poate aminti, fata face ce îi spune tatăl ei vitreg. Se cațără pe fereastră în același fel în care a fugit din acest apartament de atâtea ori înainte. Ea știe că nu ar trebui să plece singură, tatăl ei vitreg ar trebui să fugă și el. Se întoarce pe scara de incendiu pentru a-l chema și pe el, dar astfel ajunge să se uite în apartament tocmai când ușa lor de la intrare este smulsă din balamale.

Extratereștrii sunt mult mai urâți decât la televizor. Urâțenia lor o face pe fată să înghețe. Se uită la pielea palidă a primului care intră pe ușă, la ochii lui negri și la tatuajele bizare. Sunt patru extratereștri, toți înarmați. Primul care a intrat țintește spre fata care vrea să fugă. Se oprește în ușă cu arma îndreptată spre ea.

— Predă-te sau mori, spune extraterestrul.

O secundă mai târziu, tatăl vitreg îl lovește pe extraterestru cu bâta peste față. Este o lovitură puternică — bătrânul și-a câștigat existența ca mecanic, are antebrațele groase de la cele douăsprezece ore de muncă pe zi. Îi crapă capul extraterestrului, iar creatura se transformă imediat în cenușă.

Înainte ca tatăl său vitreg să-și poată ridica din nou bâta, cel mai apropiat extraterestru îl împușcă în piept.

Bărbatul cade pe spate, mușchii îi tresaltă, cămașa îi arde. Se prăbușește peste măsuța de cafea din sticlă, se rostogolește și își îndreaptă privirea spre fereastră unde o privește pe fată în ochi.

— Fugi! își găsește cumva puterea de a striga. Fugi, naibii!

Fata sare pervazul și ajunge pe scara de incendiu. Când începe să coboare, aude foc de armă din apartamentul ei. Încearcă să nu se gândească la ce înseamnă asta. O față palidă își scoate capul pe fereastră și își îndreaptă arma spre ea.

Fata dă drumul scării, sărind pe aleea de dedesubt, chiar în momentul când aerul din jurul ei explodează. Părul de pe brațe i se ridică și fata își dă seama că fulgerul de electricitate străbate prin metalul scării de incendiu. Dar ea este nevătămată. Extraterestrul a ratat-o.

Fata sare peste niște saci de gunoi și fuge la capătul aleii, privind după colț pentru a vedea strada pe care a crescut. Un hidrant aruncă apă în sus; asta îi amintește fetei de verile când se juca în fața blocului. Vede un camion de poștă răsturnat, de sub el iese fum și pare că ar putea exploda în orice moment. Puțin mai departe, în mijlocul străzii, fata vede mica navă spațială a extratereștrilor, una dintre multele nave pe care le-a văzut împreună cu tatăl ei vitreg ieșind din nava uriașă care plana deasupra Manhattanului[1]. Au văzut asta de multe ori la știri. Aproape la fel de mult cum au văzut videoclipul cu băiatul cu păr blond.

John Smith. Acesta este numele lui. Așa a spus fata care povestea videoclipul.

Oare unde este el acum? se întreabă fata. Probabil că nu este în Harlem să salveze oamenii, asta e sigur.

Fata știe că trebuie să se salveze.

Este pe punctul de a fugi când vede un alt grup de extratereștri ieșind dintr-o clădire de apartamente de peste drum. Au o duzină de oameni cu ei, câțiva cunoscuți din cartier, niște copii pe care îi recunoaște din clasele mai mici de la școală... Cu patul armei, sunt forțați să îngenuncheze pe bordură. Un extraterestru ciudat trece prin fața oamenilor așezați în linie, făcând *clic* cu un obiect mic pe

---

[1] Manhattan — unul din cele cinci districte (cartiere, diviziuni) ale orașului New York. Cele cinci districte ale marelui oraș New York sunt: The Bronx, Brooklyn, Manhattan, Queens și Staten Island. (N. Tr.)

care îl ține în mână, ca un tip imens de la intrarea într-un club. Îi numără. Fata nu este sigură că vrea să vadă ce se întâmplă în continuare.

Se aude scârțâit metalic în spatele ei. Fata se întoarce și vede unul dintre extratereștrii din apartamentul ei coborând pe scara de incendiu.

Fuge. Fata este rapidă și cunoaște bine aceste străzi. Stația de metrou este la numai câteva blocuri distanță de aici. Odată, cu multă îndrăzneală, fata a coborât de pe peron și s-a aventurat în tuneluri. Întunericul și șobolanii de acolo nu au speriat-o la fel de mult ca extratereștrii acum. Acolo va merge. Se poate ascunde acolo, poate chiar o să meargă în centru, să încerce să-și găsească mama. Fata nu știe cum îi va da vestea despre tatăl ei vitreg. Nici măcar nu crede că ce se întâmplă este adevărat. Se așteaptă să se trezească.

Fata se uită după colț și vede trei extratereștri care stau în calea ei. Instinctul o face să încerce să se întoarcă, dar glezna scrântită și picioarele nu o ajută. Cade și se lovește tare de trotuar. Unul dintre extratereștri scoate un zgomot scurt, dur — fata înțelege că râde de ea.

— Predă-te sau mori, îi spune acesta, iar fata știe că nu are de ales. Extratereștrii își ridică deja armele și țintesc, degetele lor aproape declanșând focurile.

— Predă-te *și* mori.

O vor ucide indiferent de ce va face în continuare. Fata e sigură de asta.

Armele extratereștrilor le sunt smulse din mâini. Ei zboară la vreo douăzeci de metri de bloc.

Extratereștrii se uită la fată uimiți și nesiguri. Nici ea nu înțelege ce s-a întâmplat.

Dar ea simte ceva diferit în interiorul ei. Ceva nou. E ca și cum ar fi un păpușar, cu legături conectate la fiecare obiect din bloc. Trebuie doar să împingă și să tragă. Fata nu înțelege cum de e știe asta. Se simte natural.

Unul dintre extratereștrii se ridică și fata dă din mână de la dreapta la stânga. El zboară de-a lungul străzii, se dă peste cap și se lovește de parbrizul unei mașini parcate. Ceilalți doi schimbă o privire și încep să se îndepărteze.

— Cine râde acum? îi întreabă fata stând în picioare.

— Garde, zice unul din ei.

Fata nu știe ce înseamnă asta. Modul în care extraterestrul spune cuvântul face să pară că e vorba despre un blestem. Asta o face pe fată să zâmbească. Îi place că aceste chestii care îi răscolesc cartierul se tem de ea acum.

Acum poate lupta cu ei.

Îi va ucide.

Fata ridică o mână în aer și rezultatul este că unul dintre extratereștri se ridică de la sol. Fata își coboară mâna repede, lovind extraterestrul de partenerului său. Repetă mișcarea până când îi transformă în cenușă.

Când a terminat, fata se uită la mâini. Nu știe de unde a venit această *putere*. Nu știe ce înseamnă.

Dar o va folosi.

Capitolul 1 (John)

Trecem peste aripile unui avion de luptă prăbușit, metalul iese din mijlocul străzii ca o aripă de rechin. Câte astfel de avioane am văzut zburând, cu destinația *Anubis*? Parcă au trecut zile, dar e vorba doar de câteva ore. Unii dintre oamenii care sunt cu noi — supraviețuitorii — au strigat de bucurie când au văzut avioanele de luptă, de parcă asta ar schimba ceva.

Dar eu știu. Și tac. Câteva minute mai târziu auzim explozii. *Anubis* a distrus acele avioane de luptă, împrăștiind bucăți din piloții militari pe toată suprafața insulei Manhattan. Nu au mai trimis alte avioane.

Câți oameni au murit în acel atac? Sute. Mii. Poate mai mulți. Și totul din vina mea. Pentru că nu am putut să-l ucid pe Setrákus Ra când am avut șansa.

— În stânga! strigă un voce de undeva din spatele meu. Mă întorc, lansez o minge de foc fără să stau pe gânduri și incinerez un cercetaș mog care apare de după colț. Eu, Sam, cei peste douăzeci de supraviețuitori pe care i-am adunat de pe drum — încetinim pasul. Am intrat în districtul Manhattan. Am ajuns. Am luptat ca să ajungem aici. Bloc după bloc. Am încercat să evităm centrul orașului, unde am văzut ultima dată nava de luptă *Anubis*. Acolo, mogii sunt mai puternici.

Sunt extenuat.

Mă poticnesc. Nici nu-mi mai simt picioarele, atât sunt de obosit. Cred că o să mă prăbușesc. Un braț mă cuprinde pe după umeri și mă susține.

— John? întrebă Sam, îngrijorat. Ține-te de mine. Mi se pare că vocea lui vine printr-un tunel. Încerc să-i răspund, dar cuvintele nu-mi ies din gură. Sam își întoarce capul și vorbește cu unul dintre ceilalți supraviețuitori.

— Trebuie să plecăm de pe străzi pentru o vreme. Trebuie să se odihnească.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este faptul că am lovit cu spatele peretele unui hol într-o clădire de apartamente. Probabil că mi-am pierdut cunoștința o clipă. Încerc să mă țin de ceva, încerc să-mi revin. Trebuie să lupt.

Dar nu pot s-o fac — corpul meu refuză să mai fie pedepsit. M-am lăsat să alunec în jos pe perete ca să mă așez pe podea. Mocheta este plină de praf și sticlă spartă care provine de la vreo explozie. Am adunat cam douăzeci și cinci de oameni. Atât am reușit să salvăm. Plini de sânge și murdari, câțiva sunt răniți, dar toți suntem obosiți.

Câte răni am vindecat astăzi? La început, a fost ușor. După atâtea vindecări, totuși, am început să simt că Moștenirea mea vindecătoare îmi seacă propria energie. Probabil că mi-am atins limita.

Mi-i amintesc pe oameni, nu după nume, ci după cum i-am găsit sau vindecat. Braț-Rupt și Prins-Sub-Mașină, speriat.

O femeie, Cea-Care-A-Sărit-Pe-Fereastră, îmi pune mâna pe umăr, verificându-mă. Îi spun că sunt în regulă, iar ea pare ușurată.

Chiar în fața mea, Sam vorbește cu un polițist în uniformă, în vârstă de vreo cincizeci de ani. Polițistul are pe față sânge uscat de la o tăietură pe frunte pe care i-am vindecat-o. I-am uitat numele și nici nu mai știu unde l-am găsit. Vocile lor sună departe, precum ecoul într-un tunel lung. Trebuie să-mi concentrez auzul pentru a înțelege cuvintele, dar chiar și asta necesită un efort colosal. Am capul bandajat.

— Am primit informații prin stația radio că avem un punct de sprijin la Podul Brooklyn, spune polițistul. NYPD, Garda Națională, armata..., la naiba, toată lumea. Păzesc podul. Îi evacuează pe supraviețuitorii de acolo. Sunt la doar câteva blocuri și spun că mogii sunt concentrați mai sus, în oraș. Putem reuși.

— Atunci ar trebui să pleci, îi spune Sam. Du-te acum, cât drumul e încă liber, înainte apară o altă patrulă.

— Ar trebui să veniți cu noi, puștiule.

— Nu putem, răspunse Sam. Unul dintre prietenii noștri este încă acolo. Trebuie să-l găsim.

Nouă. Pe el trebuie să-l găsim. Ultima dată când l-am văzut, se lupta cu Cinci în fața sediului ONU. *Prin* sediul ONU. Trebuie să-l găsim înainte să plecăm din New York. Trebuie să-l găsim și să salvăm cât mai mulți oameni. Încep să-mi adun simțurile, dar sunt încă prea epuizat ca să mă mișc. Îmi deschid gura pentru a vorbi, dar tot ce pot să fac este să gem.

— Suferă, spune polițistul și știu că vorbește despre mine. Voi doi ați făcut destul. Haideți cu noi acum, cât încă mai puteți.

— Va fi bine, spune Sam. Îndoiala în vocea lui mă face să strâng din dinți și să mă concentrez. Trebuie să mă forțez, să-mi găsesc energia și să lupt.

— A murit.

— Trebuie doar să se odihnească puțin.

— *Sunt bine*, le spun, dar nu sunt sigur că m-au auzit.

— Vei fi ucis, puștiule, îi spune polițistul lui Sam, scuturându-și capul. Nu poți s-o ții așa la nesfârșit. Sunt prea mulți doar pentru voi doi. Lăsați armata să se ocupe sau...

Se îndepărtează. Știm deja cât a reușit armata să facă. Manhattanul este pierdut.

— Vom veni cât de repede vom putea, îi spune Sam.

— Mă auzi? Polițistul vorbește cu mine acum. Mă dojenește exact cum făcea Henri. Mă întreb dacă are copii. Nu mai e nimic de făcut aici. Ne-ai adus atât de departe, lasă-ne pe noi să facem restul. Dacă este nevoie, te cărăm noi până la pod.

Supraviețuitorii s-au adunat pe lângă polițist și dau din cap în semn că sunt de acord cu el. Sam se uită la mine întrebător. Fața lui este murdară de praf și cenușă. Pare golit de putere și slăbit, abia mai stă în picioare. Un blaster îi atârnă la șold prins cu o bucată de cablu electric, iar asta lasă impresia că Sam se va prăbuși în direcția aceea din cauza greutății în plus.

Mă forțez să mă ridic. Mușchii nu prea mă mai ajută. Încerc să-i arăt polițistului și celorlalți că încă mai pot, dar după cum se uită la mine îmi dau seama că nu sunt convingător. Abia îmi controlez genunchii să nu-mi tremure. Pentru un moment, simt că mă voi prăbuși la podea. Dar apoi se întâmplă ceva— simt o forță care mă ridică, susținând o parte din greutatea mea, îndreptându-mi spatele și umerii. Nu știu cum fac asta, de unde am găsit puterea. E aproape supranatural.

Nu, nu este nimic supranatural. E Sam. *Telekinezia* lui Sam, concentrată pe mine, mă face să arăt că încă mai am resurse.

— Rămânem aici, spun cu voce fermă, dar tremurândă. Mai sunt mulți oameni de salvat.

Polițistul dă din cap cu uimire. Lângă el, o fată pe care am salvat-o de pe o scară de incendiu izbucnește în plâns. Nu știu dacă plânge pentru că am inspirat-o sau pentru că arăt groaznic. Sam rămâne complet concentrat pe mine, cu chipul ca de piatră, broboane de sudoare apărându-i la tâmple.

— Mergeți la adăpost, le spun supraviețuitorilor. Apoi, ajutați oamenii cum puteți. Asta este planeta voastră. O vom salva împreună.

Polițistul vine să îmi strângă mâna. Strânsoarea lui este ca o menghină.

— Nu te vom uita, John Smith. Fiecare dintre noi îți datorează viața.

— Arată-le iadul, zice un altul.

Și apoi, toți odată, grupul de supraviețuitori începe să-și exprime recunoștința și să-și ia la revedere. Încerc să schițez un zâmbet. Adevărul e că sunt prea obosit pentru asta. Polițistul — acum el este liderul lor, el îi va ține în siguranță — se asigură că toată lumea știe că trebuie să se miște repede și în liniște, apoi ies din clădirea de apartamente și se îndreaptă spre Podul Brooklyn[2].

---

[2] Podul Brooklyn — (Brooklyn Bridge — eng) unește districtele Manhattan și Brooklyn (N. Tr.)

După ce rămânem singuri, Sam mă eliberează din mâna telekinetică pe care o folosea ca să mă susțină în poziție verticală și mă coboară înapoi cu spatele sprijinit de perete, încercând să-mi strâng picioarele sub mine. Abia mai respiră și transpiră de la efortul de a mă ține în picioare. El nu este loric și nici nu are antrenament pentru asta, dar, cumva, Sam a dezvolta o Moștenire și încearcă s-o folosească cât mai bine. Ținând cont de situația în care ne aflăm, a fost nevoit să învețe din mers. Sam cu Moștenire — dacă situația nu ar fi fost așa haotică și disperată, aș fi fost mai entuziasmat. Nu știu cum sau de ce i s-a întâmplat, dar se pare că această nouă putere a lui Sam este cam singura noastră victorie de când am ajuns în New York.

— Mulțumesc, îi spun, cuvintele venind mai ușor acum.

— Nicio problemă, îmi răspunde Sam gâfâind. Tu ești simbolul rezistenței Pământului; nu te putem lăsa baltă.

Încerc să mă ridic sprijinindu-mă de perete, dar picioarele mele încă nu sunt pregătite să-mi susțină greutatea. Mi-e mai ușor să mă târăsc până la cea mai apropiată ușă de apartament.

— Uită-te la mine cum arăt. Nu sunt simbolul nimănui, îi spun.

— Haide, ești doar obosit.

Sam mă cuprinde cu brațul, ajutându-mă să mă deplasez. Mai mult mă trage, așa că încerc să nu-mi las toată greutatea pe el. Am trecut prin iad în ultimele ore. Am mâncărimi în palme de la cât de mult am fost nevoit să-mi folosesc *Lumenul*, să arunc mingi de foc spre echipele nesfârșite de mogi care ne-au atacat. Sper că terminațiile nervoase nu-mi vor fi afectate permanent. Gândul de a-mi pierde *Lumenul* acum mă face să îngenunchez.

— *Rezistență*, spun amar. Rezistența este ceea ce se întâmplă după ce pierzi războiul, Sam.

— Știi bine ce am vrut să spun. După vocea lui, îmi dau seama că în el se duce o luptă ca să rămână optimist după tot ce s-a întâmplat azi. Dar măcar el încearcă. Mulți dintre oamenii aceia știau cine ești, John. Spuneau că te-au văzut la televizor în nu știu ce videoclip. Și tot ce s-a întâmplat la sediul ONU... Practic l-ai demascat pe Setrákus Ra în fața lumii. Toată lumea știe că ai luptat împotriva mogadorienilor. Că ai încercat să oprești asta.

— Înseamnă că știu și că am dat greș.

Ușa apartamentului de la primul etaj este întredeschisă. Mă târăsc tot drumul până acolo, iar Sam o închide și o zăvorăște în urma noastră. Încerc cel mai apropiat întrerupător și sunt surprins că mai există electricitate. Curentul electric pare a se fi întrerupt în tot orașul. Bănuiesc că acest cartier încă nu a fost lovit prea tare. Sting lumina imediat — în situația noastră, nu vrem să atragem atenția vreunei patrule mogadoriene care ar putea fi prin zonă. Mă întind pe o saltea japoneză, iar Sam trage toate perdelele.

Apartamentul este, de fapt, o garsonieră. Bucătăria înghesuită este delimitată de spațiul principal printr-un blat de granit. Garsoniera are un singur dulap și o baie mică. Indiferent cine a locuit aici, cu siguranță a plecat în grabă; sunt haine împrăștiate pe podea, un castron cu cereale este răsturnat pe tejghea, iar o ramă pentru poze a fost călcată în picioare lângă ușă. În poză sunt doi tineri pe o plajă tropicală, bărbatul ținând pe umăr o maimuțică.

Oamenii aceștia duceau o viață normală. Chiar dacă au reușit să fugă din Manhattan, viața aceea s-a terminat. Pământul nu va mai fi la fel. Și eu obișnuiam să-mi imaginez o astfel de viață liniștită pentru mine și Sarah după ce i-am fi învins pe mogi. Nu într-un apartament mic din New York, ci într-un loc mai simplu și cu mai puțină agitație.

Se aude o explozie în depărtare, probabil că mogii au distrus ceva. Acum îmi dau seama cât de naive erau visele despre o viață normală după război. Nimic nu va mai fi la fel după războiul acesta.

Sarah. Sper că este teafără. Cu chipul ei în minte am izbândit în luptele dure prin Manhattan. *Continuă să lupți și o vei revedea*, asta am continuat să-mi spun tot timpul în minte. *Trebuie* să vorbesc cu ea. Am nevoie să vorbesc cu ea. Nu doar cu Sarah, ci și cu Șase — aș vrea să intru în contact cu ceilalți, să știu ce a aflat Sarah de la Mark James și de la misteriosul său contact, vreau să aflu ce au descoperit

Șase, Marina și Adam în Mexic. Cred că are legătură cu apariția bruscă a Moștenirii lui Sam. Dacă el nu este singurul? Am nevoie să știu ce s-a întâmplat în afara New York-ului, dar telefonul meu satelitar a fost distrus când m-am prăbușit în East River, iar rețeaua de telefonie normală este căzută. Deocamdată suntem doar eu și Sam. Și încercăm să supraviețuim.

În bucătărie, Sam deschide frigiderul. Face o pauză și se uită la mine.

— Crezi că se supără cineva dacă luăm din mâncarea acestor oameni? mă întreabă el.

— Nu cred că îi pasă cuiva, îi răspund.

Îmi închid ochii pentru o secundă, dar cred că a fost pentru mai mult timp și îi deschid doar atunci când de nasul meu se lovește o bucată de pâine. Cu o mână întinsă teatral, ca un personaj de desene animate, Sam face să plutească cu *Telekinezia* în fața mea un sandviș cu unt de arahide pe o farfurie, o cutie cu compot de mere și o lingură. Chiar dacă mă simt extenuat, merită să fac un efort și să zâmbesc.

— Scuze, n-am vrut să te lovesc cu sandvișul, zice Sam când prind mâncarea din aer. Încă încerc să mă obișnuiesc cu asta. Cred că se vede.

— Nu-ți face griji. E ușor să împingi și să tragi cu *Telekinezia*. Cel mai greu de învățat este precizia.

— Fără glume, zice el.

— Frate, te descurci uimitor pentru unul care are *Telekinezia* de câteva ore.

Sam se așază lângă mine pe saltea, cu propriul sandviș în mână.

— Mă ajută dacă îmi imaginez că am mâini fantomă. Are sens?

Mă gândesc la cum îmi antrenam *Telekinezia* cu Henri. Mi se pare că a trecut foarte mult timp de atunci.

— Eu vizualizam lucrul asupra căruia mă concentram să-l mișc, apoi se întâmpla, îi spun lui Sam. Am început cu lucruri mici. Henri îmi arunca mingi de baseball în curte, iar eu trebuia să le prind cu mintea.

— Mda, păi..., eu nu cred că jocul ăsta este o opțiune pentru mine în acest moment, zice Sam. Voi găsi o altă metodă de antrenament.

Sam își ridică sandvișul din poală cu *Telekinezia*. Îl ridică la nivelul gurii ca să poată mușca, dar reușește abia după a doua concentrare.

— Nu-i rău, îi spun.

— Mi-e mai ușor când nu mă gândesc la *Telekinezie*.

— Ca și când am lupta pentru viețile noastre, de exemplu?

— Da, zice Sam dând din cap. Vrei să vorbim despre cum mi s-a întâmplat asta, John? Sau de ce mi s-a întâmplat? Sau... Nu știu. Ce vrea să însemne?

— Garzii își dezvoltă Moștenirile în adolescență. Poate că la tine este doar o întârziere.

— Frate, ai uitat că eu nu sunt loric?

— Nici Adam nu este, dar are Moșteniri, îi răspund.

— Da, nenorocitul de taică-său la conectat la un Garde mort și...

Ridic mâna și îi face semn lui Sam să se oprească.

— Tot ce vreau să spun este că nu-i atât de simplu. Nu cred că Moștenirile funcționează așa cum a spus mereu poporul meu. Fac o pauză ca să mă gândesc. Cred că ceea ce ți s-a întâmplat are legătură cu ceea ce a făcut Șase împreună cu ceilalți la Sanctuar.

— Șase a făcut asta..., zice Sam.

— S-au dus acolo să-l găsească pe Lorien pe Pământ; cred că au reușit. Apoi, probabil că Lorien te-a ales pe tine.

Fără ca măcar să-mi dau seama, am devorat deja sandvișul și compotul de mere. Stomacul meu freamătă. Mă simt puțin mai bine, puterile încep să-mi revină.

— Ei bine, asta este o onoare, zice Sam, uitându-se la mâinile lui și gândindu-se asta. Sau poate că se gândește la Șase. Terifiantă onoare, continuă el.

— Te-ai descurcat bine. Nu aș fi putut să-i salvez pe oamenii aceia fără tine, îi spun și îl bat ușor pe spate. Adevărul e că nu știu ce naiba se petrece. Nu știu cum sau de ce ai dezvoltat o Moștenire, dar mă bucur că o ai. Mă bucur că există o mică speranță amestecată cu moarte și distrugere.

Sam se ridică fără să-și scuture praful de pe blugii.

— Da, ăsta sunt eu, marea speranță a omenirii, dar vreau să-mi mai fac un sandviș. Tu mai vrei unul?

— Îmi fac singur, îi spun, dar când am vrut să mă ridic m-a luat amețeala și m-am așezat imediat la loc.

— Ia-o încet, îmi zice Sam, făcându-se că nu vede în ce stare jalnică sunt. Am deja sandvișurile făcute.

— Mai stăm câteva minute aici, îi spun eu amețit, apoi mergem să-l căutăm pe Nouă.

Îmi închid ochii, ascultându-l pe Sam cotrobăind prin bucătărie și încercând să întindă pe pâine untul de arahide cu cuțitul folosind *Telekinezia*. În fundal, mereu în fundal, pot auzi tunetul constant al luptei ce se dă undeva în Manhattan. Sam are dreptate — noi suntem Rezistența. Ar trebui să fim acolo, opunând rezistență. Dacă aș putea să mă mai odihnesc câteva minute...

Nu-mi deschid ochii decât atunci când mă scutură Sam de umăr. Îmi dau seama imediat că am ațipit. Lumina din cameră se schimbă, vine din stradă, caldă, strălucitoare și intră pe sub perdele. O farfurie cu sandvișuri așteaptă lângă mine. Sunt tentat să mă apuc de mâncat. Parcă am instincte animalice acum — dorm, mănânc, lupt.

— Cât timp am dormit? îl întreb pe Sam, ridicându-mă. Mă simt mai bine fizic, dar și vinovat pentru că am dormit când oamenii mor peste tot în New York.

— Ai dormit cam o oră, zice Sam. Voiam să te mai las, dar...

În loc de alte explicații, Sam arată spre un mic televizor agățat pe un perete din cameră. Se difuzează știrile locale. Sam a oprit sonorul, dar imaginile, mai mul statice, arată... orașul New York în flăcări. Colajul de imagini arată imensa navă *Anubis* plutind la orizont, tunurile ei bombardând zgârie-norii până când rămâne doar praful din ei.

— Nu m-am gândit să verific dacă funcționează, până în urmă cu câteva minute, zice Sam. Mă gândisem că mogii au distrus posturile de televiziune din motive de război.

Nu am uitat ce mi-a spus Setrákus Ra când eram agățat de nava lui, deasupra East River. Vrea să văd Pământul arzând. Dacă mă gândesc la viziunea despre Washington, cea pe care am împărțit-o cu Ella, îmi amintesc că orașul părea destul de răvășit, dar nu era complet distrus. Rămăseseră destui supraviețuitori care să-l servească pe Setrákus Ra. Cred că încep să înțeleg acum.

— Nu este o întâmplare, îi spun lui Sam, gândind cu voce tare. El vrea ca oamenii să vadă distrugerea pe care o poate provoca. Nu este ca pe Lorien, unde flota lui i-a ucis pe toți. De aceea a încercat “spectacolul” de la sediul ONU, de aceea a încercat rahatul ăla cu ProMog. Ca planeta Pământ să ajungă sub controlul său în mod pașnic. Vrea să trăiască pe planeta asta, la urma urmei. Iar dacă supraviețuitorii nu i se vor închina așa cum fac mogii, el vrea ca măcar să se teamă de el.

— Ei bine, chestia cu teama funcționează, categoric, zice Sam.

Pe ecran, știrile s-a mutat într-un birou și se transmite live. Clădirea care găzduiește acest canal a suferit daune în urma luptelor și pare că abia mai stă în picioare. Doar jumătate din lumini sunt aprinse în studio, iar camera este deteriorată, imaginile nefiind clare cum ar trebui. Prezentatoarea încearcă să păstreze un aer profesionist, dar are părul plin de praf și ochii roșii de la plâns. Vorbește direct către cameră pentru câteva secunde, prezentând următorul colaj de imagini.

Prezentatoarea dispare de pe ecran și în locul ei este prezentat un videoclip filmat tremurat cu telefonul mobil. În mijlocul unei intersecții mari, o figură neclară se învârtește în loc, ca un aruncător olimpic de disc care își face încălzirea. Doar că tipul nu ține în mână un disc. Cu o putere inumană, ține de gleznă o altă persoană. După câteva rotiri, tipul dă drumul corpului încremenit care zboară direct

prin fereastra unui cinematograf din apropiere. Videoclipul rămâne centrat pe aruncătorul cu umerii lați care strigă ceva, probabil un blestem.

E Nouă.

— Sam! Dă-i sonor!

În timp ce Sam ridică telecomanda, cel care l-a filmat pe Nouă se pune la adăpost după o mașină. Cameramanul de ocazie e dezorientat ca naiba, dar continuă să filmeze cu o mână ridicată deasupra capotei mașinii. Un grup de mogadorieni apare în intersecție și încep tragă asupra lui Nouă. El se ferește, apoi își folosește *Telekinezia* pentru a arunca o mașină în direcția lor.

— *...din nou, acest videoclip a fost filmat cu puțin timp în urmă, în fața sediului ONU*, spune vocea tremurândă a prezentatoarei când Sam dă sonorul mai tare. *Știm că acest aparent Superman este, ăăă, probabil, unul dintre tinerii extratereștri apăruți pe scena din fața sediului ONU, alături de tânărul identificat ca fiind John Smith. L-am văzut și pe el angajat în lupta împotriva mogadorienilor, făcând lucruri imposibile pentru un om...*

— Îmi știu numele.

— Uite, zice Sam, lovindu-mă peste braț.

Camera se îndreaptă spre acum spre cinematograf, acolo unde o formă se ridică în dreptul ferestrei distruse. Nu îl văd bine, dar îmi dau seama imediat pe cine a aruncat Nouă. Tipul zboară de la fereastra cinematografului, trece efectiv prin mogii aflați în intersecție, apoi se izbește violent de Nouă.

— Cinci, spune Sam.

Camera îi pierde din obiectiv pe Cinci și Nouă când aceștia se prăbușesc în iarba unui mic parc din apropiere, ridicând în aer bucăți mari de pământ și praf.

— Se omoară unul pe altul. Trebuie să ajungem acolo, îi spun lui Sam.

— *Un al doilea tânăr extraterestru se bate cu primul, în loc să lupte împotriva invadatorilor*, spune prezentatoarea, părând încurcată. *Nu știm... nu știm de ce. Mi-e teamă că, în acest moment, nu avem multe răspunsuri. Rămâi în siguranță, New York. Eforturile de evacuare sunt în desfășurare, găsiți o cale liberă și mergeți spre Podul Brooklyn. Dacă sunteți în apropierea luptelor, stați la adăpost și...*

Iau telecomanda din mâna lui Sam și opresc televizorul. Stă cu ochii pe mine când mă ridic, verificând dacă sunt în regulă. Mușchii mei urlă în semn de protest și amețesc pentru o secundă, dar mă descurc. Trebuie să mă adun. Niciodată expresia "luptă ca și cum nu ar exista mâine" nu a avut o mai mare semnificație. Dacă o voi face așa cum trebuie, dacă vom salva Pământul din mâinile lui Setrákus Ra și a mogadorienilor, atunci primele lucruri pe care le voi face sunt găsirea lui Nouă și a supraviețuitorilor din New York.

— A spus Union Square[3], nu? Acolo vom merge.

---

[3] Piața Unirii (N. Tr.) ☺

Capitolul 2 (Șase)

Lumea nu s-a schimbat. Sau nu îmi dau eu seama.

Aerul junglei este umed și lipicios, o schimbare binevenită față de umezeala rece din adâncurile Sanctuarului. Trebuie să-mi protejez ochii pe măsură ce ieșim în lumina soarelui târziu al după-amiezii, mergând unul câte unul pe o scară îngustă de piatră, în spirală, care apare la baza templului mayaș.

— Nu puteau să ne lase să intrăm în Sanctuar pe aici? mă vait eu, îndreptându-mi spatele și uitându-mă la sutele de trepte din calcar pe care le-am urcat mai devreme. Când am ajuns în vârful templului Calakmul, pandantivele noastre au activat un fel de poartă lorică ce ne-a teleportat în Sanctuarul ascuns în adâncurile construcției antice. Ne-am trezit într-o încăpere construită de Bătrânii Înțelepți într-una din călătoriile lor pe Pământ, evident. Cred că secretul a avut o importanță mai mare decât accesul ușor acolo. Oricum, ieșirea nu a fost ca o excursie și nici nu a implicat vreo teleportare dezorientantă — doar o urcare amețitoare a câtorva sute de trepte în spirală, prăfuite și care ne-a scos printr-o ușă simplă care, desigur, nu fusese acolo la început.

Adam iese din Sanctuar în urma mea, cu ochii îngustați ca două fante.

— Ce facem acum? întreabă el.

— Nu știu, îi spun, privind spre cerul întunecat. Sperasem că Sanctuarul ne va da acest răspuns.

— Eu... Încă nu știu sigur ce am văzut acolo. Sau ce am realizat, spune Adam ezitant. Își îndepărtează câteva fire de păr negru de pe față în timp ce mă privește.

— Nici eu, îi răspund.

Adevărul e că nu știu cât timp am stat sub pământ. Cam pierzi noțiunea timpului când te adâncești în discuție cu o entitate făcută din energie lorică pură. Am vărsat multe lucruri moștenite, lucruri de care Garzii au putut să se lipsească — cam tot ce nu era o armă. Odată ajunși în Sanctuar, am aruncat toate pietrele cunoscute și necunoscute într-un fel de fântână conectată la o sursă de energie loralită latentă. Cred că a fost suficient pentru a trezi entitatea, întruparea vie a lui Lorien. Cu care am stat de vorbă.

Da. Asta s-a întâmplat.

Dar entitatea a vorbit mai mult în parabole, iar la finalul discuțiilor chestia aia s-a transformat în supernovă, inundând Sanctuarul și zburând în lume. Ca și Adam, nici eu nu știu ce înseamnă asta.

Mă așteptam să ies din Sanctuar și să găsesc... *ceva*. Poate îmi doream ca energia lorică să-i incinereze pe toți mogadorienii care nu poartă numele Adam? Poate voiam mai multă putere pentru Moștenirile mele, ca să creez o furtună cu care să pot distruge toți dușmanii noștri? N-am avut acest noroc. Din câte știu, flota mogadoriană încă se apropie de Pământ. John, Sam, Nouă și ceilalți merg spre linia frontului chiar acum și nu sunt sigură dacă am făcut ceva care să-i ajute.

Marina iese ultima pe ușa templului. Își cuprinde umerii cu brațele, are ochii umezi și clipește din cauza luminii soarelui.

Știu că se gândește la Opt.

Înainte ca sursa de energie să se împrăștie în lume, a reușit cumva să-l învie, chiar dacă numai pentru câteva minute. A fost suficient pentru ca Marina să-și ia rămas-bun. Chiar și acum, transpirată fiind din cauza căldurii sufocante din junglă, simt un fior rece când mă gândesc că Opt s-a întors la noi, învăluit în strălucirea loralitului, zâmbind din nou. A fost unul dintre cele lai intense și mai frumoase momente pe care le-am trăit în ultimii ani— este război, iar oamenii vor muri. Prietenii vor muri. Am venit aici să accept durerea și urâțenia. Așa că poate părea puțin uluitor atunci când se întâmplă ceva bun.

Ne-am bucurat să-l revedem pe Opt, dar a fost pentru a ne lua rămas-bun. Nici nu-mi pot imagina prin ce trece marina. L-a iubit, dar l-a pierdut. Din nou.

Marina se oprește și se uită la templu, aproape că vrea să se întoarcă înăuntru. Lângă mine, Adam își drege glasul.

— Crezi că o să fie bine? mă întreabă el încet.

Marina m-a mai șocat o dată, când eram în Florida, după ce Cinci ne-a trădat. După ce el l-a ucis pe Opt. Totuși, nu este la fel ca atunci — acum nu mai radiază acel câmp de frig și nu pare că ar vrea să strângă de gât pe oricine se apropie de ea. Când se întoarce spre noi, pare aproape senină. Vrea să nu uite momentul despărțiri de Opt și se întărește pentru ce va urma. Nu îmi fac griji pentru ea.

Îi zâmbesc când clipește și își trece mâna peste față.

— Te-am auzit, îi răspunde lui Adam. Sunt bine.

— Bine, zice Adam și se uită stângaci în altă direcție. Voiam să spun…, în legătură cu ce s-a întâmplat acolo, ăăă, eu...

Adam se oprește, iar eu și Marina așteptăm să continue. Fiind mog, cred că asta îl face să se simtă puțin inconfortabil să devină prea personal cu noi. Știu că a fost uimit de spectacolul loric de lumină din Sanctuar, dar știu și că a simțit că nu aparține acelui loc, că nu era suficient de demn pentru a se afla în preajma entității.

Când văd că pauza lui Adam se prelungește, îl bat prietenește pe umăr.

— Hai să lăsăm sentimentalismele și să mergem, bine?

Adam pare mai ușurat în timp ce ne îndreptăm spre Skimmer, nava parcată lângă ale câteva zeci de nave mogadoriene. Echipamentele mogilor din fața templului au rămas exact cum le-am lăsat — grămadă. Mogii care încercau să pătrundă în Sanctuar curățaseră jungla într-un cerc perfect în jurul templului, apropiindu-se cât le-a permis câmpul de forță care proteja Sanctuarul. Abia când ieșim din zona plină de liane și ajungem în fața templului, în tabăra mogadoriană distrusă, ne dăm seama că forța aceea protectoare nu mai există. Bariera mortală care a protejat Sanctuarul timp de secole, a dispărut.

— Probabil că acel câmp de forță a dispărut când noi eram în Sanctuar, spun eu.

— Poate că nu mai are nevoie de protecție, sugerează Adam.

— Sau poate că entitatea și-a distribuit puterea în altă parte, răspunde Marina. Face o pauză, gândindu-se. Când l-am sărutat pe Opt..., am simțit-o. Pentru o fracțiune de secundă am făcut parte din fluxul energetic al entității. Se răspândea *peste tot*, pe tot Pământul. Indiferent unde s-a dus energia lorică, s-a împrăștiat în multe părți mai mici. Poate că nu se mai putea apăra aici.

Adam se uită la mine de parcă se așteaptă să-i explic ce a spus Marina.

— Cum adică se răspândește pe Pământ? o întreb.

— Nu știu să explic mai bine de atât, zice Marina, uitându-se înapoi către templul cufundat pe jumătate în umbră din cauza soarelui care apune. Am simțit că sunt una cu Lorien. Eram peste tot.

— Interesant, spune Adam privind templul și apoi pământul de sub picioare, cu un amestec de prudență și de teamă.. Unde credeți că s-a dus? Moștenirile voastre sunt mai... ?

— Eu nu simt nicio diferență, îi spun.

— Nici eu, zice și Marina. Dar ceva s-a schimbat. Lorien este *undeva acolo* acum. Pe Pământ.

Cu siguranță nu este rezultatul pe care îl așteptam, dar Marina pare foarte optimistă. Nu vreau să-i stric buna dispoziție.

— Cred că o să aflăm când ne vom întoarce în civilizație. Poate că entitatea tăbăcește funduri pe undeva pe acolo.

Marina se uită din nou la templu.

— Îl lăsăm așa? Fără protecție?

— Ce a mai rămas de protejat? întreabă Adam.

— Mai există măcar o părticică din, ăăă, *entitate* rămasă acolo, răspunde Marina. Chiar și acum, cred că Sanctuarul este încă o cale de a... Nu știu exact. De a intra în legătură cu Lorien?

— Nu avem de ales, îi spun. Ceilalți au nevoie de noi.

— Stați puțin, zice Adam, uitându-se în jur. Unde este Praf?

Cu tot ceea ce s-a întâmplat în Sanctuar, am uitat complet de himera pe care am lăsat-o de pază în fața templului. Nu există nicăieri urme ale lupului.

— S-o fi dus în junglă după femeia mog? întreabă Marina.

— Phiri Dun-Ra, zice Adam, referindu-se la *neaoșa* care a supraviețuit atacului nostru inițial. Nu cred că doar a fugit și atât.

— Poate că spectacolul de lumini al Sanctuarului a speriat-o, sugerez eu.

Adam se încruntă, apoi își pune mâinile pâlnie la gură.

— Praf! Vino, Praf!

El și Marina se agită și încep să caute himera. Eu mă urc pe Skimmer ca să văd mai bine zona înconjurătoare. De aici, ceva îmi atrage privirea. O formă cenușie se zvârcolește sub un buștean putred la marginea junglei.

— Ce-i aia de acolo? îl întreb pe Adam arătând spre forma care se zvârcolește. El aleagă într-acolo, iar Marina este în spatele lui. Un moment mai târziu, Adam vine spre mine ducând în brațe o formă mică, are chipul schimonosit de îngrijorare.

— E Praf, zice Adam. Adică..., așa cred.

Adam ține în mâini o pasăre gri. Pasărea este vie, dar corpul său este rigid și contorsionat, ca și cum ar fi suferit în urma unui un șoc electric și nu și-a revenit din spasme. Ține aripile într-un unghiuri ciudat, iar ciocul este încremenit pe jumătate deschis. Chiar dacă nu seamănă deloc cu lupul puternic pe care l-am lăsat de pază cu puțin timp în urmă, are o distincție pe care o recunosc imediat. E Praf, sunt sigură. Arată rău, ochii lui de pasăre privesc în jur înspăimântați. E viu, mintea lui funcționează, dar corpul său nu răspunde.

— Ce naiba a pățit? întreb eu.

— Nu știu, zice Adam și, pentru o clipă, am impresia că văd lacrimi în ochii lui. Dar se abține. Arată... arată ca o altă himeră pe care am salvat-o din Plum Island. Făceau experimente pe ea.

— Este în regulă, Praf, ești în siguranță, îi șoptește Marina. Îi mângâie încet penele de pe cap, încercând să-l liniștească. Marina își folosește Moștenirea pentru a vindeca majoritatea rănilor care îl acoperă, dar nu-l poate elibera pe Praf din paralizie.

— Nu putem face prea multe pentru el aici, le spun eu. Mă simt aiurea, dar trebuie să ne mișcăm. Dacă femeia mog i-a făcut asta, a dispărut de mult. Haideți să ne întoarcem la ceilalți. Poate știu ei ce este de făcut.

Adam îl aduce pe Praf la bordul Skimmerului și îl învelește într-o pătură. Încearcă să-l așeze cât mai confortabil înainte de a se așeza în spatele manetelor de zbor.

Vreau să-l contactez pe John, să aflu cum merg lucrurile dincolo de jungla Mexicană. Îmi scot telefonul satelitar și mă așez pe scaunul de lângă Adam. În timp ce el pornește motoarele navei, eu îl sun pe John.

Telefonul sună fără sfârșit. După aproximativ un minut, Marina se apleacă înainte să se uite la mine.

— Cât de tare ar trebui să ne îngrijorăm că nu răspunde? întreabă ea.

— Cantitatea normală de îngrijorare, îi răspund. Fără să vreau, mă aplec și mă uit la gleznă. Nicio cicatrice nouă — aș fi simțit durerea chinuitoare. Cel puțin știm că sunt în viață.

— Ceva nu este în regulă, zice Adam.

— Nu avem de unde să știm asta, îi răspund imediat. Doar pentru că nu răspund la telefon în secunda doi nu înseamnă că...

— Nu. Mă refeream la navă.

Îmi iau telefonul de la ureche și aud zgomotul ciudat pe care îl face motorul Skimmerului. Luminile de pe consolă se aprind neregulat.

— Credeam că știi cum funcționează chestia asta, îi spun.

Adam se încruntă, apoi apasă furios butoanele de pe consolă, oprind nava. Sub noi, motorul huruie și se zgâlțâie, de parcă ceva nu-i place.

— Știu cum funcționează chestia asta, Șase, dar nu știu ce are. Nu e vina mea, zice el.

— Scuze, îi răspund, privindu-l cum așteaptă ca motorul să se liniștească înainte să-l pornească din nou. Motorul— tehnologie mogadoriană care ar trebui să fie silențioasă— huruie și se zgâlțâie. Poate ar trebui să încercăm și altceva, pe lângă oprit și pornit din nou.

— Mai întâi Praf, acum asta. Ceva nu are sens, bodogăne Adam. Partea electronică încă funcționează. Mă rog, mai puțin diagnoza automată, care ne-ar fi putut spune ce nu este în regulă cu motorul.

Mă întind și apăs butonul care deschide cabina. Sticla se desface deasupra noastră.

— Hai să aruncăm o privire, îi zic și mă ridic din scaun.

Coborâm cu toții din Skimmer. Adam sare să inspecteze nava pe dedesubt, dar eu rămân pe corpul navei, lângă cabină. Privesc spre Sanctuar, construcția antică face o umbră lungă de la soarele care apune. Marina stă lângă mine, privind în tăcere.

— Crezi că vom câștiga? o întreb din senin, deși nu vreau să primesc un răspuns.

La început, Marina nu spune nimic. După un moment, își pune capul pe umărul meu.

— Cred că azi suntem mai aproape decât ieri.

— Aș fi vrut să știu că a meritat să venim aici, îi spun, dorind să mai folosesc odată telefonul satelitar.

— Trebuie să ai credință, îmi zice Marina. Îți spun, Șase, entitatea a făcut ceva...

Aș vrea să cred în cuvintele Marinei, dar mă gândesc la partea practică. Mă întreb dacă energia aia lorică din Sanctuar nu ne-a stricat călătoria cumva.

Sau poate că există o explicație mai simplă.

— Hei, fetelor! ne strigă Adam de sub navă. Ar fi bine să vedeți asta.

Cobor de pe Skimmer, iar Marina mă urmează. Îl găsim pe Adam între barele metalice ale trenului de aterizare, un panou din blindajul navei se află la picioarele lui.

— Asta era problema? îl întreb.

— Aia era deja căzută, explică Adam, lovind piesa cu piciorul. Dar uitați-vă la asta...

Adam mă trage mai aproape, așa încât să pot vedea mai bine în interiorul navei noastre. Motorul Skimmerului ar putea încăpea cu ușurință sub capota unui camion, dar arată mult mai complicat decât orice am văzut construit pe Pământ. În loc de pistoane și alte mecanisme, motorul conține o serie de sfere puse una peste alta. Acestea se învârtesc ușor când Adam le mișcă, ticăind inutil la capătul unor cabluri care se pierd în adâncul corpului navei.

— Uite, sistemul electric este intact, spune Adam, trăgând de cabluri. De-asta încă avem energie. Dar asta nu ajunge pentru propulsia antigravitațională. Vezi rotorul acesta centrifugal de aici? îmi arată cu degetul un ansamblu de sfere. Asta ne ajută să ne ridicăm de la sol. Problema e că nici aici nu este defecțiunea.

— Deci vrei să spui că Skimmerul ar trebui să funcționeze? îl întreb, uitându-mă la motor ca curca-n lemne.

— Ar trebui, zice Adam, apoi îmi arată un spațiu gol între rotor și cabluri. Dar vezi asta?

— Frate, habar nu am la ce mă uit, îi spun. E stricată?

— Lipsește o conductă, îmi explică el. Asta face transferul energiei generată de motor către restul navei.

— Vrei să spui că nu este nimic stricat?

— Evident că nu.

Mă îndepărtez câțiva pași de Skimmer și scanez cu privirea liziera junglei în speranța că voi vedea vreo mișcare. Am ucis toți mogii care încercau să intre în Sanctuar. Mai puțin unul.

— Phiri Dun-Ra, spun, știind că femeia mog este încă acolo. Am fost prea concentrați să intrăm în Sanctuar încât nu ne-am deranjat să mai mergem după ea când trebuia, iar acum...

— Ne-a sabotat, spune Adam, ajungând la aceeași concluzie ca mine.

Phiri Dun-Ra a făcut spectacol cu Adam când am sosit aici, l-a bătut destul de rău și a încercat să-i ardă fața folosind câmpul de forță al Sanctuarului înainte s-o atacăm noi. El încă suferă din cauza asta. L-a doborât pe Praf și ne-a blocat aici. Trebuia s-o ucidem.

— Încă nu e prea târziu, îi spun. Nu văd nicio mișcare, dar asta nu înseamnă că Phiri Dun-Ra nu ne urmărește.

— Nu putem înlocui piesa aceea cu una de la o altă navă? întreabă Marina, arătând spre zecile de nave mogadoriene din zonă.

Adam mormăie ceva și iese de sub Skimmer. Se îndreaptă spre cea mai apropiată navă, cu mâna strânsă pe blasterul luat de la un războinic mog pe care l-am ucis.

— Pun pariu că toate navele au motoarele la fel, zice Adam. Sper să-și fi distrus mâinile alea de tot.

Îmi amintesc că Phiri Dun-Ra avea mâinile bandajate, arse de la contactul cu câmpul de forță al Sanctuarului. Trebuia să nu lăsăm pe nimeni în viață. Chiar înainte ca Adam să ajungă la cea mai apropiată navă, am un sentiment neplăcut.

Adam se apleacă sub navă, examinând-o. Se uită la mine și oftează înainte de a se strecura sub corpul navei. Panoul motorului cade de parcă nimic nu îl ținea.

— Se joacă cu noi, spune el încet, cu voce gravă. Putea să tragă asupra noastră când am ieșit din Sanctuar. Dar nu a făcut-o, pentru că vrea să ne țină aici.

— Știe că nu are nicio șansă singură, spun eu ridicând vocea puțin, în speranța că poate Phiri Dun-Ra mușcă momeala și iese din ascunzătoare.

— Doar a scos piesele, nu? întreabă Marina. Nu a distrus navele?

— Nu, se pare că a luat doar piesele, îi răspunde Adam. Probabil că nu vrea să fie responsabilă pentru distrugerea navelor, în plus față de uciderea escadrilei ei. De altfel, dacă ne ține aici până îi vin întăriri ca să ne captureze sau să ne ucidă, asta o va ridica în ochii Liderului Iubit.

— Nimeni nu va fi capturat sau ucis, îi spun. Cu excepția lui Phiri Dun-Ra.

Mai există vreo modalitate de a pune nava în mișcare? îl întreabă Marina pe Adam. Ai putea... nu știu... Să înlocuiești piesa?

Adam se scarpină la ceafă și se uită în jur la celelalte nave.

— Cred că este posibil. Depinde ce piese găsim. Aș putea încerca, dar nu sunt mecanic.

— Ar fi o idee, spun, privind spre cer să-mi dau seama cam cât mai avem din lumina zilei. Nu prea mult. Sau putem răscoli jungla, s-o prindem pe Phiri Dun-Ra și să recuperăm piesa.

Adam dă din cap.

— Prefer acest plan.

Mă uit la Marina.

— Tu ce părere ai?

Nici nu trebuia s-o întreb. Transpirația îmi îngheață pe mâini— ea radiază o aură de frig.

— Să mergem la vânătoare, spune Marina.

Capitolul 3 (John)

În condiții normale, drumul spre Union Square ar dura cam patruzeci de minute. Distanța este de doar o milă și jumătate. Dar suntem departe de condițiile normale. Eu și Sam ne întoarcem de-a lungul aceluiași drum unde ne-am petrecut după-amiaza luptând. Ne întoarcem acolo unde prezența mogadoriană este mare.

Să sperăm că Nouă și Cinci nu se omoară între ei până ajungem noi acolo. Avem nevoie de ei, dacă sperăm la vreo șansă pentru câștigarea acestui război.

Avem nevoie de amândoi.

Eu și Sam ne strecurăm prin umbre. Unele blocuri încă mai au curent electric, luminile sunt aprinse, strălucind de parcă totul ar fi normal în marele oraș, de parcă străzile nu ar fi pline de mașini răsturnate sau bucăți rupte de asfalt. Evităm aceste blocuri pentru că am deveni ținte ușoare pentru mogi.

Trecem prin ceea ce a fost Chinatown. Arată de parcă o tornadă tocmai a trecut pe aici. Un trotuar este blocat, s-a prăbușit un bloc. Sunt o mulțime de pești morți în mijlocul străzii. Suntem nevoiți să ne strecurăm cu grijă printre obstacole.

În drumul nostru dinspre sediul ONU încoace, erau oameni la fiecare bloc. Polițiștii din New York încercau o evacuare ordonată, dar oamenii fugeau la întâmplare, încercând să păstreze distanța față de patrulele de mogi care pe unii îi ucid, iar pe alții îi iau prizonieri. Toată lumea era panicată și șocată de noua realitate oribilă. Eu și Sam i-am luat pe răniți, cei care nu au reușit să plece destul de repede sau grupuri care au fost despărțite de patrulele mogilor. Erau foarte mulți oameni. Acum, după ce am străbătut vreo zece blocuri, nu am întâlnit nici măcar un suflet. Poate că majoritatea oamenilor din suburbiile Manhattanului au ajuns la punctul de evacuare de pe Podul Brooklyn — asta dacă mogii nu i-au atacat până acum. Oricum, mă gândesc că cei care au supraviețuit acestei zile sunt suficient de inteligenți să stea ascunși pe timpul nopții.

În timp ce ne furișăm pe lângă un bloc pustiu, trecând cu atenție pe lângă o ambulanță abandonată, aud șoapte venind dinspre o alee din apropiere. Îmi pun mâna pe brațul lui Sam și, când ne oprim din mers, zgomotul încetează. Îmi dau seama că suntem urmăriți.

— Ce este? întreabă Sam, cu vocea scăzută.

— E cineva acolo.

Sam se chinuie să vadă în întuneric.

— Să ne vedem de drum, spune el după câteva secunde. Nu vor să-i ajutăm. Nu au nevoie de ajutorul nostru.

Îmi vine greu să las pe cineva în urmă. Dar Sam are dreptate — oricine ar fi acolo stă bine în ascunzătoare, iar noi nu am face decât să-i expunem pericolului dacă îi luăm cu noi.

Cinci minute mai târziu, virăm după un colț și întâlnim prima patrulă mogadoriană a nopții.

Mogii sunt la celălalt capăt al blocului, așa că avem spațiu să-i observăm în siguranță. Sunt mai mult de zece războinici și toți au blastere. Deasupra lor zumzăie un Skimmer, măturând, practic, strada cu un reflector montat sub navă. Patrula mogadoriană se deplasează pe lângă blocuri, câte un grup de patru războinici desprinzându-se din când în când de restul pentru a intra în câte un bloc cufundat în întuneric. Îi urmăresc cum își fac rutina de două ori și de fiecare dată răsuflu ușurat când îi văd întorcându-se fără prizonieri.

Ce s-ar întâmpla dacă mogii ar găsi un om prin aceste clădiri și l-ar târî în stradă țipând? Normal că nu aș permite să se întâmple asta, nu? Va trebui să lupt.

Ce se va întâmpla după ce eu și Sam plecăm? Ei sunt prădători. Dacă îi lăsăm să trăiască, își vor găsi prada până la urmă.

În timp ce mă gândesc la asta, Sam îmi face semn cu capul, arătând spre o alee care ne-ar putea permite să-i evităm pe mogi.

— Să mergem, îmi spune el repede. Înainte să se apropie prea mult.

Rămân nemișcat, analizând ce șanse avem. Sunt doar doisprezece mogi, plus nava. M-am luptat și cu grupuri mai mari și am învins. Desigur, sunt încă obosit după o după-amiază de luptă non-stop, dar elementul surpriză este de partea noastră. Aș putea doborî Skimmerul înainte să-și dea seama că sunt atacați, iar pe restul i-aș putea transforma în cenușă cu ușurință.

— Îi putem doborî, trag eu concluzia.

— John, ești nebun? mă întreabă Sam, prinzându-mă de umeri. Nu putem lupta cu fiecare mog din New York.

— Dar cu ăștia putem. Mă simt mai puternic acum, iar dacă ceva nu merge bine, ne vindecăm după aceea.

— Presupunând că nu suntem împușcați în față și uciși. Luptă după luptă, vindecare după vindecare... Cât crezi că o să mai reziști?

— Nu știu.

— Sunt prea mulți. Trebuie să alegem momentul potrivit.

— Ai dreptate, îi spun.

Ne strecurăm pe alee, sărim un gard și ajungem lângă următorul bloc, lăsând patrula mogadoriană să-și vadă de vânătoare. Știu că Sam are dreptate, e logic. Nu ar trebui să-mi pierd vremea cu câțiva mogi când avem de câștigat un mare război. După o zi obositoare, ar trebui să-mi păstrez puterea. Știu că toate acestea sunt adevărate. Dar chiar și așa, dacă evit lupta, m-aș simți ca un laș.

Sam îmi arată spre două indicatoare stradale: Strada 1 și Bulevardul 2.

— Numerele străzilor. Ne apropiem.

— Cei doi se luptau pe Strada 40, dar asta a fost în urmă cu o oră. La cum se mișcau, puteau ajunge în orice direcție.

— Deci să stăm cu ochii mari și urechile ciulite după vreo explozie sau vreun blestem creativ, sugerează Sam.

Mai parcurgem câteva blocuri și dăm din nou peste o patrulă mogadoriană. Eu și Sam ne ascundem în spatele unui camion de livrare, cărucioarele cu pâine proaspătă încă sunt pe rampa de descărcare. Îmi scot ușor capul de după camion și îi număr. Din nou doisprezece războinici cu un Skimmer pentru suport. Totuși, acest grup se comportă diferit de primul. Nava plutește pe poziție, iar lumina reflectorului este fixată pe fereastra din față a unei bănci. Mogii au blasterele îndreptate spre clădire. Cineva a fost luat în vizor.

Mai număr odată capetele palide care strălucesc în lumina reflectorului. Unsprezece. Dar mai devreme erau doisprezece, cu siguranță. Să se fi transformat vreunul în cenușă fără să fi observat eu?

— Să mergem mai departe, îmi spune Sam temător, probabil gândindu-se că iar îmi trece prin minte să lupt. Ar trebui să mergem cât încă sunt distrași.

— Așteaptă. Se întâmplă ceva aici.

Doi mogi se îndreaptă spre bancă, ceilalți îi acoperă. Ei merg aplecați, cu armele pregătite, încercând să vadă ceva dincolo de lumina reflectorului montat sub burta Skimmerului.

Când au ajuns la intrarea în bancă, cei doi mogi își aruncă blasterele în aer. Întreaga patrulă se oprește șocată. Sunt uluiți de ceea ce se întâmplă.

Telekinezie. Cineva i-a dezarmat pe acești mogi cu Moștenirea sa.

Îi arunc lui Sam o privire mirată.

— Nouă sau Cinci, îi spun. Ei trebuie să fie.

Revenindu-și din uluială, restul mogilor deschid focul și trag în întunericul din bancă. Cei doi mogi dezarmați sunt ridicați în aer, din nou cu *Telekinezia* și sunt folosiți pe post de scut. Sunt

dezintegrați de focurile blasterelor echipei lor. Apoi, un birou zboară spre ei din bancă. Doi mogi sunt zdrobiți, iar restul se pun la adăpost. Între timp, Skimmerul face niște manevre și se apropie mai mult de nivelul străzii, pregătindu-și tunurile să tragă în interiorul băncii.

— Eu mă ocup de navă, tu te ocupi de războinici, îi spun lui Sam.

— S-o facem, răspunde Sam dând din cap. Sper doar că cel de acolo să nu fie Cinci.

Ies din spatele camionului și alerg spre acțiune, aprinzându-mi *Lumenul* în același timp. Terminațiile nervoase ale mâinilor se simt ca prăjite. Simt căldura *Lumenului* de parcă mi-aș fi trecut mâna peste o lumânare. Durerea este suportabilă,, un efect secundar al suprasolicitării de azi. Lansez repede o minge de foc asupra Skimmerului. Primul meu atac distruge reflectorul, cufundând strada în întuneric. Nava este dezechilibrată, iar lovitura de tun pe care tocmai a lansat-o smulge bucăți din fațada băncii. Cu tunul principal dereglat, sper să îl văd pe Nouă ieșind din bancă și alăturându-ni-se.

Dar nu iese nimeni. Poate că oricare Garde dintre ei, care se află înăuntru, este rănit. După o zi lungă de luptă între ei, dar și cu mogii, probabil că sunt mai răniți decât mine.

Aud un zgomot ca de energie electrică în spatele meu. Sam a tras cu blasterul, iar acum privește la doi mogi cum de dezintegrează în nori ce cenușă. Văzându-ne că venim din spate, câțiva mogi încearcă să se ascundă în spatele unei mașini parcate. Sam îi scoate la vedere cu *Telekinezia* lui nou descoperită și trage în ei.

Unul dintre mogi strigă un ropot de cuvinte mogadoriene în comunicator. Probabil că cere întăriri.

Locația noastră este dezvăluită— asta nu e bine deloc.

Mă urc pe capota unui SUV aflat sub Skimmer. În drumul meu lansez o minge de foc spre mogul care strigă în comunicator. Este înghițit de flăcări și se transformă în cenușă, iar comunicatorul se topește. Chiar și așa, răul a fost făcut. Ei știu că suntem aici. Trebuie să plecăm de aici imediat.

Mă înfig bine pe picioare și sar, lăsând o urmă adâncă în metalul capotei mașinii. În același timp lovesc Skimmerul cu un pumn telekinetic. Nu am puterea necesară s-o dobor, dar lovesc suficient de tare încât nava în formă de farfurie zburătoare se înclină spre mine. Sar pe partea dreaptă a navei, doi piloți mogadorieni se holbează la mine șocați.

Poate că în urmă cu câteva săptămâni mă distram când vedeam fețele îngrozite ale mogilor. Poate că îmi permiteam chiar să spun ceva amuzant, împrumutând ”citate” de-ale lui Nouă înainte de a-i ucide. Dar acum, după ce și-au dezlănțuit teroarea asupra New York-ului, nu-mi mai pierd vremea cu asta.

Smulg ușa cabinei piloților și o arunc în noapte. Mogii încearcă să se ridice din scaunele lor, căutându-și blasterele. Înainte să apuce să facă ceva, eliberez un jet de foc asupra lor. Skimmerul scapă imediat de sub control. Sar de pe navă și aterizez pe trotuar, picioarele mele obosite abia mă mai susțin. Skimmerul se înfige într-un magazin de peste drum și explodează, fumul negru ieșind prin vitrina spartă.

Sam ajunge lângă mine alergând, cu țeava îndreptată spre pământ. Zona a fost curățată de toți mogii. Deocamdată.

— Doisprezece doborâți, dar mai sunt cu sutele, spune Sam sec.

— Unul dintre ei a chemat ajutoare. Trebuie să plecăm, îi spun lui Sam, dar încep să mă resimt din nou. Focul luptei s-a stins, oboseala revine. Sunt nevoit să mă sprijin de umărul lui Sam pentru câteva minute, până îmi recapăt suflul.

— Văd că nu iese nimeni din bancă, zice Sam. Cred că Nouă nu este acolo. Doar dacă nu cumva este rănit, că prea e liniște.

— Cinci, șoptesc eu, înaintând încet spre intrarea în bancă.

Nu știu dacă, în acest moment, aș fi în stare să mă lupt cu el. Singura mea speranță este ca Nouă să-l fi slăbit suficient de mult.

— Acolo, spune Sam, arătând spre holul întunecat. Cineva se mișcă. Oricine ar fi, pare că a urmărit lupta ascuns în spatele unei canapele.

— Hei, totul este în regulă acum, îi spun celui din bancă, luminând cu *Lumenul* înăuntru. Nouă? Cinci?

Cel care a pășit încet în lumina mea nu a fost niciunul dintre Garzi. Este o fată. Este cam de vârsta noastră, puțin mai scundă decât mine, slăbuță, cu un corp sprinten. Are părul strâns la spate în două codițe. Hainele ei sunt rupte fie de la vreo luptă, fie din cauza haosului general, dar altfel nu pare a fi rănită. Fata are agățată pe umărul stâng o geantă ce pare a fi destul de grea. Se uită de la Sam la mine cu ochii ei căprui, concentrată mai mult pe lumina strălucitoare din palmele mele.

— Tu ești el, spune fata, aplecându-se puțin în față. Ești tipul de la televizor.

Acum că fata este destul de aproape ca s-o putem vedea, îmi sting *Lumenul*. Nu vreau ca lumina să fie reper pentru mogii care vin ca întărire.

— Eu sunt John.

— John Smith. Da, știu, spune fata, dând din cap cu nerăbdare. Eu sunt Daniela. Tu chiar i-ai trimis la dracu' pe extratereștrii ăia.

— Ăăă, mulțumesc.

— A mai fost cineva cu tine? o întrerupe Sam, arătând spre interiorul băncii. Un tip care nu-și poate controla furia și care are obiceiul de a-și scoate tricoul? Un tip cu un singur ochi?

Daniela se uită la Sam mirată.

— Nu. Ce? De ce?

— Am avut impresia că cineva i-a atacat pe mogi cu *Telekinezia*, îi spun, uitându-mă la ea din nou, acum curios, dar și precaut. Am mai fost păcăliți și altă dată de potențiali aliați.

— Te referi la asta? Daniela își întinde mâna și blasterul unui mogadorian mort începe să plutească în aer spre ea. Ea prinde arma din aer și o agață la șold, în geantă nemaiîncăpând nimic. Îhî. Asta este o abilitate nouă care mi s-a dezvoltat.

— Deci nu sunt singurul, zice Sam, uitându-se la mine cu ochii mari.

Mintea mea pedalează atât de repede printre posibilități încât rămân fără cuvinte. S-ar putea să nu fi înțeles de ce, dar încerc să dau sens Moștenirilor primite de Sam. A petrecut foarte mult timp alături de Garzi, a făcut foarte multe ca să ne ajute... Dacă există vreun om care să merite să primească Moșteniri, acela este el. Orele de la începerea invaziei au fost atât de nebunești încât nu am avut timp să mă gândesc la asta. Nici nu a trebuit să fac asta. Mi s-a părut logic ca Sam să primească Moșteniri. Când mă gândeam la alții care să merite să primească Moșteniri, în afară de Sam, mă gândeam la oamenii pe care îi cunoaștem, oamenii care ne-au ajutat. Mă gândeam mai degrabă la Sarah. Dar în niciun caz la o fată oarecare. Totuși, fata asta, Daniela... Dacă a primit Moșteniri, înseamnă că s-a întâmplat ceva la o scară mai mare decât îmi pot eu imagina.

Cine este ea? De ce are aceste puteri? Câți oameni mai sunt ca ea?

Între timp, Daniela se uită la mine cu privirea aceea în care se citește fascinația.

— Deci, ăăă, pot să te întreb de ce m-ai ales pe mine?

— De ce te-am *ales*?

— Da, m-ai transformat în mutant, explică Daniela. N-am putut să fac chestii de-astea până azi, când tu și tipii ăia palizi...

— Mogadorieni, o lămurește Sam.

— N-am putut să mișc lucruri cu puterea minții până când nu ai apărut tu și Moga-dork-ianii ăia, termină Daniela. Care-i treaba, frate? N-am mai văzut nici un alt om cu astfel de puteri.

Sam își drege glasul și își ridică mâna, dar Daniela îl ignoră. Ea e vedeta acum.

— Sunt radioactivă? Ce altceva mai pot face? Ai luminile alea în mâini. O să pot și eu să fac asta? De ce tocmai eu? Răspunde-mi întâi la ultima întrebare.

— Eu... Încep să mă scarpin la ceafă, copleșit. Nu știu *de ce tu*.

— Oh, face Daniela încruntându-se, privind în pământ.

— John, nu ar trebui să mergem?

Dau din cap când Sam îmi amintește de iminenta întâlnire cu întăririle mogadorienilor. Am stat deja prea mult de vorbă. În fața mea stă — și alături de mine — cine... mai exact? Noi membrii ai Garzilor? Oamenii. Nu m-am gândit niciodată la așa ceva. Trebuie să mă gândesc repede la noua situație apărută, pentru că dacă mai există și alți Garzi din rândurile oamenilor, ei vor căuta îndrumare. Și cum toți cêpanii noștri sunt morți... Ei bine, asta ne va reveni nouă, loricilor.

În primul rând, trebuie să fiu sigur că Daniela rămâne cu noi. Am nevoie de timp să vorbesc cu ea, să încerc să aflu ce anume i-a declanșat Moștenirile.

— Aici nu e sigur, ar trebui să vii cu noi, îi spun.

Daniela se uită în jur. Tot ce ne înconjoară este distrus.

— E sigur acolo unde mergeți voi?

— Nu, normal că nu este.

— John vrea să spună că locul acesta se va umple de mogi în câteva minute, îi explică Sam. El începe să se îndepărteze de clădirea băncii, încercând să dea un exemplu. Daniela nu îl urmează, și nici eu

— Prietenul tău e nervos, observă Daniela.

— Numele lui este Sam.

— Ești un tip nervos, Sam, îi spune Daniela, punându-și o mână în șold. Începe din nou să se holbeze la mine, măsurându-mă. Dacă mai apar extratereștri din aceia, nu le rupi fundurile?

— Eu... Mă gândesc la logica frazei *Trebuie să alegem momentul potrivit* pe care mi-a spus-o Sam. Sunt prea mulți pentru a continua lupta. S-ar putea să nu simți asta acum, pentru că abia ai început să le folosești, dar Moștenirile noastre nu sunt o resursă nelimitată. Putem să ne împingem la limită, să obosim, apoi nu vom mai fi de folos nimănui.

— Bun sfat, zice Daniela. Se oprește pe loc. Păcat că nu ai putut să-mi răspunzi și la celelalte întrebări.

— Uite, nu știu de ce ai Moșteniri, dar este un lucru uimitor. Este un lucru bun. Poate că este destinul. Ne poți ajuta să câștigăm acest război.

— Serios? pufnește Daniela. Eu nu lupt în niciun război, John Smith de pe Marte. Eu încerc să supraviețuiesc aici. Asta este America, băi! Armata se va ocupa de fundurile extratereștrilor ăstora prăfuiți. Ne vor scăpa de ei, asta e tot.

Dau din cap neîncrezător. Chiar nu am timp să-i explic Danielei tot ce trebuie să știe despre mogadorieni— faptul că au tehnologie superioară, că sunt infiltrați în guvernele de pe Pământ, că au nenumărați războinici *cultivați* și monștri. Chestiile astea nu a trebuit să le explic niciodată vreunui Garde. Noi mereu am știut care ne este menirea, am fost crescuți să ne înțelegem misiunea pe care o avem pe Pământ. Dar Daniela și ceilalți Garzi noi apăruți, care ar putea rătăci pe undeva..., oare sunt ei pregătiți să lupte? Sau nu vor să facă asta?

O explozie zguduie pământul de sub picioarele noastre. S-a produs la câteva blocuri distanță. Dar a fost destul de puternică încât să pornească alarmele câtorva autoturisme și să-mi clănțăne dinții în gură. Fumul gros, mai întunecat decât cerul nopții, se ridică dinspre nord. Se pare că o clădire tocmai s-a prăbușit.

— Pe bune? zice Sam. Cred că ceva se întâmplă fix pe drumul nostru.

Încă o explozie, ceva mai aproape, confirmă suspiciunea lui Sam. Mă întorc disperat către Daniela.

— Ne putem ajuta reciproc. Trebuie, altfel nu vom supraviețui, îi spun, negândindu-mă neapărat la noi trei, ci la întreaga omenire și la lorici. Ne căutăm prietenul. După ce îl găsim, plecăm din

Manhattan. Am auzit că guvernul a stabilit o zonă sigură lângă Podul Brooklyn. Vom merge acolo, apoi...

Daniela îmi întrerupe expunerea planului cu un gest din mână și face un pas spre mine. Începe să strige la mine și îi simt *Telekinezia* în piept, de parcă cineva m-ar împunge cu degetul arătător.

— Tipule extraterestru, tatăl meu vitreg a fost prăjit de nenorociții ăia palizi, iar eu o caut pe mama. Lucra pe aici pe undeva. Vrei să spui că ar trebui să renunț la tot și să mă alătur armatei tale de două persoane, să fug prin orașul meu care este bombardat din cauza ta? Vrei să spui că prietenul tău este mai important decât mama mea?

Încă o explozie. Tot mai aproape. N-am idee ce ar trebui să-i spun Danielei. Întrebarea ei este corectă: Salvarea Pământului este mai importantă decât salvarea mamei sale? Acesta ar trebui să fie discursul meu pentru recrutare? Dacă ar fi fost vorba despre Henri sau Sarah, eu aș fi ascultat așa ceva?

— Oh, Doamne, zice Sam, exasperat. Măcar ne putem pune de acord să fugim toți în aceeași direcție?

Și-atunci a fost momentul în care întăririle au apărut. Nu este o escadrilă de Skimme-re și nici războinici mogadorieni veniți să ne ucidă.

Este *Anubis*.

Capitolul 4 (John)

Imensa navă de luptă, mai mare decât un portavion, se face vizibilă pe cerul nopții la vreo cinci blocuri distanță. Se mișcă încet prin fumul usturător de la recentul său bombardament. În această după-amiază, eu și Sam am luptat în sud și am reușit să păstrăm un avans față de *Anubis*, în timp ce nava se îndrepta încet spre est. Dar acum, iat-o apărând deasupra bulevardului, chiar pe direcția noastră spre Union Square.

Îmi strâng pumnii.. Setrákus Ra și Ella sunt la bordul lui *Anubis*. Dacă aș putea ajunge acolo, poate aș reuși să lupt din nou cu liderul mogadorian. Poate că, de data asta, l-aș putea ucide.

Sam stă lângă mine.

— Indiferent la ce te gândești, este o idee proastă. Trebuie să fugim, John.

Și ca să puncteze îngrijorarea lui Sam, o minge imensă de energie se formează în vârful țevii tunului lui *Anubis* și, pentru o clipă, luminează blocurile din împrejurimi într-un albastru fantomatic. Apoi, ca sunetul a o mie de blastere mogadoriene care trag toate odată, energia aceea erupe din tun și lovește fațada unei clădiri de birouri din apropiere, structura cu douăzeci de etaje se prăbușește aproape imediat spre interior.

Un val de praf se rostogolește pe stradă spre noi. Ne ferim ochii și tușim toți trei din cauza prafului. Poate că praful ne oferă o oarecare acoperire, dar asta nu prea mai contează când nava de luptă are un asemenea tun care demolează clădiri întregi. *Anubis* se apropie greoi, pregătindu-se deja pentru o nouă lovitură. Nu-mi dau seama dacă Setrákus Ra țintește semnăturile termice din clădiri sau distruge totul la întâmplare, sperând să ne lovească. Nu contează. *Anubis* este ca o forță a naturii și se îndreaptă în direcția noastră.

— La dracu' cu asta, o aud pe Daniela spunând, apoi pleacă.

Sam o urmează, la fel și eu, și toți trei ne retragem de drumul pe care tocmai am venit. Trebuie să găsim altă cale de a ajunge la Nouă. Dacă mai este în zonă, sper să scape din acest bombardament.

— Știi încotro mergi? strigă Sam la Daniela.

— Ce? Acum mă *urmăriți*?

— Cunoști orașul, nu?

Încă o clădire se prăbușește în spatele nostru. Praful este mai gros de data asta, iar spatele meu este acoperit de bucăți mici de ipsos și ciment. Exploziile sunt din ce în ce mai aproape. S-ar putea să nu mai putem scăpa de următoarea.

— Trebuie să ieșim de pe stradă! strig eu.

— Pe aici! strigă și Daniela, cotind rapid spre stânga și scoțându-ne, momentan, din potopul de clădiri care se prăbușesc pe bulevard.

Când Daniela se întoarce, ceva îi cade din geanta cu fermoar rupt. Pentru o secundă, ochii mei urmăresc o bancnotă de 100 de dolari care plutește puțin în aer, apoi dispare repede în norul de praf. Ciudate lucruri mai observi când fugi ca să-ți salvezi viața.

Ia stai puțin... Ce anume făcea ea mai exact când au încolțit-o mogii?

Nu este momentul s-o întreb. O altă explozie zguduie zona, suficient de puternic încât să-l doboare pe Sam. Îl prind și îl ridic de spate, amândoi suntem acoperiți de praful sufocant de la clădirile distruse. Chiar dacă Daniela este la doar câțiva metri în față, abia dacă o vedem ca pe o siluetă.

— Aici! strigă ea.

Încerc să luminez drumul cu *Lumenul*, dar nu prea ne ajută printre dărâmături. Nu știu unde ne duce Daniela, nu până nu-mi dispare pământul de sub picioare și mă prăbușesc cu capul înainte într-o gaură.

— Uau! face Sam când atinge podeaua de beton, aterizând lângă mine. Daniela este la câțiva metri în față. Am mâinile și genunchii juliți de la aterizare, dar altfel sunt nevătămat. Mă uit peste umăr și văd niște scări întunecate care se umplu rapid cu resturile de la clădirile din stradă.

Suntem într-o stație de metrou.

— Ar fi fost bun un mic avertisment, îi reproșez Danielei.

— Ai spus că trebuie să ieșim de pe stradă. Poftim, am ieșit de pe stradă.

— Ești bine? îl întreb pe Sam, ajutându-l să se ridice. Îmi confirmă dând din cap și încercând să-și recapete respirația.

Stația de metrou începe să vibreze. Turnichetții de metal se zgâlțâie, praful cade din tavan. Chiar și prin bariera de beton, zgomotul puternic al motoarelor navei de luptă se aude bine. Probabil că *Anubis* este deasupra noastră. Lumina de un albastru electric se revarsă în stația de metrou din exterior.

— Du-te! strig, împingându-l pe Sam. Daniela deja sărise peste turnicheți. În tuneluri!

Tunul se descarcă cu un urlet pătrunzător. Chiar și sub scutul zidurilor de beton, energia aceea mă pătrunde până în oase. Stația de metrou se zguduie și, deasupra noastră, o clădire "urlă" îndurerată când structura s-a din oțel se încovoaie și se prăbușește. Mă întorc și fug, sărind peste turnicheți după Sam și Daniela. Mă uit peste umăr și văd cum tavanul începe să se prăbușească, mai întâi peste scările prin care tocmai am căzut, apoi peste restul stației. Nu va mai ține.

— Fugiți! strig din nou, încercând să mă fac auzit peste vuietul prăbușirii stației.

Sprintăm prin întunericul tunelului. Îmi aprind *Lumenul* ca să putem vedea, lumina mea strălucind peste șinele din oțel care ne încadrează pe fiecare parte. Simt mișcare în apropierea mea și imediat observ mii de șobolani care fug alături de noi, simțind pericolul prăbușirii stației. Probabil că s-a spart și o conductă de apă, pentru că alergăm prin apă până la glezne.

Cu auzul extins, ascult piatra care ne înconjoară cum se macină și se prăbușește. Indiferent ce a distrus *Anubis* la nivelul străzii, aceasta a cauzat stricăciuni majore în fundația orașului. Mă uit la tavan, exact la timp să văd o crăpătură care se extinde ca niște afluenți pe pereții plini de mucegai. E ca și când am încerca să fugim înaintea structurii ce se prăbușește odată cu trecerea noastră.

Nu putem câștiga cursa asta. Tunelul se va prăbuși.

Sunt pe punctul de a striga un avertisment atunci când tunelul se prăbușește peste Daniela. Are timp doar să privească în sus și să țipe când o bucată de beton cade spre ea.

Îmi pun toată forța în *Telekinezie* și împing în sus.

Ține. Reușesc să opresc bucata de beton deasupra Danielei. Mă încordez atât de tare pentru a susține greutatea masivă deasupra capului încât genunchii îmi cedează. Venele mi se umflă pe gât, transpirația îmi curge pe spate. E ca și când ai căra o greutate imensă atunci când deja ești epuizat. Între timp, noi crăpături apar în bucata de tavan deja desprinsă. Un principiu din fizică— greutatea trebuie să se ducă undeva. Iar acest *undeva* înseamnă exact deasupra noastră.

Nu pot s-o țin. Nu pentru mult timp.

Simt sânge în gură și îmi dau seama că mi-am mușcat buza. Nici măcar nu pot striga la ceilalți după ajutor. Dacă îmi pierd concentrarea câtuși de puțin, greutatea nu va mai putea fi ținută.

Din fericire, Sam își dă seama ce se întâmplă.

— Trebuie să susținem tavanul! Trebuie să-l ajutăm! îi strigă Danielei.

Sam se așază lângă mine și își întinde mâinile. Simt cum puterea sa telekinetică mi se alătură și preia o parte din presiune. Reușesc să mă ridic din genunchi.

Cu coada ochiului, o văd pe Daniela ezitând. Adevărul este că dacă ar fugi acum, cât timp eu și Sam susținem tunelul, ar putea să o facă în siguranță. Ne-ar lăsa baltă, dar ar reuși să scape.

Dar Daniela nu fuge. Ea se postează de cealaltă parte a mea și împinge cu *Telekinezia*. Betonul tavanului scoate un vuiet și alte crăpături apar în pereții tunelului. Este un echilibru fragil— *Telekinezia* noastră forțează greutatea tavanului să se lase în altă parte. Indiferent ce am face, tunelul se va prăbuși.

Mi-a fost preluată suficientă greutate încât să pot vorbi din nou. Ignor arsura pe care o simt în mușchi din cauza greutății care se lasă pe umerii mei. Sam și Daniela rezistă, așteptând instrucțiuni de la mine.

— Mergeți... Mergeți cu spatele, reușesc să le spun. Dați-i drumul... încet.

Umăr la umăr, toți trei mergem cu spatele în tunel. Păstrăm presiunea telekinetică chiar deasupra noastră și, treptat, ajungem sub secțiuni de tavan care sunt ceva mai sigure. Tavanul nesusținut se prăbușește. La un moment dat, văd câteva mașini căzând în tunel, înghițite repede de dărâmături. Strada de deasupra noastră se prăbușește, dar reușim să o susținem.

— Cât mai mergem așa? întreabă Sam printre dinți.

— Nu știu. Continuă să mergi.

— Rahat! Rahat! Rahat! repetă Daniela la nesfârșit, cu vocea ca o șoaptă.

Îi văd mâinile tremurându-i. Ea și Sam sunt începători, nu sunt obișnuiți cu *Telekinezia*. Niciodată nu am mai susținut o asemenea greutate până acum, ca să nu mai vorbim de faptul că în prima mea zi nu am reușit să fac mai nimic cu Moștenirea mea. Simt cum puterile lor încep să slăbească.

Mai trebuie să reziste încă puțin. Dacă nu, suntem morți.

— Vom reuși, le spun. Continuați!

Observ că tunelul își schimbă unghiul sub picioarele mele, Cu cât înaintăm mai mult în tunel, cu atât tavanul devine mai stabil deasupra noastră. Pas cu pas, trebuie să reducem contrapresiunea telekinetică până când ajungem într-o secțiune a tunelului unde tavanul este stabil.

— Dați-i drumul, le spun cu un geamăt. Este în regulă, dați-i drumul.

Eliberăm presiunea asupra tavanului toți trei deodată. La zece metri distanță, tavanul pe care l-am susținut se prăbușește în tunel, blocând drumul pe care am venit. Deasupra noastră, tunelul se zguduie, dar ține. Toți trei ne prăbușim în apa murdară din tunel. Mă simt de parcă o greutate reală mi-a fost luată de pe umeri. Aud zgomot lângă mine și îmi dau seama că Daniela este aruncată în sus. Încerc să mă ridic ca s-o ajut, dar corpul nu mă ajută. Cad cu fața în apă.

O secundă mai târziu mâinile lui Sam sunt sub brațele mele, ridicându-mă. Are fața palidă și tensionată, se vede că nu mai poate.

— Oh, frate, moare? îl întreabă Daniela pe Sam.

— Indiferent câtă greutate din tavan am susținut noi, el a ținut de patru ori mai mult, îi spune Sam. Ajută-mă.

Daniela se strecoară sub celălalt braț al meu. Mă ridică împreună și mă cară în tunel.

— Tocmai mi-a salvat viața, zice Daniela gâfâind.

— Da, are obiceiul să facă multe chestii de-astea. Sam se întoarce spre mine și îmi vorbește în ureche. John? Mă auzi? Poți să stingi lumina. O să ne descurcăm pe întuneric o vreme.

Abia atunci mi-am dat seama că încă mai am *Lumenul* aprins. Fugind mai devreme prin valul de praf, am rămas din instinct cu mâinile luminate. Sunt nevoit să fac un efort conștient să sting *Lumenul*, să nu mă opun epuizării, să mă las cărat...

Îmi sting *Lumenul*. Am încredere în Sam.

Și apoi nu mai simt brațele lui Sam și ale Danielei care mă susțin. Nu-mi simt nici picioarele târâte prin tunelul metroului. Toată durerea dispare, apoi plutesc liniștit în întuneric.

Vocea unei fete îmi întrerupe odihna.

— John...

O mână rece se strecoară în mâna mea. Este o mână subțire, de fetiță, fragilă, dar strânge cu suficientă forță încât să mă aducă în simțiri.

— Deschide ochii, John.

Fac cum îmi spune ea și mă trezesc pe o masă de operație într-o cameră austeră, o mulțime de mașinării chirurgicale amenințătoare sunt peste tot în jurul meu. În imediata apropiere a capului meu

este o mașinărie care arată ca un aspirator— un tub de aspirație cu dinți ascuțiți ca bisturiul la capăt, este atașat la un fel de butoi umplut cu o substanță neagră vâscoasă, o substanță care se zvârcolește. Substanța asta din mașinărie îmi amintește de chestia pe care am scos-o din Secretarul Apărării. Mi se face pielea de găină când mă uit la ea. Este chestia aceea nenaturală, mogadoriană.

Ceva nu este în regulă. Unde mă aflu? Am fost capturați în timp ce eu eram inconștient?

Nu-mi pot simți nici mâinile, nici picioarele. Și totuși, în mod ciudat, nu mă panichez. Dintr-un anumit motiv, simt că nu sunt într-un pericol real. Am mai avut astfel de experiențe în afara corpului.

Sunt într-un vis, dar nu este visul meu. Altcineva îl controlează.

Cu puțin efort, reușesc să-mi întorc capul spre stânga. Cu excepția mai multor echipamente bizare, acolo nu este nimic — un amestec de mașinării și instrumente medicale din inox, ca cele găsite în Ashwood Estates. Totuși, pe peretele îndepărtat este o fereastră. Un hublou, mai exact. Suntem în aer, cerul este întunecat, aprins din când în când doar de incendiile care au loc în orașul de sub noi.

Sunt la bordul navei *Anubis*, plutind deasupra New York-ului.

Încercând să prind fiecare detaliu, îmi întorc capul spre dreapta. O echipă de mogadorieni îmbrăcați în costumație de laborator și purtând mănuși chirurgicale stau aplecați asupra unei mese metalice asemănătoare cu cea pe care stau eu. Pe masă este un trup mic. Unul dintre mogadorieni ține tubul unei mașinării de extracție apăsat pe pieptul fetiței de pe masă.

Ella.

Nu plânge când lamele ascuțite de la capătul furtunului îi străpung pieptul. Sunt lipsit de putere și nu pot să fac nimic când substanța mogadoriană neagră este pompată în ea încet.

Îmi vine să urlu. Ella își întoarce capul spre mine și mă privește.

— John, spune ea cu voce calmă, în ciuda intervenției chirurgicale înfricoșătoare. Trezește-te. Nu avem prea mult timp.

Capitolul 5 (Șase)

— Putem s-o facem, dar mai întâi trebuie să înțelegeți cum gândește Phiri Dun-Ra, șoptește Adam.

— Tu ești expertul în psihologie mogadoriană, îi spun, privindu-l cum folosește o crenguță ca să deseneze un pătrat în praful de pe jos. Luminează-ne.

Toți trei stăm lângă Skimmerul ”mort”, în praful pistei folosite de mogadorieni. S-a întunecat, dar mogii aveau o mulțime de lanterne pe care le foloseau în încercările lor de a pătrunde în Sanctuar. Pe Phiri nu a dus-o capul să fure și bateriile, așa că măcar avem lumină. În jurul perimetrului mai sunt și niște proiectoare imense, dar nu le-am aprins. Nu vrem să-i dăm ocazia să ne spioneze cu ușurință.

Jungla a devenit mai zgomotoasă acum, când soarele a apus. Ciripitul păsărilor tropicale a fost înlocuit de bâzâitul miliardelor de țânțari. Încerc să plesnesc unul care vrea să mă muște de gât.

— Sunt convins că este pe undeva pe acolo și ne supraveghează, zice Adam. Orice războinic mog de nivelul ei este antrenat pentru supraviețuire.

— Da, știm, îi răspund, privesc în întuneric. Ne-ați urmărit toată viața, ai uitat?

Adam continuă, ignorându-mă.

— Probabil că va putea să reziste cel puțin trei zile fără să doarmă. Și nu va rămâne într-un singur loc, va fi foarte mobilă. Nu își va instala tabără sau ceva de genul acesta. Dacă intrăm acolo după ea, se va pune în mișcare și va fi cu un pas înaintea noastră. Jungla îi oferă multe locuri unde să se ascundă. Altfel spus, instinctul îi dictează să stea aproape, să ne supravegheze tabăra.

Marina se încruntă la Adam când acesta trasează niște linii în jurul pătratului desenat în praf. Îmi dau seama că desenul lui reprezintă Sanctuarul și jungla care îl înconjoară.

— Deci va trebui s-o ademenim afară, zice Marina.

— Știi vreo metodă bună pentru asta, îl întreb pe Adam.

— Îi vom da ceva irezistibil pentru un mog, zice Adam desenând un ”M” în partea de vest a junglei. Apoi o fixează pe Marina cu privirea. Un Garde vulnerabil.

Instantaneu, aerul din jurul nostru se răcește. Marina se apleacă în față, apropiindu-se de Adam, în ochii ei citindu-se pericolul.

— Adam, ți se pare că sunt vulnerabilă?

— Desigur că nu. Dar așa ne dorim să pari.

— O capcană, spun eu, încercând să mă gândesc la asta. Marina, calmează-te.

Marina se uită la mine, apoi simt cum aura ei de gheață dispare.

— Deci, continuă Adam, mai întâi de toate ne despărțim.

— Ne despărțim? repetă Marina. Cred că glumești.

— Asta-i cea mai proastă idee, întotdeauna, îi spun.

— Putem merge acolo pur și simplu și s-o vânăm, sugerează Marina. Șase ne poate face invizibili. Nu va avea nicio șansă.

— Asta ar putea dura toată noaptea, zice Adam. Poate chiar mai mult.

— Și nu este tocmai ușor să te miști prin junglă noaptea, îi reamintesc Marinei, gândindu-mă la călătoria noastră în Everglades.

— Ne despărțim ca să *pară* o mișcare proastă, explică Adam. Facem să pară că încercăm s-o găsim, ca și când am vrea să acoperim o suprafață mai mare de teren. Phiri Dun-Ra o va vedea ca pe o oportunitate...

Adam trasează trei linii, dinspre templu spre junglă.

— Șase, tu vei merge spre est, eu voi merge spre sud, iar Marina spre vest. Adam se uită la mine. Șase, după ce faci vreo două sute de pași în junglă, te faci invizibilă. Din acel moment nu te va mai putea urmări.

— Ce te face să crezi că nu mă va ataca? Aș putea fi vulnerabilă.
Marina pufnește nemulțumită.
Adam dă din cap.
— Prima dată va merge după vindecătorul nostru. O știu sigur.
— Pentru că tu așa ai face? îl întreabă Marina.
Adam o privește în ochi.
— Da.
Eu și Marina schimbăm priviri. Adam tocmai ne-a spus în față modul în care ne va vâna.
— Cred că are logică, zice Marina, examinând desenul din praf. Apoi se uită brusc înapoi la Adam. Ia stai așa! Vrei să spui că mogii știu că eu sunt vindecător?
— Desigur. Orice Moștenire observată la voi a devenit parte din dosarele voastre. Și toți mogii le studiază. E ca a doua activitate pentru timp liber, după Marea Carte.
— Distractiv, îi zic.
Marina cade pe gânduri.
— Sper că nu au aflat că pot vedea noaptea. Nu e ceva ce ar fi putut observa.
Adam se uită la planul lui de luptă.
— Ai vedere pe timp de noapte?
Marina dă din cap.
— Dacă ai dreptate și Phiri mă va ataca, s-ar putea s-o văd eu prima când vine.
— Ce chestie! se miră Adam. Ei bine, ăsta e un bonus.
— Deci ce fac după ce devin invizibilă? îl întreb.
— Mă cauți pe mine, devenim invizibili amândoi, apoi o urmărim pe Marina. Așteptăm până când o atacă Phiri Dun-Ra.
— Și dacă mă atacă până ajungeți voi acolo? întreabă Marina.
Adam zâmbește.
— Sper să nu o ucizi înainte să recuperăm conductele.
— Crezi că o să vină cu ele în mână? întreabă Marina, întorcându-se spre Adam.
— Să sperăm că le are la ea.
— Și dacă nu?
— Eu... Adam se uită de la Marina la mine, încercând să ne evalueze reacțiile. Sunt multe metode de a-i face pe oameni să vorbească. Chiar și pe mogadorieni.
— Noi nu torturăm, spune Marina răspicat. Chiar și după ceea ce a făcut ea, chiar dacă l-am pierdut pe Opt... Ea este debusolată. Marina se uită la mine pentru sprijin. Nu-i așa, Șase?
— Vom vedea atunci, îi răspund, nedorind să iau o poziție în acest moment. Să începem cu începutul. Haideți s-o prindem pe nenorocită.
Înainte să ne despărțim, facem mare spectacol din asta. Fiecare își ia câte o lanternă și întrăm în jungla interzisă. Pe măsură ce mă strecor printre liane groase și desișuri cu crengi țepoase, îmi concentrez auzul cât pot de mult. Sper să dau de Phiri, să scurtez planul lui Adam, dar nu cred că voi avea norocul ăsta. Am succes doar în a amplifica sunetele junglei. În stânga mea, ceva întunecat și blănos mârâie un avertisment când trec pe teritoriul său. E multă mișcare și zgomot aici — Adam avea dreptate, s-ar putea să fie imposibil să-i luăm urma lui Phiri Dun-Ra.
Împing o ramură cu mai multă forță decât este necesar. Aceasta revine înapoi și mă lovește în umăr. Strâng din dinți și mă întreb dacă n-ar fi mai bine să invoc un uragan și să mătur jungla asta nenorocită împreună cu Phiri Dun-Ra.
Un mog. Suntem aici ca să urmărim un mog idiot. Și cred că asta este exact ce urmărește Phiri Dun-Ra, să ne scoată din joc în timp ce în New York se întâmplă cine știe ce nenorocire. Poate că o invazie la

scară largă este deja în desfășurare. Mi-i imaginez pe John și Nouă încercând să lupte împotriva hoardelor mogadoriene, Sam fugind pentru a-și salva viața, întreaga lume înghițită de flăcări...

Mda. Trebuie să ne grăbim.

Înainte de a pleca în junglă, am aprins proiectoarele cu halogen care luminează perimetrul din jurul Sanctuarului ca să avem un reper pentru drumul de întoarcere. Odată ce am ajuns destul de departe încât abia văd lumina printre copaci, devin invizibilă. Cu ajutorul *Telekineziei* îmi țin lanterna la distanță în fața mea, asta pentru cazul în care Phiri Dun-Ra mă urmărește pe mine și nu pe Marina. Aștept câteva secunde să văd dacă vreo umbră se mișcă prin jungla înconjurătoare ca să urmărească lanterna fantomă și, când nimeni nu o face, agăț lanterna de o creangă și o las în urmă.

Mă simt confortabil cu invizibilitatea mea; după ani de practică, mi-am dezvoltat un bun simț al orientării în spațiu. Totuși, mi-e greu să înaintez prin junglă fără lanternă. Dar măcar am prins ceva experiență după călătoria din Florida. Mă mișc încet, uitându-mă cu mare atenție la solul noroios din fața mea, aplecându-mă pentru a trece pe sub crengi. La un moment dat am dat peste un șarpe cu clopoței și sunt nevoită să măresc atenția, dar șarpele nici măcar nu se mișcă atunci când trec pe lângă el.

Nu după mult timp, văd lanterna lui Adam luminând prin junglă. Se mișcă încet, dar o face deliberat, așteptând să-l văd și să ajung la el. Nu mă vede venind. Îmi întind încet mâna spre el și, în momentul când îl fac invizibil, respirația i se oprește și umerii i se tensionează.

— Te-am speriat? îi șoptesc. Îi iau lanterna din mână cu *Telekinezia* și procedez la fel ca mai devreme cu a mea.

— M-ai luat prin surprindere, atâta tot, îmi răspunde el repede. Să mergem.

Pornim prin junglă către locul unde ar trebui să fie Marina. La început merg cu grijă și nu prea repede, dar Adam are un echilibru bun și se descurcă bine. Mâna lui este surprinzător de rece și de uscată, în ciuda umidității din junglă — este calm, toată situația asta nu i se pare deloc ciudată. Nu mă pot abține să nu chicotesc puțin.

— Ce este? mă întreabă, vocea lui fiind o șoaptă în întuneric.

— Niciodată în viața mea nu mi-am imaginat că voi merge de mână cu un mogadorian.

— Suntem aliați. E pentru misiune.

— Da, mersi că m-ai lămurit. Totuși, ție nu ți se pare ciudat?

— Nu chiar, răspunde Adam după o pauză, apoi nu mai zice nimic.

Îmi aduc aminte de ceva ce a spus când zburam către Sanctuar.

— De cine îți amintesc? îl întreb când trecem peste un buștean căzut.

— Poftim?

— Când eram în Skimmer, ai spus că îți amintesc de cineva.

— Vrei să vorbim despre asta *acum*? mă întreabă el șoptit.

— Sunt doar curioasă, îi spun, continuând să caut cu privirea prin junglă lumina lanternei Marinei. Încă nu o vedem.

Adam nu mai zice nimic de ceva vreme, iar asta mă face să cred că a terminat ce avea de spus, ori tăcerea lui este o mustrare că nu sunt atentă la misiune. Mă pregătesc să-i spun că pot să urmăresc cu succes un mogadorian, chiar dacă mai și vorbesc puțin în același timp — mulțumesc că mi-ai atras atenția — când, în cele din urmă, îmi răspunde

— Numărul Unu, zice el. De ea îmi amintești.

— Unu? Gardele de la care ai luat Moștenirea?

Simt cum mâna lui se încordează, de parcă s-ar abține să nu și-o smulgă din a mea.

— Ea mi-a dat-o. Eu nu am luat nimic.

— Este în regulă. Scuze, am ales greșit cuvintele. Nu mi-am dat seama că ai cunoscut-o.

— Am avut cu ea... o relație complexă.

— Erai șeful mogilor care o urmăreau sau ceva de genul ăsta?

Adam oftează.

— Nu. După ce a fost ucisă, conștiința lui Unu a fost implantată în creierul meu, alături de conștiința mea. Pentru o vreme, practic, am împărțit același corp. Cred că de-asta nu simt neliniște când te țin de mână sau vreo altă chestie minoră care te-a deranjat pe tine în ultimele cinci minute. Deci am mai fost aproape e un Garde.

Acum e rândul meu să nu mai spun nimic. Nici măcar nu am întâlnit-o pe Numărul Unu. Ea rămâne un mister pentru mine, mai mult un concept. Gardele ghinionist. Primul din listă. Primul Garde ucis. Și totuși, Adam are toate aceste cunoștințe intime ale ei. Este ciudat că un mogadorian se gândește la Numărul Unu mai mult decât am făcut-o eu vreodată. Și nu e doar asta; se pare că i-a păsat foarte mult de ea. Lumea noastră devine din ce în ce mai necunoscută.

— Uite-o, îi șoptesc, întrerupând conversația ciudată când văd lumina lanternei Marinei.

— Bine, spune Adam, părând ușurat. De-acum o urmărim și așteptăm ca Phri Dun-Ra să muște momeala...

Adam este întrerupt de focul unui blaster, fulgerul albastru-cobalt străbate aerul și țintește spre lanterna Marinei. Cu toate zgomotele junglei, aud țipătul Marinei.

— La naiba! Să mergem!

Dau drumul mâinii lui Adam și alerg prin junglă, folosindu-mi *Telekinezia* pentru a îndepărta din drumul meu lianele încurcate și boschețiii. Știu sigur că m-am zgâriat, dar asta nu contează. Creaturile junglei intră în panică, mârâie când trec prin teritoriul lor. Îl simt pe Adam cum aleagă în urma mea, profitând de calea pe care o deschid.

Printre liane și crengi răsucite, lanterna Marinei luminează căzută pe sol.

Alergând cu toată viteza, durează mai puțin de un minut să-mi fac loc prin jungla deasă. Ajung în micul luminiș exact în momentul în care Marina își pune mâna pe braț, peste arsura cauzată de blaster. Se uită la mine în timp ce își vindecă rana.

— Planul a funcționat, spune Marina, de parcă nu s-a întâmplat mare lucru.

— Ești rănită.

— Asta? M-a nimerit din întâmplare.

Răsuflu ușurată, apoi mă uit în stânga Marinei de unde Phiri Dun-Ra ne privește din genunchi. O dâră de sânge i se prelinge peste tatuajele mogadoriene și prin părul împletit la spate, probabil de la lovitura pe care i-a aplicat-o Marina. Blasterul lui Phiri este lângă ea, nefolositor și distrus de la atacul telekinetic. Are mâinile și gleznele legate cu un fel de cătușe... din gheață. Se pare că Marina se descurcă tot mai bine cu noua ei Moștenire.

Adam ajunge în luminiș la câteva secunde după mine. Ura din privirile lui Phiri Dun-Ra se intensifică atunci când îl vede.

— Ai prins-o. Ești teafără? o întreabă pe Marina, iar ea dă din cap și zâmbește.

— Sunt bine. Acum, ce ar trebui să facem cu ea?

— Ar trebui să mă ucideți, spune Phiri Dun-Ra printre dinți, scuipând în praful din fața ei. După ce am văzut un *neaoș* colaborând cu gunoaiele lorice, nu vreau să mai trăiesc.

— Salutare și ție, Phiri, spune Adam. Ce i-ai făcut himerei mele?

Chipul lui Phiri Dun-Ra se luminează.

— O mică șmecherie cu frecvența blasterului, am învățat-o de la oamenii de știință din Plum Island. Ți-a murit animăluțul? N-am avut timp să-i verific cadavrul.

— A supraviețuit. Spre deosebire de tine.

— Nu te vom ucide..., încep eu, dar Phiri începe să se zbată în praf, întrerupându-mă.

— Pentru că sunteți lași, șuieră ea. Vreți să mă reabilitați ca pe el? Vreți să mai transformați un mogadorian în animal de companie? Asta nu se va întâmpla.

— Nu m-ai lăsat să termin, îi spun, apropiindu-mă de ea. Nu te vom ucide, *deocamdată*.

— Ai percheziționat-o? o întreabă Adam pe Marina.

— Avea doar blasterul la ea.

Singurul echipament al lui Phiri este armura standard de războinic mogadorian. Nu avea unde să ascundă componentele navei.

— Unde sunt conductele? o întreb. Dă-ni-le și îți promit o moarte rapidă.

Marina îmi aruncă o privire rapidă, mirată. Am tot amânat răspunsul la aceste întrebări — ce facem cu un mogadorian capturat și cât de departe mergem ca să obținem ceea ce vrem să aflăm? Îl torturăm. Gândul îmi dă fiori, mai ales când mă gândesc la timpul în care am fost unul dintre prizonierii lor. Parcă am depăși limita, deși ei ar face asta cu noi. Nu este la fel ca atunci când îi ucidem în luptă, când ripostează și încearcă să ne ucidă ei pe noi. Phiri Dun-Ra, fără apărare acum, este prizonierul nostru. Dar un singur prizonier mog nu ne ajută cu nimic, plus că vrem să plecăm naibii din jungla asta. Știu că nu ar trebui să ne coborâm la nivelul lor, dar situația noastră este disperată. *Până unde vom merge cu amenințările?* Nici eu nu știu.

— Sper să ai o moarte lentă, gunoi loric, îmi scuipă Phiri cuvintele în față.

Deci nu vrea s-o facem în modul cel mai ușor.

Înainte să mă decid ce să fac, Adam mă dă la o parte și o pocnește pe Phiri peste față cu dosul palmei. Ea țipă și cade pe o parte. Phiri este șocată, nu se aștepta la lovitură. Poate se gândea că eu și Marina nu avem destul sânge în noi s-o torturăm. Adam, pe de altă parte...

— Phiri Dun-Ra, uiți cu cine ai de-a face, îi spune Adam, scrâșnind din dinți. Se lasă în genunchi în fața ei și o trage de partea din față a cămășii, aducând-o aproape în poziție verticală. Crezi că dacă mi-am petrecut timpul cu Garzii, am uitat cum procedăm noi? Știi cine a fost tatăl meu. Spre dezamăgirea lui, întotdeauna am fost subiectul bârfelor pentru non-combat. Cu toate acestea... generalul a găsit alte căi de se ocupa de instruirea mea. Interogare. Anatomie... Imaginează-ți cât de riguros a fost generalul cu instruirea moștenitorului său. Îmi amintesc totul foarte bine.

Adam își pune o mână pe capul lui Phiri și o apasă cu degetul în spațiul din spatele urechii. Femeia mog țipă, picioarele îi tremură. Marina face un pas către cei doi mogi, uitându-se din nou la mine. Îi fac semn din cap să nu se bage.

Vreau ca ”jocul” ăsta să continue. Indiferent ce se va întâmpla.

— Poate că nu împărtășesc ideologia voastră, Phiri Dun-Ra, spune Adam ridicând vocea ca să se facă auzit peste țipetele ei, dar împărtășesc aceeași biologie cu a ta. Știu unde ai fiecare nerv, știu cum să te fac să suferi. Îmi voi petrece noaptea smulgând fiecare părticică din tine, până te vei ruga să te dezintegrezi.

Adam îi dă drumul lui Phiri, lăsând-o să cadă în praf. Ea gâfâie, se chinuie să respire adânc.

— ...Sau poți să ne spui unde ai ascuns conductele, spune Adam calm. Acum.

— Niciodată... Phiri se oprește și se ferește brusc când Adam se ridică în picioare. Brusc, el și-a pierdut interesul pentru ea.

A văzut ceea ce am văzut și eu. Modul în care Phiri Dun-Ra a privit spre un buștean acoperit de mușchi, la marginea luminișului. Adam se îndreaptă spre buștean în timp ce ea se zvârcolește în praf, încercând să vadă unde se duce. La o inspecție mai atentă, bușteanul este gol pe dinăuntru, de la termite. Adam bagă mâna în buștean și scoate o mică geantă cu fermoar. Probabil că Phiri a băgat-o acolo înainte s-o atace pe Marina.

— Aha! exclamă el, scuturând geanta. Înăuntru, piesele metalice zdrăngănesc. Mulțumesc pentru ajutor.

Eu și Marina schimbăm priviri ușurate, chiar dacă Phiri strigă ironic.

— Nu mai contează, trădătorule. Nimic din ce faceți voi nu mai contează!

Asta îmi atrage atenția. O lovesc ușor pe Phiri pe spate, ca s-o fac să se întoarcă și să se uite la mine.

— La ce anume te referi? Ce vrei să spui cu asta?

— Războiul a început și s-a și terminat, răspunde Phiri, râzându-mi în față. Pământul este deja al nostru.

Stomacul mi se ridică până în gât, dar nu las asta să se vadă. Trebuie să plecăm din Mexic și să vedem cu ochii noștri.

— Piesele sunt intacte? îl întreb pe Adam.

— Te minte, Șase. Asta face, mă liniștește el, probabil detectând o urmă de nervozitate în vocea mea. Adam pune geanta jos și se uită în ea.

— Ce facem cu ea? mă întreabă Marina, în timp ce se concentrează asupra lui Phiri Dun-Ra, re-întărind cătușele din gheață care au început să se dezghețe.

Mă gândesc la ce răspuns să-i dau când Adam icnește, scuturând de fermoarul genții, de parcă ceva îl blochează. Când fermoarul se deschide, ceva din interior ticăie ca un ceas care s-a armat.

— Aveți grijă! strigă Adam și aruncă geanta departe de el. Totul se întâmplă foarte repede. Pământul se ridică în fața genții și îmi dau seama că Adam își folosește Moștenirea în încercarea de a ne proteja. Cu o lumină portocalie și un bubuit puternic, bomba din geantă explodează în fața lui. Bucăți de pământ și șrapnel ucigător zboară prin luminiș. Suflul exploziei mă trântește la pământ. Simt o durere proaspătă în picior— o bucată de metal, probabil dintr-o piesă de la navă, mi s-a înfipt în coapsă.

Peste țiuitul din urechi, o aud pe Phiri râzând isteric.

Capitolul 6 (Șase)

O greutate se prăbușește peste mine, înfigând șrapnelul din coapsă și mai adânc. Este Phiri Dun-Ra. Are răni adânci pe față și pe brațe, rezultatul bombei sale improvizate. Încheieturile de la mâini și glezne încă îi sunt legate cu cătușele de gheață, dar asta nu a împiedicat-o să se arunce asupra mea. Sunt încă buimacă de la explozie, așa că nu reacționez suficient de repede. Phiri mă lovește cu capul în piept și se urcă pe mine ca un vierme.

— Mori, gunoi loric, spune ea ca un maniac, amețită de succesul capcanei sale.

Nu prea îmi dau seama ce vrea să facă — să mă muște până mă omoară sau să mă sufoce cu corpul ei, dar nu sunt atât de rănită încât să se poată întâmpla ce visează ea. Cu o lovitură rapidă de *Telekinezie*, o împing pe Phiri Dun-Ra de pe mine. Cade și se rostogolește peste bucățile strălucitoare care ies din geanta arsă. Se ridică în picioare și urlă de frustrare când este împiedicată de cătușele din gheață.

Tace imediat după ce o lovesc peste față cu toată puterea mea. Phiri cade inconștientă la pământ.

— Rămâi cu mine!

Dacă vocea Marinei nu mă trezea din furia mea, probabil că o omoram pe Phiri pe loc. Mă întorc și o văd aplecată peste Adam.

— Este...?

Traversez luminișul, uitând că am o bucată de oțel de cincisprezece centimetri înfiptă în coapsă. Ignor durerea, Adam este mult mai grav rănit decât mine.

Mă împiedic de micul scut de pământ pe care Adam a reușit să-l ridice cu câteva secunde înainte de explozie. A absorbit o mulțime de schije, dar se pare că nu suficiente. Bomba a detonat, practic, în fața lui Adam, deci el a încasat suflul în plin. Acum este întins pe spate, Marina stă aplecată peste el, iar eu mă holbez la rănile lui. Întregul stomac îi este deschis, de parcă a fost scobit. Ar fi trebuit să fugă, nu să stea acolo ca un scut viu. Mog idiot, a încercat să facă pe eroul.

Uimitor, totuși, Adam este conștient. Nu poate să vorbească; puterea pe care o mai are și-o concentrează pe respirație. Are ochii largi, umezi, privirea speriată și respiră sacadat. Mâinile lui, pline de sângele lui, au pumnii strânși.

— Pot s-o fac, pot s-o fac..., spune într-una Marina pentru ea, neezitând să-și pună mâinile peste rana deschisă a lui Adam. Uitându-mă la ea, neputincioasă, îmi dau seama cât de tristă trebuie să fie situația asta pentru Marina. Parcă îl vedem pe Opt, din nou.

Când respirația lui Adam devine mai agitată, văd cum interiorul lui începe să se regenereze sub atingerea Marinei. Apoi se întâmplă ceva — cu un trosnet și un șuierat, ca un foc ce arde cu scântei, ceva din burta lui Adam se aprinde ca o scânteie pentru scurt timp, înainte să se dezintegreze, transformându-se în bine cunoscuta cenușă a mogadorienilor morți.

Luată prin surprindere, Marina țipă și își retrage mâinile.

— Ce naiba a fost asta? întreb mirată.

— Nu știu! țipă Marina. Ceva mi se împotrivește, Șase. Mi-e teamă că îi fac rău.

Când Marina se oprește din vindecare după a doua încercare, rana încă deschisă a lui Adam începe să sângereze din nou. Devine palid. Mai palid decât este de obicei. Încearcă să-și ridice mâna spre Marina.

— Nu..., nu te opri, reușește Adam să vorbească, gura lui fiind plină de sânge întunecat. Orice s-ar întâmpla..., nu te pori.

Făcându-și curaj, Marina se apleacă din nou peste rana lui Adam. Ea își ține ochii închiși, concentrându-se, transpirația curgându-i pe fața murdară. Am văzut-o pe Marina vindecând multe răni, dar niciodată nu am văzut-o să depună atât de mult efort. Încet, corpul lui Adam începe să se regenereze, până când din el iese o altă chestie scânteietoare care arde și de dezintegrează, ca fitilul unei bombe. După aceea, vindecarea decurge normal.

Durează câteva minute, dar Marina reușește să închidă rana lui Adam complet. Se prăbușește peste el respirând greu, de parcă tocmai a terminat o cursă de maraton. Mâinile îi tremură. Adam rămâne culcat pe spate, plimbându-și degetele peste pielea abdomenului care cu câteva minute în urmă nu mai era acolo. În cele din urmă, se sprijină pe un cot și se uită la Marina.

— Mulțumesc, îi spune, chipul său exprimând un amestec de uimire și recunoștință.

— Pentru puțin, îi răspunde Marina, care abia mai respiră.

— Ăăă, Marina..., n-ai vrea să...? și îi arăt bucata de metal înfiptă în coapsa mea.

Marina abia mai rezistă din cauza efortului, dar dă din cap, se răsucește și ajunge în genunchi în fața mea.

— Vrei s-o scot sau...?

Înainte să termine, icnesc și scot bucata metalică. O dâră de sânge începe să mi se prelingă pe picior. Mă doare tare, dar Marina îmi amorțește locul cu frigul ei înainte să-și folosească Moștenirea și să mă vindece. În comparație cu vindecarea lui Adam, la mine nu durează mult.

După ce termină cu mine, Marina se uită imediat la Adam.

— Ce-a fost chestia aia care a ieșit din tine când te vindecam? De ce te-ai vindecat atât de greu?

— Eu..., nu știu exact, răspunde Adam cu privirea pierdută.

— Începuseși să te dezintegrezi puțin. Parcă erai pe moarte, îi spun.

— Chiar *eram* pe moarte. Dar nu trebuia să mi se întâmple treaba aia. *Cultivații* cu care v-ați confruntat voi se transformă în cenușă pentru că sunt născuți din experimentele genetice ale lui Setrákus Ra. Unii *neaoși*, ca mine, primesc unele modificări care le-ar putea provoca dezintegrarea atunci când mor. Eu nu am primit nimic de genul acesta. Sau cel puțin...

— Poate că nu știi tu, îi termin eu gândul.

— Mda, zice Adam, începând brusc să se examineze, de parcă nu ar mai avea încredere în propriul său corp. Am fost în comă ani de zile. E posibil ca tatăl meu să-mi fi făcut ceva. Dar nu știu ce.

— Indiferent ce a fost, cred că vindecarea mea a reușit s-o scoată din tine.

— Sper.

Toți trei tăcem. Odată rezolvate urgențele medicale, devine clar cât de tare am dat-o în bară. Mă duc în locul unde a avut loc explozia bombei lui Phiri Dun-Ra și răscolesc cu piciorul rămășițele genții și bucățile de metal strâmbe. Geanta fusese probabil plină cu conducte, dar nu găsesc niciuna întreagă.

Acum suntem complet blocați aici.

Când mă întorc, îl văd pe Adam stând lângă corpul inconștient al lui Phiri.

— Ar trebui s-o ucidem, spune el cu răceală. Nu mai avem de ce s-o ținem în viață.

— Nu vom face asta, îi răspunde Marina cu voce blândă. Nu ne poate răni dacă este legată.

Adam deschide gura să-i răspundă, dar se răzgândește. Marina tocmai i-a salvat viața, probabil că simte că trebuie s-o asculte. De fapt, eu sunt de acord cu amândoi— Phiri Dun-Ra nu este altceva decât o problemă, iar menținerea ei în viață ar putea să atragă alte probleme. Dar nici nu este în regulă s-o ucidem când este inconștientă.

— Măcar să așteptăm să se trezească, spun eu cu diplomație. Vedem atunci ce facem cu ea.

Cei doi dau din cap într-un acord tăcut. Pornim înapoi spre Sanctuar. Cu ajutorul *Telekineziei* duc corpul inconștient al lui Phiri înapoi spre Sanctuar. Odată întorși, Marina păstrează cătușele de gheață până ce găsim un cablu cu care s-o legăm pe *neaoșa* femeie mog de roata uneia dintre multele nave defecte. În acest moment, sunt sigură că se preface. O lăsăm în pace. Marina avea dreptate — cât timp este legată nu ne poate face nimic, iar dacă scapă, ei bine, îl voi lăsa pe Adam să facă ce vrea cu ea.

Neavând ce face, pornesc din nou telefonul satelitar. John nu răspunde nici acum. Asta mă face să mă gândesc la ce a spus Phiri Du-Ra, că războiul a început și s-a și terminat deja. Nu mi-a apărut nicio cicatrice nouă, ceea ce înseamnă că John și Nouă sunt în viață, dar asta nu înseamnă că totul este în regulă în New York.

— Adam, ne putem conecta la comunicațiile mogilor, la una dintre navele astea? îl întreb. Vreau să știu ce se întâmplă.

— Desigur, răspunde el, profitând de ocazie ca să facă ceva productiv.

Ne urcăm toți trei în vechiul nostru Skimmer, iar Adam se așază în scaunul pilotului. Pornește cu succes sistemul electric al navei, deși ledurile luminează haotic, iar Skimmerul parcă geme din cauza efortului de a funcționa. Adam începe să apese butoanele de pe consola de bord, dar nu primește decât niște păcănituri interminabile.

— Trebuie doar să găsesc frecvența corectă.

Oftez.

— Este în regulă. Nu ne grăbim.

Lângă mine, Marina se uită la Sanctuar prin fereastra Skimmerului. Pentru că am lăsat proiectoarele aprinse, întregul Sanctuar este luminat, iar calcarul antic, practic, strălucește.

— Șase, nu-ți pierde speranța, îmi spune Marina liniștită. Ne vom descurca.

Când Adam schimbă frecvența din nou, păcăniturile interminabile sunt înlocuite cu o voce mogadoriană. Mogul vorbește în fraze scurte, fără înțeles, de parcă ar citi o listă cu produse. Normal, nu înțeleg nimic din ce spune.

Îi trag un cot lui Adam.

— Nu ai de gând să traduci?

— Eu...

Adam, uitându-se la aparat de parcă ar fi posedat, nu știe ce să spună. Imediat îmi dau seama că nu vrea să ne spună veștile.

— Cât de grav este? îl întreb, păstrându-mi vocea liniștită. Spune-mi cât este de rău.

Adam își drege gâtul și începe să traducă.

— Moscova, rezistență moderată. Cairo, fără rezistență. Tokyo, fără rezistență. Londra, rezistență moderată. New Delhi, rezistență moderată. Washington, fără rezistență. Beijing, rezistență mare, renunțați la protocoalele de conservare...

— Ce sunt toate astea? îl întrerup, pierzându-mi răbdarea. Planuri de atac?

— Sunt rapoarte, Șase, spune Adam cu voce joasă. Navele de luptă raportează despre cum decurge invazia. Deasupra fiecăruia dintre aceste orașe se află o astfel de navă uriașă. Navele susțin eforturile pentru ocupație și nu sunt singurele...

— Se întâmplă? întreabă Marina, aplecându-se în față. Credeam că avem mai mult timp.

— Flota este pe Pământ, spune Adam, cu chipul fără nicio expresie.

— Care-i treaba cu protocoalele de conservare? îl întreb. Ai spus că renunță la protocoalele de conservare în Beijing.

— Protocoalele de conservare sunt modalitatea lui Setrákus Ra de a menține Pământul intact pentru o ocupație pe termen lung. Dacă în Beijing renunță la protocoale, înseamnă că vor să distrugă orașul. Transmiterea acestui mesaj către alte orașe ar putea cauza probleme.

— Dumnezeule..., șoptește Marina.

— O singură navă de luptă poate distruge singură un oraș în câteva ore, continuă Adam. Dacă ei...

Se oprește, un nou raport îi atrage atenția. Se întinde și dă volumul mai încet când aude rapoartele de succes ale mogadorienilor.

Îl scutur de umăr.

— Ce este? Ce ai auzit?

— New York..., începe el, ciupindu-și ușor vârful nasului. New York, rezistența sprijinită de Garzi...

— Sunt ai noștri! Ăsta e John!

— Rezistența sprijinită de Garzi a fost depășită. Incursiune reușită, dă din cap Adam, terminând traducerea.

— Ce vrea să însemne asta? îl întreabă Marina.

— Înseamnă că ei au învins, îi răspunde Adam. Au cucerit New York-ul.

Au învins. Fraza mi se repetă în minte ca un ecou.

Au preluat controlul, iar noi suntem blocați aici.

Pentru că nu am altceva la îndemână, trag un pumn în consola care spune despre progresul mogadorian în luptă. Consola se sparge, iar Adam sare din scaunul pilotului, luat prin surprindere. Marina se ridică în picioare și încearcă să mă ia în brațe, dar o împing de umeri.

— Șase! strigă ea după mine când ies din cabină. Nu s-a terminat!

Stau cocoțată pe Skimmer, furia arde în mine și nu am pe cine să mi-o descarc. Mă uit la Sanctuarul scăldat în lumină. În locul acesta trebuia să ne găsim salvarea. Călătoria noastră aici nu a schimbat nimic. Era să murim, iar acum suntem scoși din luptă. Câți oameni au murit pentru că noi nu am fost acolo să-l ajutăm pe John să salveze orașul?

Simt mâncărimi în ceafă. Cineva mă urmărește. Mă întorc și mă uit de-a lungul pistei și spre celelalte nave. Phiri Dun-Ra s-a trezit, dar este tot acolo unde am lăsat-o legată.

Rânjește la mine.

Capitolul 7 (John)

Când Ella vorbește, un fior trece prin mine. Dintr-odată, mă pot mișca din nou. Mă dau jos de pe masa de operație și încerc să-i alung pe doctorii mogadorieni care o înconjoară pe Ella.

Mâna mea trece direct prin ei, de parcă ar fi fantome. Sunt înghețați în spațiu acum, nemișcați, ca un instantaneu prins în fața mea. Îmi amintesc repede că totul să întâmplă în mintea mea, în mintea Ellei sau undeva între. În visele noastre.

— Nu-ți face griji pentru ei, zice Ella. Se ridică și trece prin mogii care sunt aplecați asupra ei și prin mașinăria care este atașată de pieptul ei. Nici măcar nu pot să simt ceea ce îmi fac.

— Ella...

Nici nu știu de unde să încep.

— Îmi pare rău că i-am lăsat să te răpească în Chicago. Îmi pare rău că nu te-am salvat în New York...

Mă îmbrățișează, apăsându-mi pieptul cu fața ei mică. Măcar asta se simte foarte real.

— Este în regulă, John. Vocea ei este liniștită, ca a cuiva care și-a acceptat soarta. Nu este vina ta.

Am în față o Ella care mă îmbrățișează, dar mai este o Ella înghețată în timp, încă legată pe masa de operație, conectată la mașinăriile mogadoriene, înconjurată de dușmani. Nu mă pot uita la Ella din brațele mele, dar mă holbez la rezultatele oribile ale mogadorienilor. Ella de acolo e palidă și stoarsă de puteri, șuvițe gri i-au apărut prin părul șaten. Venele negre sunt deja vizibile sub pielea ei. Un fior mă străbate și mă forțez să-mi întorc privirea, strângând-o pe Ella cealaltă mai tare în brațe.

Îmbrățișarea se termină și Ella se uită la mine. Această versiune a ei arată aproape așa cum mi-o amintesc — cu ochii mari și nevinovați — deși se citește oboseala în ochii ei, un fel de înțelepciune bătrânească, care nu era acolo ultima dată când am văzut-o. Nici nu-mi pot imagina prin ce a trecut.

— Ce îți fac?

— Setrákus Ra zice că este darul său, spune Ella, iar buzele ei mimează dezgustul. Se uită peste umăr la experimentul ce i se întâmplă acolo, apoi își cuprinde umerii cu mâinile. Chestiile pe care le bagă în mine..., nu sunt sigură de unde provin. Este aceeași chestie ciudată, genetică, cu care îi crește pe războinicii *cultivați*. E chestia pe care a folosit-o să-i augmenteze pe unii oameni — știi despre asta?

Dau din cap, gândindu-mă la Secretarul Apărării Sanderson și rezistența canceroasă pe care am simțit-o când l-am vindecat.

— Îți face asta tocmai ție? Propria lui... Ezit să spun restul cu voce tare. Ești sânge din sângele lui.

Ella dă din cap cu tristețe.

— Pentru a doua oară.

Îmi amintesc cum arăta Ella când am văzut-o în timpul luptei de la sediul ONU.

— Ți-a făcut asta înainte de marea apariție în public, îi spun, punând totul cap la cap. Te-a drogat ca să nu-i ruinezi momentul de glorie.

— A fost pedeapsă pentru încercarea mea de a fugi cu Cinci. Darul acesta al lui... mă face să-mi fie greu să mă concentrez, mai ales când sunt trează. Nu știu cum, dar se folosește de chestia asta ca să mă controleze. Cred că are legătură cu una din Moștenirile lui. John, am încercat să-mi dau seama despre tot ce poate face el, am încercat să-l opresc, dar...

Umerii Ellei se prăbușesc a neputință. O prind ușor pe după gât.

— Ai făcut tot ce ai putut.

— Îhî.

Mă uit atent la mașinăria la care este conectată Ella, încercând să memorez fiecare detaliu. Poate că dacă reușim să ne întoarcem cu Adam, el ne va lămuri cum funcționează chestia asta.

— Acum nu te controlează, îi spun, arătând spre scena din sala de operații mogadoriană înghețată în timp. Tu faci asta. Încă i te împotrivești.

— Am reușit să-i ascund faptul că sunt telepatică. Atunci când mă rănește, mă ascund în mintea mea. Mă antrenez. Moștenirea mea devine tot mai puternică. Te pot simți de acolo, de la bordul lui *Anubis*. Am putut să te aduc în, ăăă... visul meu? Sau ce o fi acesta.

— Ca atunci în Chicago. Numai că, atunci, trebuia să mă atingi.

— Acum nu mai este nevoie. Cred că am devenit mai puternică.

Îmi pun mâinile pe umerii Ellei. Faptul că învață singură să stăpânească o asemenea Moștenire puternică la o vârstă atât de fragedă, acesta ar trebui să fie un moment de mândrie. Dar situația noastră este prea grea pentru felicitări.

Mă uit spre ușa acestei săli de operații, apoi la Ella.

— Poți să-mi arăți împrejurările? Măcar este posibil așa ceva?

Ella reușește să schițeze un zâmbet tremurând.

— Vrei să facem un tur?

— Poate îmi va fi de folos să știu cum arată nava. Pentru când voi veni să te salvez.

Ella mă privește și zâmbește. Sper că nu și-a pierdut speranța. Poate că șansele sunt mici acum, dar nu o voi lăsa să rămână pe veci *nepoata de companie* a lui Setrákus Ra. Voi găsi o cale. Înainte să apuc să-i spun toate acestea, Ella dă din cap.

— Îți pot arăta împrejurimile. Am fost peste tot pe nava asta. Am văzut-o și am memorat-o aici, spune Ella, bătând cu degetul arătător în tâmpla ei.

Ieșim din sala de operații și intrăm într-un hol. Pereții metalici sunt luminați într-un roșu plictisitor, un loc rece și economic. Ella mă conduce prin *Anubis*, arătându-mi puntea de observare, camera de comandă, cazarma războinicilor, toate aceste locuri fiind goale. Încerc să memorez fiecare detaliu ca să pot desena o hartă când mă voi trezi.

— Unde sunt toți mogii? o întreb.

— Majoritatea sunt jos, în oraș. *Anubis* are doar echipajul de bază acum.

— E bine de știut.

Adânc în navă, ne oprim în fața unei ferestre prin care se vede un alt laborator. Înăuntru, podeaua este total ocupată de o cuvă în care se găsește o substanță lichidă neagră, vâscoasă. Acolo mai sunt două pasarele care duc până în tavan, fiecare echipată cu panouri de comandă, echipamente de monitorizare și, destul de ciudat, rastele cu blastere. Din lichidul acela crește o formă care seamănă cu un ou, doar că forma asta este acoperită cu un fel de noroi purpuriu-întunecat și vene negre.

Îmi pun mâna pe geamul laboratorului și mă întorc spre Ella.

— Ce naiba este locul ăsta?

— Nu știu. Nu mă lasă să intru acolo. Dar...

Ella pare că se concentrează pentru un moment. În laborator, brusc se materializează niște figuri. Vreo șase mogi, cu măști de gaze, stau pe pasarele și butonează în tăcere mașinăriile ciudate. Între ei stă însuși Setrákus Ra. Vederea lui mă face să mă apropii de geam. Mă împotrivesc dorinței de a-l ataca, amintindu-mi că nu este real.

— Asta este... o amintire? o întreb pe Ella.

— Da, e ceva ce am văzut. Cred că... Nu știu. Ar putea fi ceva important.

În timp ce privim, Setrákus Ra ridică pandantivele lorice deasupra capului. Le ține mănunchi în mâna sa, privind la pietrele loralite albastre. Are mai multe— trei de la Garzii pe care i-a ucis, iar restul de la Garzii pe care i-a capturat la un moment dat. Așa cum își privește trofeele, pentru o clipă pare nostalgic.

Apoi le dă drumul în cuva uriașă. Patru guri mici de deschid din ou și pandantivele sunt înghițite, strălucirea lor pierind.

— Ce-a fost asta? o întreb pe Ella, simțind că îmi vine să vomit chiar și în această stare de vis. Când s-a întâmplat asta? Ce face acolo?

Setrákus Ra privește brusc spre noi și strigă ceva. O secundă mai târziu, el și restul mogilor dispar într-un abur subțire.

— S-a întâmplat când m-a prins că spionez, îmi explică Ella, mușcându-și buza. Nu știu ce făcea, John. Îmi pare rău. Totul este puțin... confuz.

Mergem mai departe. În cele din urmă, Ella mă duce în portul de andocare. Este o zonă imensă și foarte înaltă, plină de Skimmere aliniate pe mai multe rânduri. De aici pornesc escadrilele mogilor care terorizează New York-ul.

— Întotdeauna vin și pleacă de aici, spune Ella, arătând spre ușile imense de metal de la capătul portului de andocare. Dacă ușile sunt deschise, pe acolo ai putea intra. Pe acolo am încercat să fug cu Cinci.

Îmi notez ușile portului în minte. Ar trebui să găsim o cale de a-i face pe mogi să le deschidă. Ne-ar fi mai ușor dacă am avea pe cineva care să ne ducă în zbor până acolo.

— În legătură cu Cinci..., încep eu, ezitând, neștiind sigur cât de multe a aflat Ella. Știi ce a făcut?

Ella își mușcă din nou buza, privind în jos, spre podea.

— L-a ucis pe Opt.

— Dar a încercat și să te ajute pe tine să fugi. Crezi că este...?

— Încerci să-ți dai seama cât de nenorocit este?

— Sunt în căutarea lui. O să mă gândesc dacă îl voi ucide sau nu după ce îl găsesc.

Ella se încruntă și se îndepărtează de mine, uitându-se la un loc unde puntea este zdrobită. Presupun că e de când ea și Cinci au încercat să fugă.

— E confuz, spune ea după un moment. Nu știu... Nu știu *ce* va face. Să nu ai încredere în el, John. Dar să nu-l ucizi.

Îmi amintesc de ultima oară când Ella m-a adus într-una din aceste stări de vis, când i s-a manifestat prima dată Moștenirea și a scăpat de sub control. S-a întâmplat când eram în Chicago. La vremea aceea nu m-a dus în locația în care se afla. În schimb, am fost prinși într-o viziune a viitorului, urmărindu-l pe Setrákus Ra domnind peste oamenii din Washington într-o lume în care mogadorienii au câștigat războiul.

— Nu știm ce va face? o întreb, pumnii mei strângându-se din reflex. Mi-ai arătat-o. Cinci se întoarce la Setrákus Ra. Lucrează pentru dușman. Îi prinde pe Șase și pe Sam...

Mă opresc, nu vreau să mă mai gândesc că voi fi martor la execuția prietenilor mei. Nu vreau să-mi amintesc profeția despre înfrângerea noastră. Ella își scutură capul. Deschide gura să spună ceva, apoi îmi dau seama că e ceva mult mai grav despre care nu îmi spune.

— Viitorul acela nu mai există, John. Viziunile mele... nu sunt ca acele coșmaruri pe care vi le trimitea Setrákus Ra. Și nu sunt nici profeții. Nu suntem prinși în ele, cum era Opt. Sunt premoniții. Posibilități.

— De unde știi asta?

Ella se gândește o clipă.

— Nu sunt sigură. Tu cum îți formezi mingiile de foc? Le faci pur și simplu. Din instinct.

Fac un pas spre ea.

— Deci viziunea din Washington, când toți ceilalți erau morți, iar tu...

— Nu o mai văd. Ceva din prezent a schimbat tot ce se va întâmpla.

— Dacă este o Moștenire asemănătoare cu *Lumenul* meu... Fac ochii mari, gândindu-mă la posibilități. Acum poți controla viziunile? Poți privi în viitor când dorești?

Ella se încruntă, ca și când nu știe să descrie ceea ce a văzut.

— Nu pot s-o controlez cu exactitate. Viziunile... nu sunt exacte. Nu știu dacă e din cauza mea, pentru că încă învăț, ori pentru că viitorul este atât de instabil. Oricum, mi-am petrecut mult timp căutând prin ele...

Acum știu de ce Ella arată atât de epuizată chiar și în acest vis, de ce a devenit dintr-odată atât de înțeleaptă, cu mult peste vârsta ei. Mai devreme mi-a spus că a petrecut mult timp ascunzându-se în siguranța lumii din mintea ei. Mă întreb cât timp a petrecut în lupta cu viziunile despre viitor. Trebuie să fi fost agonizant să treacă prin toate aceste posibilități.

— Ce anume ai căutat?

Ella ezită, evitându-mi privirea.

— Am vrut... Am vrut să văd dacă există vreun viitor în care voi muri.

— Ella, nu. Cinci mi-a spus despre vraja lorică pe care Setrákus Ra a folosit-o ca să o lege de el, așa că, dacă vrem să-l învingem, trebuie s-o ucidem întâi pe ea. Vom găsi o cale ca să rupem vraja, îi spun. Trebuie să aibă o slăbiciune.

Ella scutură din cap, fără să mă creadă. Sau poate că deja știe că mă înșel.

— Nu mă pun mai presus de lume, John. Am vrut să văd un viitor în care Setrákus Ra este ucis, indiferent ce s-ar întâmpla. Acum se uită direct la mine, parcă are flăcări în ochi. Am vrut să văd viitorul în care *cineva* are curajul să facă ceea ce trebuie făcut.

Îmi înghit cu greu nodul din gât. Nu sunt sigur că vreau cu adevărat să aflu detaliile viziunilor Ellei, dar nici nu mă pot opri să nu mă gândesc la ele.

— Ce... ce anume ai văzut?

— Multe lucruri, spune Ella, liniștită. În timp ce încearcă să explice ce vede în viitor, are privirea distantă. Viziunile încep ca posibilități neclare. Cred că sunt milioane. Unele sunt mai solide decât altele — pe acestea le pot vedea. Cele care par… Nu știu. Probabile? Dar nici acestea nu sunt garantate. Îți amintești de viitorul pe care l-am văzut în Chicago? Părea real, imposibil de scăpat din el, clar la lumina zilei. A dispărut complet acum. Viitorul s-a schimbat prea mult. Și continuă să se schimbe.

Mă doare capul. Simt că înnebunesc doar ascultând-o pe Ella. Avem nevoie de un cêpan, cineva care s-o ajute să-și controleze Moștenirea asta mentală înainte s-o ia razna. Cel puțin am evitat viitorul sumbru pe care l-am văzut. Dar ce am făcut de l-am schimbat?

— Ella, te-ai văzut murind?

Ezită, iar un nod de groază mi se strânge în stomac.

— Da.

Corpul ei începe să tremure și îmi dau seama că plânge în hohote. Mă las în genunchi în fața ei și îmi pun mâinile pe umerii ei.

— Nu se va întâmpla, insist, vocea mea sunând cât mai fermă posibil. Vom schimba viitorul.

— Dar *învingem*, John.

Ella mă ia de mână. Lacrimile îi șiroiesc pe obraji. Îmi dau seama că, după cum mă privește, după cum mă strânge de mână, nu-i pare rău pentru ea.

Îi pare rău pentru mine.

— Tu vei suferi cel mai mult, John. Trebuie să fii puternic.

— Eu sunt? Eu sunt cel care te va...?

Nu pot să cred asta. Nu pot nici măcar să-mi termin întrebarea. Îmi trag mâna din mâna Ellei. Niciodată nu aș putea s-o rănesc, nici dacă moartea ei ar însemna sfârșitul acestui război.

— Trebuie să existe o altă cale. Folosește-ți Moștenirea și găsește-ne un viitor mai bun.

— Nu înțelegi..., spune ea scuturând din cap.

Într-o clipă, Ella se schimbă. Arată ca fetița întinsă pe masa de operație, șuvoiul de substanță neagră curgând pe sub pielea ei. Se luptă să se concentreze asupra mea. Portul de andocare încremenește într-un mod ciudat și începe să se destrame.

— Ella? Ce se întâmplă?

— *Anubis* se mișcă și se îndepărtează, spune ea, îngustându-și ochii, încercând să păstreze legătura telepatică. O să pierd legătura cu tine. Repede! Trebuie să mai vezi ceva!

Ella mă prinde de mână și alergăm spre intrarea în portul de andocare. Trecem prin ea și...

Puntea dispare de sub picioarele mele. Soarele fierbinte îmi încălzește spatele, aerul este lipicios și umed. Brusc, sunt scos din interiorul steril al lui *Anubis* și dus în căldura junglei, ceea ce este dezorientant. Verdele viu ne înconjoară, păsările tropicale fac un zgomot infernal. Stăm pe ceea ce pare a fi o pistă care șerpuiește prin junglă. Corpurile blindate ale câtorva Skimmere mogadoriene reflectă strălucirea soarelui după-amiezii.

Privirea îmi este atrasă de piramida din calcar care se află la câțiva metri distanță de pistă, uneltele mogadorienilor par a fi poziționate la o distanță sigură de structura antică. Recunosc templul din instinct, chiar dacă nu l-am mai văzut niciodată până atunci. Poate că este doar imaginația mea, dar simt că ceva ascuns în arhitectura antică a templului mayaș mă cheamă. Mă simt în siguranță aici.

— E Sanctuarul, spun eu încet, cu vocea plină de respect.

— Da, îmi răspunde Ella și observ că și ea admiră templul.

— Șase, Marina și Adam... Mă opresc, dându-mi seama că Ella nu l-a cunoscut niciodată pe aliatul nostru mogadorian. Adam este...

— Știu cine este. Ne vom întâlni curând.

— Ei bine, tocmai au fost aici, continui eu, privind în jur după un semn de la prietenii noștri. Probabil că deja au plecat. Îmi vei arăta ce au făcut ca să le dea oamenilor Moșteniri?

— John, acesta nu este nici trecutul, nici prezentul. Suntem în viitor. Un viitor pe care îl pot vedea foarte, foarte clar.

Ar fi trebuit să-mi dau seama după cum arată soarele. Mă întorc spre Ella, simțind că nu m-a adus aici ca să-mi dea o veste bună.

— De ce îmi arăți asta?

— Din cauza *asta*.

Ella arată spre cer, în partea de nord a Sanctuarului. Acolo, ca un nor de furtună ce se rostogolește pe cerul albastru și neclintit, este *Anubis*, plutind încet spre templu. Picioarele mele tresar. După ce am supraviețuit bombardamentelor din New York, reflexele îmi spun să fug și să mă pun la adăpost. Mă forțez să rămân pe loc și privesc apropierea navei de luptă.

— Când? Când se va întâmpla asta?

Înainte ca Ella să-mi poată răspunde, forma ei se schimbă, devenind din nou palidă și cu vene negre. Peisajul pâlpâie, jungla se suprapune brusc cu sala de operație de pe *Anubis* și cu mașina căzută în stația de metrou — toate cele trei locuri simultan, ca trei imagini transparente puse una peste cealaltă. Pentru o secundă, mi-e imposibil să mă concentrez asupra vreunui detaliu, totul se amestecă până în punctul în care nu mai știu care este realitatea. Apoi, Ella începe să plângă, fie din frustrare, fie de durere, sau amândouă, iar jungla și Sanctuarul devin clare din nou.

— Te forțezi prea mult, îi spun, privind cum i se formează cercuri întunecate în jurul ochilor. Suntem prea departe unul de celălalt.

— Nu-ți face griji pentru mine, îmi răspunde ea repede. Nu contează. Acesta este locul în care mergem *acum*, John. *Anubis* pornește spre Sanctuar în clipa asta

— Deci Setrákus Ra va ajunge acolo...

— Va ajunge acolo la apus. Se va opri în Virginia de Vest să ia întăriri, pentru că a lăsat prea mulți războinici în New York, apoi...

Ella arată cu mâna spre *Anubis*. Este mai aproape acum, umbra navei de luptă se întinde peste Sanctuar acum.

— Ce vrea?

— Vrea ceea ce se află înăuntru! strigă Ella. Chiar dacă vorbește tare, vocea ei sună tot mai îndepărtată. Cred că asta și-a dorit mereu! Au deschis Sanctuarul! Acum, nu mai este protejat!

— Ce vrei să...?

Mă întrerupe prinzându-mă de mână.

— John, ascultă-mă! Trebuie s-o avertizezi pe Șase și pe ceilalți! Spune-le că...

Mâinile Ellei trec prin mine. Revăd totul — Sanctuarul și nava *Anubis*, Ella întinsă pe masa de operație, mașina căzută în stația de metrou — apoi culorile se amestecă, nimic nu mai este clar. Ella îmi strigă ceva, dar e prea departe. Cuvintele ei nu mai ajung la mine.

Apoi, întuneric.

Capitolul 8 (John)

Mă trezesc pe o bancă din plastic tare, picioarele îmi atârnă la celălalt capăt. O durere intensă îmi străbate mușchii la fiecare mișcare și știu că m-am întors în corpul meu. Nu mai sunt în lumea din visul Ellei. Stau întins pe o parte, cu fața spre spătarul galben-portocaliu al banchetei. Nu am mers niciodată cu metroul, dar am văzut destule filme și emisiuni TV ca să recunosc imediat unde sunt. Pe peretele de deasupra capului meu este un poster pe care se poate citi DACĂ VEZI CEVA, SPUNE CEVA.

Icnesc, mă ridic și mă sprijin în cot. Sam stă tolănit pe o banchetă cu două locuri în apropierea mea, cu capul rezemat de fereastră, sforăind ușor. Prin fereastră se vede doar întunericul. Trenul acesta este blocat undeva în subteran, în tunel. Călătorii trebuie să-l fi abandonat în timpul atacului de mai devreme. Trenul este ”mort”, nemișcat și fără curent electric, panourile pentru iluminat de deasupra mea fiind complet întunecate.

Și totuși, lumina vine de undeva.

Mă ridic, mă uit în jur și imediat văd telefoane mobile înșirate pe culoarul vagonului de metrou. Cu ajutorul aplicațiilor-lanternă, telefoanele funcționează ca niște lumânări pe acumulatori. Pe bancheta opusă, trează și de veghe, stă Daniela. Își ține picioarele sprijinite pe geanta plină cu banii furați din bancă.

— Trăiești, spune ea încet, ca să nu-l trezească pe Sam.

Vorbesc și eu la fel de încet ca ea, chiar dacă sforăitul lui Sam ne indică faptul că el ar putea dormi și în timpul unui nou bombardament.

— Cât timp am fost fără cunoștință?

— Dacă ne luăm după telefoane, e dimineață. Cam șase ore, cred.

Deja e dimineață. O noapte întreagă irosită, mă gândesc, scuturând din cap. Nu i-am putut găsi pe Nouă și Cinci și cine știe în ce parte a orașului au ajuns să se bată. Și ca totul să meargă și mai prost, știu încotro se îndreaptă Setrákus Ra cu *Anubis* — direct spre ultima locație cunoscută a celor trei Garzi. Din cauza faptului că am pierdut contactul cu Ella în ultimul moment, nu prea știu sigur ce ar trebui să fac cu această informație, chiar dacă aș putea lua legătura cu Șase și ceilalți. Ar trebui să le spun să se întoarcă la Sanctuar? Sau Ella vrea să-i țin cât mai departe de acel loc?

Trebuie să mă mișc, să fac ceva productiv. Dar nu sunt refăcut sută la sută, iar Sam e ”stins” ca lumina.

— Suntem încă la metrou? o întreb pe Daniela, deși știu răspunsul, dar aștept o informare despre situația noastră, înainte de a lua o decizie.

— Da, evident. Te-am cărat până aici după ce ai leșinat.

— *Leșinat*, repet eu, făcând o grimasă. Mi-am pierdut cunoștința din cauza epuizării.

— Tot una e. Oricum, toți am picat lați după cascadoria aia cu tavanul tunelului, continuă ea, probabil dându-și seama că nu înțeleg mai nimic. Am adormit imediat ce am ajuns aici. Daniela arată cu capul spre Sam, un zâmbet mic apărându-i pe față. Amicul tău a stat de pază, dar cred că a fost liniște. Nu-i mare scofală. Nu cred că ne-ar căuta cineva aici.

— Nu încă, îi răspund, gândindu-mă la mogadorienii de la suprafață și întrebându-mă cum decurge ocuparea New York-ului.

Unul dintre telefoane începe să clipească. Daniela îl ia, apasă câteva butoane, dar bateria e moartă.

— Oamenii au dormit în fața magazinelor pentru chestiile astea, zice ea, întinzându-mi telefonul ca să-l inspectez. Acum, rahaturile astea sunt moarte... Oamenii le-au aruncat și au fugit. Auzi, tipule extraterestru, ce te face treaba asta să crezi despre omenire?

— Că fiecare are prioritățile lui, îi răspund, privind la geanta cu bani.

— Mda, asta cred și eu, zice Daniela, apoi aruncă telefonul în celălalt capăt al vagonului unde, când atinge podeaua, se dezmembrează. Nici măcar zgomotul făcut de telefon nu-l trezește pe Sam. Asta m-a făcut să mă simt bine, spune Daniela, zâmbind în direcția mea. Ar trebui să încerci și tu.

— De unde ai luat toate telefoanele astea, o întreb, privind-o cu atenție când se așază înapoi.

Încă nu știu ce ar trebui să fac cu ea. Este un om *cu* Moșteniri despre care nici măcar nu vorbim. Ea are impresia că toată situația asta este o glumă. Nu-mi dau seama dacă e dusă cu capul, ca Cinci, sau dacă se ascunde în spatele unui imens mecanism de apărare. A spus mai devreme că tatăl ei vitreg a fost ucis de mogadorieni, iar mama ei e dispărută. Știu cum e să pierzi pe cineva, să nu știi ce s-a întâmplat cu cei dragi. Aș putea să-i spun toate astea, dar nu cred că Daniela este genul care se deschide ușor. Mi-aș dori ca Șase să fie aici. Am sentimentul că ele două s-ar înțelege de minune.

— Prima dată m-am trezit, spune ea gesticulând. Apoi am mers prin toate vagoanele. Oamenii au lăsat în urmă tot felul de rahaturi.

— Și la bancă a fost la fel? Cineva și-a abandonat banii? o întreb, arătând cu bărbia spre geanta cu bani.

— Oh, mda, asta, zice Daniela, uitându-se în altă parte cu o față vinovată, dar păstrându-și zâmbetul. Mă și gândeam dacă ți-ai dat seama.

— Mi-am dat seama.

— Chestiile astea sunt mai grele decât îți imaginezi, spune ea, arătând cu degetul ei murdar spre geantă.

Îmi frec barba cu mâna, încercând să-mi dau seama cum ar trebui să abordez problema asta. Și eu am furat înainte. Totuși, am făcut-o din necesitate și niciodată în timpul unei invazii.

— Ciudat că ai vrut să jefuiești o bancă în timp ce îți căutai mama.

— În primul rând, nu i-am furat. Adică, tehnic vorbind. Niște tipi se ascundeau de mogi în banca aia. Ei voiau să jefuiască banca. Eu doar am intrat acolo să mă adăpostesc. Tipii ăia au fost uciși de mogi, apoi ați apărut voi. M-am gândit că ar fi păcat să las acolo o asemenea frumusețe de geantă.

Mă încrunt, dând din cap. Nu-mi dau seama dacă Daniela spune adevărul. Nici nu știu dacă acum mai contează că a luat banii. Mă preocupă mai mult să-mi dau seama dacă noul Garde este o persoană în care putem avea încredere. Cineva pe care ne putem baza.

— În al doilea rând, continuă ea, aplecându-se spre mine, mama s-ar *supăra* rău de tot dacă ar afla că am avut ocazia asta și nu am profitat de ea.

Încearcă să-și păstreze vocea fermă, dar un tremur i se strecoară în glas când o menționează pe mama ei. Poate că atitudinea ei este doar de fațadă, un mod de a face față nenorocirilor care s-au abătut peste lumea ei în ultimele douăzeci și patru de ore. Asta o înțeleg. Probabil că am o față tare simpatică, totuși, sau poate că și-a dat seama că am observat tremurul din glasul ei, pentru că Daniela își ridică vocea, mai încinsă decât înainte. Mi se pare că așa cum încerc eu să-mi fac o idee despre ea, la fel încearcă ea să-și facă o idee despre mine.

— În al treilea rând, nu am semnat vreun contract pentru superputerile astea pe care nici nu știu de ce le am. Și nici nu am semnat undeva că sunt de acord să lupt în războiul vostru extraterestru. Nici eu, nici familia mea.

— Crezi că invazia extraterestră s-a produs în baza unei liste cu semnături? o întreb direct, încercând fără succes să rămân calm. Nimeni nu a cerut asta. Loricii, poporul meu, nu le-au cerut mogilor să ne distrugă lumea, dar s-a întâmplat oricum.

Daniela își ridică mâinile în apărare.

— Bine, deci știi cum e. Tot ce vreau să spun e că nu ar trebui să mă judece nimeni pentru cum aleg eu să-mi petrec invazia extraterestră. Rahatul ăsta este o nebunie.

— Când au atacat Lorienul, eram prea mic ca să ripostez. Dar tu...

— Rahat, iar începe. Discursul pentru recrutare. Daniela începe să facă impresie, vorbește tare și se exprimă teatral. *Privește pe fereastră*, citează ea. *Mogadorienii sunt acolo. Garzii vor lupta cu ei. Te vei ridica să aperi Pământul?*

Mă uit la ea și dau din cap confuz.

— Ce-a fost asta?

— Din videoclipul *tău*, tipule. Toată chestia aia cu *susțineți-i pe Garzi*. A fost peste tot la știri.

O opresc cu un gest din mână.

— Nici măcar nu știu despre ce vorbești.

Daniela mă studiază pentru o clipă și, în cele din urmă, pare mulțumită de uimirea mea.

— Ha! Tu chiar nu știi! Probabil că nu prea te-ai uitat la TV. Eu? Eu m-am lipit cu ochii de televizor când au început să apară navele alea. E ca și când, dintr-odată, trăim în acele filme cu invazii extraterestre. A fost foarte tare la început, până când...

Daniela își desface mâinile, arătând la situația în care ne aflăm — ascunși în subteran, orașul distrus... Observ că mâinile îi tremură puțin, dar ascunde asta imediat, strângându-și brațele la piept.

— Ieri, eu și Sam am ajutat un grup de oameni să plece din Manhattan. M-am tot întrebat de unde îmi știau numele, dar haosul era prea mare ca să-i chestionez. Zici că am fost la știri? M-au arătat când luptam la sediul ONU?

Daniela încuviințează dând din cap.

— Doar o parte. Dar când ciudatul ăla cu înfățișare de George Clooney s-a transformat în monstru extraterestru, oamenii s-au speriat și au început să fugă, dărâmând camerele de filmat. Totuși, până în acel moment, ați dat bine la știri.

Nu înțeleg nimic.

— Ce vrei să spui?

— A fost un videoclip, ca pe YouTube. Prima dată a fost postat pe un site de conspirații...

— Stai... Era pe site-ul *Ei sunt printre noi*?

Daniela ridică din umeri.

— ”Tocilarii sunt printre noi”, habar n-am. Începe cu o imagine a Pământului luată de pe Google, apoi o tipă începe să povestească: Aceasta este planeta noastră, dar nu suntem singuri în galaxie, bla bla bla. Tipa încerca să fie cât mai profesionistă, de parcă prezenta un documentar despre natură sau ceva, dar cred că era cam de vârsta noastră. De ce faci fața asta de prost?

În timp ce Daniela vorbește, fără să-mi dau seama, pe fața mea a apărut în zâmbet tâmp.

Încerc să-mi păstrez expresia serioasă și mă aplec spre ea.

— Ce altceva s-a mai întâmplat?

— Mai arătau niște poze cu mogadorieni și spuneau că ăștia vin să înrobească omenirea. Extratereștrii palizi păreau a fi niște tipi machiați în monștri sau așa ceva. Nimeni nu lua în serios rahaturile astea, înțelegi? Nu existau mii de OZN-uri care să amenințe orașele. Apoi, tipa a început să vorbească despre tine. Într-un videoclip, tu ieși dintr-o casă în flăcări, ceea ce nu ar trebui să fie posibil. Într-un alt videoclip vindeci fața arsă a unui agent FBI și... Ei bine, deși e cam tras de păr, efectele speciale ar trebui să fie nebunesc de bine realizate pentru un fals.

— Ce... Ce spunea despre mine?

Daniela se uită la mine și zâmbește.

— Zicea că numele tău este John Smith. Că ești Garde. Că ați fost trimiși pe planeta noastră ca să luptați împotriva acestor extratereștri. Și că aveți nevoie de ajutorul nostru acum.

Acesta a fost tot citatul Danielei. Probabil că povestitorul groaznic a fost Sarah. Mă așez la locul meu, gândindu-mă la videoclipul pe care l-au montat Sarah și Mark, la contribuția lor... Se pare că videoclipul a avut impact asupra Danielei, chiar dacă face bășcălie de modul cum a fost realizat și prezentat. L-a citat din memorie. La naiba, înseamnă că l-au văzut și supraviețuitorii pe care i-am

întâlnit pe stradă. Au avut încredere în mine. Erau gata să se ridice și să lupte. Dar nu a fost totul cam prea târziu?

Mă încrunt, gândind cu voce tare.

— Toată viața mi-am petrecut-o ascunzându-mă de mogadorienii care mă vânau aici, pe Pământ. M-am antrenat, încercând să devin mai puternic. Întotdeauna, războiul a fost dus în secret. Începusem să ne adunăm aliați, să ne dăm seama ce putem face. Mă întreb... Dacă am fi făcut totul public mai devreme, oare câte vieți am fi putut salva dacă New York-ul ar fi fost pregătit pentru un astfel de atac?

— Nah, zice Daniela, respingând ideea cu un gest din mână. Nimeni nu ar fi crezut asta acum o săptămână. Nu fără ca cei de la CNN să strige despre apariția navelor spațiale deasupra New York-ului. Vreau să spun că ai avut nevoie de lupta aia de la sediul ONU ca să te creadă lumea. Înainte de asta, la știri se vorbea dacă este o farsă, dacă este doar un videoclip viral, ceva de genul. O altă tipă spunea la televizor că ești un înger. A fost destul de amuzant.

Chicotesc sec, fără chef.

— Mda. Foarte *amuzant*.

Îmi dau seama că Daniela încearcă să mă consoleze în felul ei caustic. Nu vom ști niciodată ce s-ar fi putut întâmpla dacă în ultimele luni am fi încercat să făceam public războiul nostru cu mogadorienii. Au fost oameni cu funcții înalte implicați în ProMog, care ar fi făcut imposibilă orice încercare de demascare a mogilor. Normal că știu toate astea. Cu toate acestea, simt că miile de vieți pierdute ieri apasă pe umerii mei. Ar fi trebuit să fac mai mult.

— Oricum, ce vârstă ai? mă întreabă Daniela.

— Șaisprezece ani.

— Mda, face Daniela, de parcă ar fi știut asta deja. Ești ca tipa care povestea în videoclip. Aveți în voi chestia aia cu *înțelepciunea dincolo de vârstă*, pe bune. Se vede că ai trecut printr-un mare rahat. Dar dacă te uiți mai bine... Se oprește, plescăind din gură. Ar fi trebuit să-ți termini liceul, frate, nu să salvezi lumea.

Nu pot să las de-o parte ce s-a întâmplat în New York. Trebuie să mă asigur că asta nu se va mai întâmpla niciodată. Trebuie să-mi găsesc prietenii și, împreună, să găsim o cale pentru a-l ucide pe Setrákus Ra, definitiv.

Îmi îndrept umerii și zâmbesc spre Daniela, afișând o atitudine nonșalantă.

— Cineva trebuie s-o facă.

Daniela zâmbește, apoi își dă seama ce vreau să spun și se uită în altă parte. Pentru o clipă, am crezut că se va alătura voluntar luptei noastre. Nu o pot obliga să rămână cu noi după ce ieșim de aici. Trebuie să am încredere că ea și ceilalți oameni de afară, au dezvoltat Moșteniri pentru un motiv.

— Trebuie să plecăm, îi spun.

Îl scutur pe Sam de umăr, iar el tresare. Clipește de mai multe ori, obișnuindu-se treptat cu lumina ecranelor LCD de la telefoanele înșirate prin vagon.

— Deci nu a fost doar un coșmar, oftează el, ridicându-se încet și îndreptându-și spatele. Privirea lui se oprește asupra Danielei. Deci ai decis să rămâi în zonă, huh?

Daniela ridică din umeri, parcă rușinată din cauza întrebării.

— Spuneai ceva de oamenii din New York..., mi se adresează mie.

— Mda. Armata și poliția au securizat Podul Brooklyn. Evacuează oamenii pe acolo. Cel puțin asta făceau aseară.

— Aș vrea să merg acolo, spune Daniela, ridicându-se. Își netezește tricoul plin de praf și sânge. Poate aflu dacă mama a reușit să scape.

— În regulă, îi spun. În direcția aceea mergem și noi.

Nu vreau s-o forțez să ni se alăture. Trebuie să fie decizia ei.

Sam își freacă ochii și plescăie.

— Crezi că Nouă și Cinci s-au bătut până au ajuns la punctul de evacuare?

— Mă îndoiesc. Dar Nouă este băiat mare, va mai rezista o vreme. Prioritățile s-au schimbat. Trebuie să iau legătura cu Șase. Dacă mai există vreun telefon care să funcționeze, cred că la punctul de evacuare îl vom găsi. Mă întorc spre Daniela. Poți să ne scoți de aici?

Daniela dă din cap.

— Singura cale este să mergem prin tunel. Urmând calea fără prea multe opriri, ar trebui să ajungem la pod.

— Ia stai așa... Cum de s-au schimbat prioritățile în timp ce dormeam? întreabă Sam.

Îi povestesc lui Sam cum Ella a ajuns la mine cu *Telepatia* din închisoarea ei de pe *Anubis*, explicându-mi faptul că Setrákus Ra se îndreaptă spre Sanctuar. Daniela ascultă și se uită la mine cu ochii mari de uimire și cu gura căscată. Când termin cu descrierea locurilor din vis, a profețiilor și a locurilor istorice pe cale de dispariție ale Lorienului, ea își scutură capul total vrăjită.

— Viața mea a devenit îngrozitor de ciudată, spune ea, pornind spre ieșirea din vagon.

— Hei! strigă San în urma ei. Ți-ai uitat geanta!

Daniela se uită peste umăr la geantă, apoi spre mine. Nu știu dacă așteaptă permisiunea mea sau mă provoacă s-o opresc. Când vede că nu spun nimic, se întoarce și ridică geanta grea cu un icnet.

— Folosește-ți *Telekinezia*, îi spun ca din întâmplare. Va fi un antrenament bun.

Daniela mă privește pentru o clipă, apoi dă din cap și zâmbește. Se concentrează, iar geanta plutește în fața ei.

— Oricum, ce naiba ai în geanta aia? o întreabă Sam.

— Banii mei pentru facultate, îi răspunde ea.

Sam se uită nedumerit la mine, iar eu ridic din umeri.

Când Daniela ajunge la capătul vagonului, pune geanta deoparte și deschide ușa cu un zăngănit sonor. Se îndreaptă spre pasarela care face legătura cu următorul vagon. Eu și Sam mergem la câtiva metri în urma ei.

— Ușurel, ușurel, spune Daniela, dar cuvintele nu ne sunt adresate nouă. Geanta ei se întoarce înapoi în vagonul nostru, iar eu și Sam suntem nevoiți să ne dăm din calea ei. Cu ajutorul *Telekineziei*, Daniela ghidează geanta sub o banchetă, parcă încercând s-o ascundă. O secundă mai târziu, pășește înapoi prin ușă cu mâinile ridicate. Mușchii mi se tensionează imediat. Credeam că suntem în siguranță aici, în tuneluri.

Dar nu suntem singuri.

Un pistol-mitralieră cu o lanternă atașată stă la câtiva centimetri de fața Danielei. O umbră încărcată de echipamente voluminoase și cu vestă antiglonț pășește cu prudență în vagonul nostru, făcând-o pe Daniela să dea înapoi. Observ prea târziu luminile din celălalt vagon — sunt cel puțin zece, poate mai multe. O a doua lanternă mi se aprinde în ochi și un alt trăgător intră în vagonul nostru. Fără să stau pe gânduri, aprind *Lumenul* care îmi învăluie pumnii.

— Stai! mă avertizează Sam. Nu sunt mogi.

Aud o armă cum este armată, probabil ca răspuns la mingile mele de foc. Culoarul vagonului este îngust, Daniela îmi stă în drum, iar lanterna care îmi luminează în față îmi îngreunează vederea. Condițiile nu sunt tocmai ideale. Aș putea să-i dezarmez cu *Telekinezia*, dar nu vreau să risc descărcarea accidentală a vreunei arme în locul acesta strâmt. Mai bine aștept să văd ce au de gând.

Îmi sting *Lumenul*, iar soldatul din fața mea lasă lanterna jos, arma lui fiind acum îndreptată spre podea. Poartă cască echipată cu vedere pe timp de noapte. Cu toate acestea, pot spune că e cu doar câtiva ani mai în vârstă decât mine..

— Tu ești *el*, spune soldatul, cu puțină uimire în glas. John Smith.

Încă nu sunt obișnuit să fiu recunoscut, așa că îmi ia ceva timp până îi răspund.

— Așa este.

Soldatul apucă stația de emisie-recepție de la centură și vorbește în ea.
— L-am găsit, spune el, fără să mă piardă din ochi.
Daniela se întinde spre mine și Sam, plimbându-și privirea de la noi la soldații care acum se adună mai mulți în vagon, aglomerând zona și mai mult.
— Prieteni de-ai voștri?
— Nu sunt sigur, îi răspund încet.
— Guvernul ne iubește uneori, alteori nu, îi explică Sam.
— Grozav! exclamă Daniela. Pentru o clipă, am crezut că au venit să mă aresteze.
Stația radio a soldatului prinde viață, o voce cunoscută răsună în vagon.
— Roagă-i frumos, dar adu-i aici, îi dă ordin femeia.
Soldatul își drege vocea încurcat, uitându-se la noi.
— Vă rog să veniți cu noi. Agent Walker vrea să stea de vorbă cu voi.

Capitolul 9 (John)

Soldații ne grăbesc prin tuneluri, spre cea mai apropiată stație de metrou, apoi ieșim la lumina zilei. Sunt în permanență în jurul meu, ca un scut uman. Se poartă de parcă ar fi Serviciul Secret al președintelui. Mă las dus ca pe un ostatic, știind că pot să-i dobor la cel mai mic sem de probleme. În drumul spre Humvee-urile lor blindate nu întâlnim nicio patrulă de mogi și, curând, străbatem străzile pline de dărâmături, rezultatul bombardamentului navei *Anubis*.

Ajungem la Podul Brooklyn repede și fără incidente. Pe partea Manhattanului, armata a organizat un punct de control bine înarmat — soldați cu mitraliere supraveghează strada din spatele unei blocade din saci de nisip. În spatele lor, pe trei rânduri, sunt parcate șase tancuri pe pod, cu turelele îndreptate spre cer. Elicoptere înarmate cu rachete patrulează pe cer, iar pe râu, niște nave ”solide” sunt gata ne intervenție. Dacă mogadorienii încearcă să intre în Brooklyn, cu siguranță vor întâmpina ceva rezistență.

— Ai luptat cu mulți dintre ei? îl întreb pe soldatul care conduce Humvee-ul când trecem punctul de control de pe pod.

— Nimic de genul acesta, domnule. Deocamdată, inamicul a rămas în Manhattan. Dacă mă întrebați pe mine, cred că nu vor să-i supere pe băieții din armată.

— *Domnule*, repetă Daniela, ridicând din sprâncene și chicotind.

— Manhattanul este în mâinile lor, spun, lăsându-mă pe spate și încruntându-mă, încercând să-mi dau seama de ce mogadorienii nu și-au continuat atacul.

— E ca și cum Setrákus Ra ar transmite un mesaj, spune Sam repede. Uitați ce pot eu să fac.

— Dacă vor veni, vom fi pregătiți, spune soldatul care ne ascultă discuția.

Privind pe fereastră, observ lunetiști ascunși printre stâlpii înalți ai podului, supraveghind prin lunete partea de pod dinspre Manhattan.

Schimb o privire plină de îndoială cu Sam. Aș vrea să pot crede în acest spectacol al armatei și în încrederea soldatului, dar am văzut de ce distrugeri sunt capabili mogii. Singurul motiv pentru care Brooklyn mai stă în picioare este pentru că Setrákus Ra îi permite asta.

Soldatul parchează Humvee-ul undeva în centrul orașului, locul fiind transformat în zonă de așteptare pentru militari. În apropiere sunt corturi, mai multe Humvee-uri și o grămadă de soldați înarmați și nerăbdători. Sunt și civili, mulți dintre ei murdari și răniți, cărând după ei puținele bagaje, înșirați într-o linie dezordonată. În față, niște voluntari de la Crucea Roșie adună informații de la oamenii epuizați, înainte să le permită urcarea în autobuzele de transport public rechiziționate.

Escorta noastră observă că mă uit la procesiunea lentă a refugiaților.

— Crucea Roșie încearcă să țină evidența celor strămutați, explică soldatul. Îi evacuăm în Long Island, New Jersey, oriunde putem. Îi îndepărtăm de zona de luptă până recuperăm New York-ul.

Soldatul îi măsoară cu privirea pe Sam și pe Daniela, apoi se uită din nou la mine. Brusc, mi se pare că tipul ăsta așteaptă ordine de la mine.

— Vreți ca cei doi să fie evacuați? întreabă soldatul, referindu-se la cei doi tovarăși ai mei.

— Sunt cu mine, îi spun, iar el dă din cap, acceptând asta fără alte întrebări.

Daniela se uită la voluntarii care ajută doi bătrâni să urce în autobuz.

— Au vreo listă pe care aș putea s-o verific sau ceva de genul? Caut... Caut pe cineva.

Soldatul ridică din umeri, semn că nu este domeniul lui de activitate.

— Desigur. Ai putea să-i întrebi.

Daniela se întoarce spre mine.

— Vreau să...

— Du-te. Sper s-o găsești.

Daniela îi zâmbește lui Sam, apoi mie, după care se întoarce pe jumătate spre drumul ei.

— Ăăă, în legătură cu chestia aia cu salvatul lumii, spune a, ezitând.

— Caută-mă când ești gata.

— Presupunând că voi fi gata vreodată, răspunde Daniela. De când am plecat din stația de metrou, nu a mai spus nimic despre geanta cu banii furați pe care a lăsat-o acolo.

— Da, eu sunt, o liniștesc.

Daniela zăbovește puțin mai mult, privindu-mă în ochi. Apoi, dând din cap, se întoarce și aleargă spre voluntarii de la Crucea Roșie.

Sam se uită la mine de parcă aș fi nebun.

— Tocmai ai lăsat-o să plece? Unul dinte puținii... Sam se uită la soldatul care așteaptă răbdător în apropiere, neștiind cât de multe ar trebui să spună.

— Sam, nu pot s-o oblig să ni se alăture. Dar ceea ce i s-a întâmplat... ceea ce ți s-a întâmplat *ție*..., trebuie să existe un motiv. Am credința că nu va fi fost pentru nimic.

— Domnilor, agentul Walker este pe aici, spune soldatul, făcându-ne semn să-l urmăm.

— Telefoanele mobile mai funcționează? îl întreb când trecem prin tabăra aglomerată. Trebuie să dau un telefon. E important.

— Metodele tradiționale încă nu funcționează, domnule. Inamicul le-a tăiat. Totuși, e posibil să avem ceva funcțional în centrul de comunicații, spune soldatul, arătând spre un cort din apropiere, plin de activitate. Dar trebuie să vă duc direct la agentul Walker. Dacă permiteți.

— Dacă permit?

— Am fost informați cu privire la istoricul și dificultățile dumneavoastră... cu autoritățile, spune soldatul, mângâind patul armei. Ni s-a spus să nu ne angajăm în luptă cu dumneavoastră și nici să vă obligăm să faceți ceva. Parametrii misiunii se limitează la, ăăă, blândețe și maleabilitate.

Dau din cap neîncrezător. Nu cu mult timp în urmă am fost considerat inamic al statului. Acum, armata mă tratează ca pe un demnitar din altă țară.

— În regulă. îi spun, nedorind să-i fac viața grea. Du-mă la agentul Walker, apoi ajută-l pe prietenul meu Sam să găsească un telefon satelitar.

Câteva momente mai târziu, merg pe digul de beton cu vedere spre East River și Manhattan. Aerul este curat și răcoros, deși încă mai miroase a fum de la incendiile izbucnite în Manhattan. De aici, am o vedere clară asupra distrugerilor provocate de mogadorieni. Coloane de fum negru se ridică spre cer acolo unde focul încă mai arde. Spații libere se văd la orizontul orașului, locuri unde clădirile înalte au fost distruse de puternicele tunuri ale navei *Anubis*. Din când în când, printre clădiri să văd Skimmere; mogii patrulează pe străzi.

Agentul Walker stă singură lângă balustradă, privind spre oraș.

— Cum m-ai găsit? o întreb când mă apropii, în loc de salut.

Agentul FBI, care cândva voia să mă aresteze, îmi zâmbește.

— Câțiva supraviețuitori au spus că te-au văzut. Am trimis echipe în zonă. Ne-am gândit să începem căutările din zona în care nava de luptă și-a descărcat artileria grea.

— O decizie bună.

— Mă bucur că ești în viață, spune ea brusc.

Părul roșu al lui Walker este prins în coadă. Pare epuizată, are cearcăne la ambii ochi. Este îmbrăcată cu fâșul ei de FBI, pantaloni și vestă antiglonț militare, probabil împrumutate de la contingentul militar care asigură securitatea în zonă. Își ține brațul stâng într-o orteză și are un bandaj la cap.

— Vrei să te vindec? o întreb.

Drept răspuns Walker privește în jur. Deocamdată suntem singuri în micul parc ascuns sub Podul Brooklyn. Mă rog, atât cât se poate de singuri într-o bază plină de refugiați. Peluza dealului din spatele nostru este aglomerată de corturi improvizate, pline de oameni speriați și răniți. Bănuiesc că aceștia sunt cei care au refuzat să fie evacuați de Crucea Roșie sau au fost prea răniți ca să poată pleca. Corturile se

întind printre blocurile din jur și sunt sigur că mulți oameni stau înghesuiți și prin clădirile fantomatice din apropiere. Soldați, polițiști și câțiva medici sunt împrăștiați printre supraviețuitori, păstrând ordinea și îngrijind răniții care reprezintă doar o mică parte a miilor de oameni pe care i-am văzu adunați în apropierea podului. În esență, este un haos organizat.

— Puterile voastre au limite? întreabă Walker, privind o femeie căreia un doctor îi îngrijește brațul ars, întinsă în iarba din parc.

— Da. Ieri i-am lovit destul de tare. De ce întrebi?

— Pentru că oricât aș aprecia oferta, avem mii de răniți aici, John, și vin tot mai mulți cu fiecare oră. Ai vrea să-ți petreci toată ziua vindecând oamenii?

Mă uit la oamenii din parc, mulți dintre ei nu mai au decât iarba de sub ei. Majoritatea se uită la mine. Încă nu sunt obișnuit ideea că oamenii știu că sunt Garde. Mă întorc spre Walker.

— Aș putea. Ar salva niște vieți.

Walker dă din cap și mă privește.

— Răniții grav sunt în cortul pentru urgențe. Dacă vrei să faci pe Maica Tereza, putem trece pe acolo mai târziu. Dar amândoi știm că sunt modalități mai bune de a-ți petrece timpul.

Nu răspund, dar nici nu vorbesc despre altă problemă. Walker mormăie ceva și pornește pe dig, îndreptându-se spre câteva corturi militare ridicate într-o piață din apropiere. Mai arunc o privire prin parc. Dincolo de pod lucrurile par destul de sigure. Însă aici, e nebunie curată. Civili răniți, soldați, ofițeri de armată... Nici nu știu de unde să încep. S-ar putea ca problema asta să mă depășească.

— Deci tu ești șeful aici? o întreb pe Walker, încercând să mă orientez.

Ea chicotește.

— Cred că glumești, nu? Avem generali cu cinci stele care se ocupă de planul pentru contra-ofensivă. CIA și NSA sunt și ei aici, coordonând acțiunea împreună cu cei din Washington, încercând să pună cap la cap informațiile care vin din întreaga lume. Azi după-amiază au avut o videoconferință cu președintele din nu știu ce buncăr asigurat de Serviciul Secret. Eu sunt doar un simplu agent FBI, nicidecum șef aici.

— În cazul ăsta, de ce m-au adus la tine, Walker? Despre ce vrei să vorbim?

Walker se oprește și se întoarce spre mine cu mâinile pe șolduri.

— Din cauza istoricului nostru, a relației noastre...

— Așa îi spui?

— Am fost numită legătura ta, John. Contactul tău. Tot ce ne poți spune despre mogadorieni, despre tactica lor, despre invazia asta..., totul trece prin mine. De asemenea, orice solicitare ai de făcut forțelor armate ale SUA...

Las să-mi scape un râs sonor, fără pic de umor. Mă întreb unde sunt cazați generalii ăștia. Mă uit la corturile din jur, căutând unul mai răsărit decât celelalte.

— Fără supărare, Walker, dar nu am nevoie de tine ca intermediar.

— Nu depinde de tine, spune ea, reluându-și plimbarea pe dig. Trebuie să înțelegi că oamenii din conducere, președintele, generalii lui, ce a mai rămas din cabinet..., oamenii ăștia nu sunt ProMog. Când mogii au intrat în contact cu ei, am fost la un pas de o glorioasă lovitură de stat din cauza nenorociților ProMog care pledau pentru a ne preda. Din fericire, cu Sanderson scos din peisaj…

— Ia stai așa... Ce s-a întâmplat cu el? În timpul luptei cu Setrákus Ra, am pierdut urma Secretarului Apărării.

— Nu a reușit, răspunde ea, încruntându-se. Am avut destui oameni în Washington pentru a scăpa de cât mai mulți trădători. Cel puțin cei pe care îi știam.

— Deci tu spui că majoritatea ProMog au dispărut și am rămas cu...

— ...Un guvern fracturat, care a fost ținut într-un întuneric total. Invazia asta, idea cu extratereștrii din spațiu care ne atacă... Totul este nou pentru ei. Au acceptat faptul că lupți de partea noastră, dar tot un extraterestru ești.

— Nu au încredere în mine, îi spun, neputându-mi ascunde amărăciunea din glas.

— Majoritatea nu au încredere unii în ceilalți. Oricum, nici *tu* nu ar trebui să ai încredere în *ei*, îmi spune Walker explicit. Membrii cunoscuți ai ProMog au fost arestați, uciși ori sau dat la fund. Dar asta nu înseamnă că am pus mâna pe toți.

— Deci mai bine rămân cu diavolul pe care îl cunosc, nu?

Își deschide brațele larg, nu pentru a mă îmbrățișa, evident.

— Exact.

— În regulă, uite prima mea solicitare, intermediarule. *Anubis* — nava de luptă care a plecat din New York azi dimineață — îl are la bord pe Setrákus Ra și se îndreaptă spre Mexic...

— Oh, bravo, mă întrerupe Walker. O să le placă asta. O amenințare mai puțin în spațiul aerian al SUA.

— Trebuie să ridice de la sol toate avioanele de luptă, să adune toți soldații, dronele, tot ce au. Se îndreaptă spre un loc cu puteri imense, un loc loric. Nu știu ce vrea să facă Setrákus Ra, dar știu sigur că o să fie foarte rău dacă ajunge acolo. Trebuie să luptăm pentru locul acela.

Pe măsură ce vorbesc, chipul lui Walker se întunecă tot mai mult. Deja îmi dau seama că n-o să-mi placă ce îmi va spune. Mă conduce pe dig, peste un petic de iarbă și se oprește în fața unui cort puțin mai îndepărtat de celelalte.

— Un atac direct nu se va întâmpla, îmi spune.

— De ce dracu' nu?

— Sediul meu, îmi zice, împingând folia de la intrarea în cort. Hai să vorbim înăuntru.

În cortul lui Walker este un pat pliant nefolosit, o masă aglomerată și un laptop. Mai văd o hartă a orașului New York străbătută de linii roșii — dacă m-ar pune cineva să ghicesc, aș spune că liniile reprezintă traseul străbătut de *Anubis* în timpul atacului de ieri. Walker scoate o a doua hartă de sub cea a orașului New York, de data asta e harta lumii. Câte un ”X” negru este trasat peste fiecare oraș mare — New York, Washington, Los Angeles, dar și alte orașe îndepărtate ca Londra, Moscova și Beijing. Sunt mai mult de douăzeci de orașe marcate. Walker bate cu degetul în hartă.

— Aceasta este situația, John. Fiecare ”X” reprezintă o navă de luptă de-a lor. Știi cum poate fi doborâtă o chestie de-asta?

— Nu încă. Nu am încercat.

— Forțele aeriene au încercat ieri. Nu a mers bine.

— I-am văzut zburând. Știu că nu au reușit.

— Au avut succes împotriva navelor mai mici, dar de *Anubis* nu s-au apropiat. După atacul chinezilor, forțele aeriene s-au răzgândit.

— Adică?

— La câteva ore după atacul din New York, chinezii au declanșat ”fericirea”. Probabil s-au gândit că următorul atac va fi asupra lor. Au lansat o mică bombă nucleară asupra navei de deasupra Beijingului.

— Și?

— Zeci de mii de victime nevinovate. Nava de luptă... la locul ei pe cer, neatinsă. Au un fel de scut sau ceva. Savanții chinezi spun că este nu fel de scut electromagnetic. Sătui să tot trimită avioane de luptă, au parașutat trupe direct pe nava de luptă. Tipii nu au supraviețuit la contactul cu scutul.

Îmi amintesc de câmpul de forță care înconjura baza mogadoriană din Virginia de Vest. Șocul atingerii a fost suficient să mă doboare și să-mi fie rău câteva zile.

— Am mai trecut prin câmpul lor de forță. La propriu.

— Și cum l-ai întrerupt?

— Nu l-am întrerupt niciodată.

Walker se uită la mine cu uimire.

— Și eu care îmi făceam speranțe.

Mă uit din nou la harta lui Walker, neîncrezător. Fiecare ”X” mi se pare o luptă pe care nu știu cum s-o câștig.

— Douăzeci și cinci de orașe atacate. Nu ai nicio veste bună, agent Walker?

— Doar asta. *Asta* este vestea bună.

Ridic din sprâncene și mă uit la ea nedumerit.

— Unele orașe, cum ar fi Londra sau Moscova, au trimis trupe să lupte împotriva mogilor. Dar nu s-au confruntat cu nimic din ce este aici sau în Beijing. Fără bombardament, fără monștri dezlănțuiți, de parcă mogii s-ar purta frumos cu ei. Și mai sunt unele orașe, precum Paris și Tokyo, unde nu s-a dat nicio luptă. Deloc. Orașele astea, practic, nu sunt atacate. Navele de luptă și navele-cercetași controlează spațiul aerian, dar în afară de asta nu există niciun mog pe teren. În plus, nava aia care zbura deasupra noastră azi dimineață, s-a dus de parcă nici n-ar fi fost. Unii ar spune că nu vor să lupte cu noi. Poate că e vorba despre o neînțelegere cu extratereștrii și nu ar fi trebuit să-i atacăm din prima.

— N-a fost nicio neînțelegere, îi strig.

— Știu. Dar oamenii din lumea toată, ceea ce au văzut...

— Setrákus Ra transmite un mesaj. Chiar dacă este în avantaj, nu vrea o luptă prelungită. Vrea să înspăimânte omenirea, care apoi să i se supună. Vrea să ne predăm.

Walker dă din cap și trece la laptop. Tastează o serie de parole, ceea ce nu-i chiar ușor de făcut, având în vedere faptul că scrie cu o singură mână, apoi deschide un videoclip criptat.

— Ai mai multă dreptate decât bănuiești. zice Walker. Nu se știe exact cum au reușit, dar acest videoclip a ajuns, prin canalele sigure, pe mail-ul președintelui. Alți lideri mondiali cu care am vorbit, au spus că au primit același lucru.

Walker dă *clic* pe butonul Play și pe ecran apare imaginea în HD a lui Setrákus Ra. Sângele mi se răcește în mine când îi văd pielea palidă, ochii negri și goi, cicatricea vânătă de la gât și felul în care zâmbește la cameră. Este același zâmbet pe care îl avea când m-a aruncat în East River. Setrákus Ra stă pe scaunul de comandă de la bordul navei *Anubis* — îmi amintesc că am văzut acest scaun când am vizitat nava împreună cu Ella. În spatele lui, peste umăr, printr-o fereastră imensă din tavan până în podea, se vede orașul New York. Soarele răsare, orașul este în flăcări. Nu mă îndoiesc că a ales intenționat această priveliște.

— Lideri respectați ai Pământului, începe Setrákus Ra, cuvintele elegante sunând ca un huruit. Mă rog ca acest mesaj să vă găsească cu mintea deschisă după evenimentele nefericite din New York și Beijing. Totul s-a întâmplat cu mare reținere și numai după o încercare de asasinat din partea a doi teroriști extratereștri, fiind nevoit să folosesc o mică parte din forța mogadoriană împotriva popoarelor voastre.

— Apropos, sunteți teroriști extratereștri, îmi spune Walker.

— Mda, am înțeles asta.

— În ciuda acestor circumstanțe, oferta mea de pace și de a arăta omenirii calea progresului mogadorian rămâne valabilă, continuă Setrákus Ra. Aș fi un nimeni dacă nu aș putea ierta. În timp ce orașele New York și Beijing vor rămâne sub controlul forțelor mele, ca să nu uite nimeni ce se întâmplă atunci când fiarele mușcă mâna ce le-a fost întinsă cu blândețe, celelalte orașe deasupra cărora sunt poziționate navele mele nu au de ce să se teamă. Cu condiția ca aceste orașe să se predea generalilor mei în următoarele patruzeci și opt de ore.

— Sper că nu au mușcat rahatul ăsta, nu? îi spun lui Walker, arătând cu capul spre videoclip.

— Stai, că nu s-a terminat, îmi arată ea spre ecran.

— În plus, zice Setrákus Ra amenințător, cred că guvernul SUA îi adăpostește pe teroriștii lorici cunoscuți sub denumirea de Garzi. Continuarea susținerii acestor suflete rătăcite va fi considerată un act de război declarat. Când va veni momentul predării, teroriștii trebuie să ajungă la mine pentru a evita procesul costisitor și dureros de înrădăcinare a acestora. De asemenea, înțeleg că unii oameni au suferit mutații genetice provocate de acești Garzi, iar acum manifestă anumite abilități nenaturale. Acești oameni trebuie să-mi fie predați pentru a primi tratament.

— Despre ce mutații vorbește? mă întreabă Walker. Alte baliverne?

Nu îi răspund. În schimb, îmi întorc privirea de la laptop spre agentul Walker, chiar dacă Setrákus Ra încă mai vorbește.

— Aveți patruzeci și opt de ore să vă predați, sau va trebui să scap omenirea de conducătorii ei dobitoci și să vă eliberez orașele prin forță...

Videoclipul se oprește și Walker se întoarce spre mine. Deja sunt pregătit cu o minge de foc care plutește deasupra palmei mele.

— Oh, Isuse Hristoase, John, strigă ea, îndepărtându-se de focul meu.

— De-asta m-ai adus aici? îi strig, amenințând-o. Prietenii mei sunt în siguranță?

Mă aștept ca vreun grup de soldați să dea buzna și să încerce să mă aresteze, așa că stau cu un ochi pe ieșirea din cort, spre care mă și îndrept.

— Crezi că ți-am arătat asta ca preambul al unei ambuscade? Calmează-te. Ești în siguranță.

Mă uit la Walker preț de câteva secunde. În acest moment, nu prea am de ales decât să am încredere în ea, mai ales dacă alternativa este să lupt cu o întreagă armată. Dacă guvernul voia să mă predea lui Setrákus Ra ca gest de bunăvoință, probabil că asta s-ar fi întâmplat deja. Îmi sting focul din palmă și mă încrunt la Walker.

— Deci, este adevărat? mă presează Walker să răspund. Ceea ce a spus Setrákus Ra, că oamenii manifestă abilități nenaturale? Asta înseamnă că acei oameni au primit Moșteniri?

— Eu...

Nu sunt sigur cât de mult ar trebui să-i spun lui Walker. Mi-a spus că sunt în siguranță, dar nu cu mult timp în urmă m-a urmărit în toată țara. Chiar dacă susține că oamenii ProMog au fost curățați, încă mai sunt unii care lucrează împotriva noastră. La naiba, tocmai mi-a spus să nu am încredere în guvern. Ce s-ar întâmpla dacă în lume ar exista noi Garzi, iar un Secretar al Apărării, precum Sanderson, ar ajunge la ei înaintea noastră? Și aș putea, oare, să-i predau pe Sam și Daniela lui Walker? Nu pot să-i spun nimic din toate astea. Nu până nu-mi dau seama dacă totul este în regulă.

— Walker, nu știu despre ce dracu’ vorbește nenorocitul, îi spun după o clipă. Va spune orice ca să-și atingă scopul.

Cred că și-a dat seama că îi ascund ceva.

— Știu că e greu de acceptat, ținând cont de istoricul nostru, dar sunt de partea ta, îmi spune Walker. La fel și SUA, deocamdată.

— Deocamdată? Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că nimeni nu vrea să se predea maniacului extraterestru care a bombardat orașul New York. Dar dacă începe să bombardeze mai multe orașe și nu reușim să ripostăm cu succes? Lucrurile s-ar putea schimba. Din cauza asta nu va fi acceptată cererea ta pentru o operațiune militară în Mexic. În primul rând, nu ai șanse împotriva navei de luptă. În al doilea rând, cea mai înțeleaptă idee, în acest moment, este să nu vă ajutăm pe față.

— Își asigură pariurile, îi spun, neputând să-mi ascund un zâmbet. În caz că decid să se predea.

— Președintele spune că, în acest moment, toate opțiunile sunt deschise.

— Renunțarea nu este o opțiune. Am văzut... Pentru omenire, nu se va termina bine.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc la viziunea Ellei despre viitor, viitor în care Moștenirile nu vor cântări prea greu dacă Walker este hiper-practică.

— Mda, amândoi știm asta, John. Dar ce te faci când Setrákus Ra va începe să ucidă civili, iar tot ce va vrea la schimb vei fi tu și ceilalți Garzi? Acestea vor fi acțiuni pe care președintele va fi obligat să le ia în considerare.

Mă întorc, deschizând copertina cortului pentru a privi afară, întrebându-mă unde este Sam cu telefonul acela satelitar. Pe lângă asta, nu vreau ca Walker să mă vadă sufocat de panică. Nu știu ce să fac. Dacă trece timpul limită și Setrákus Ra începe să bombardeze un alt oraș, ar trebui să las să se întâmple asta? Să lupt? În acest caz, ce fac în privința atacului iminent asupra Sanctuarului? Și cum rămâne cu Nouă și Cinci despre care nu mai știu nimic? Sunt prea multe probleme de care trebuie să țin cont.

— John?

Încet, mă întorc spre Walker, asigurându-mă că pe chip păstrez o expresie neutră. Chiar și așa, cred că a detectat ea ceva, pentru că traversează cortul și se postează în fața mea. Cu mâna cea bună mă prinde de umăr și sunt surprins că am lăsat să se întâmple asta. În ochii lui Walker ce citește teamă amestecată cu o determinare sinucigașă. Am mai văzut privirea asta la prietenii mei, chiar înainte de a se arunca într-o luptă pe care nu știau dacă o vor putea câștiga.

— Trebuie să-mi spui cum rezolvăm asta, îmi spune Walker, cu voce tremurândă. Spune-mi cum putem câștiga acest război în mai puțin de patruzeci și opt de ore.

Capitolul 10 (Șase)

— Cum merge?

Adam sare în sus când pun mâna pe umărul lui și îl întreb despre progresul făcut. Stă la un banc de lucru unde mogii își modificau armele în încercările lor inutile de a doborî scutul de forță al Sanctuarului. A curățat de pe banc toate prostiile mogilor și le-a înlocuit cu tot felul de piese mecanice. Piesele nepotrivite provin de la Skimmerele defecte care zac prăfuite pe pistă, altele sunt scoase de la motoare sau din consolele de bord cu ecran tactil. Printre piese se numără și alte ciudățenii— bateria de la o lampă cu halogen, un blaster, stricat și o carcasă de laptop. Toate aceste lucruri au fost îndoite, deformate sau ciocănite de Adam în încercarea de a înlocui conductele distruse ale navei noastre, folosindu-le ca piese de schimb.

— Ție cum *ți se pare* că merge? îmi răspunde, încruntându-se la aparatul de sudură pe care tocmai se pregătea să-l aprindă. Nu sunt inginer mecanic, Șase. Totul se rezumă strict la montat și verificat erori. Până acum, erori sută la sută.

Soarele a urcat deasupra junglei încingând pista de aterizare, ca să nu mai vorbim de umiditatea lipicioasă de aici. Tricoul lui Adam e deja ud de la transpirație, pielea lui palidă de pe gât a devenit roză. Îmi las mâna pe umărul lui până scoate un oftat și se întoarce spre mine. Ochii lui întunecați sunt umezi, iar în jurul lor s-au format cercuri gri.

— Nu ai dormit, îi spun, ca o constatare. A muncit toată noaptea, ciocănind și blestemând, întrerupându-mi adesea puținele ore de somn agitat din cabina Skimmerului. Singurele momente când se oprea, au fost cele în mergea să-l verifice pe Praf, a cărui stare de paralizie nu s-a schimbat. Poate că nu sunt expertă în biologia mogadoriană, dar eram sigură că toți aveți nevoie să faceți asta.

Adam își dă din ochi o șuviță de păr, încercând să se concentreze pe mine.

— Da, Șase, dormim. Când momentul este prielnic.

— Ai de gând să te epuizezi? La ce vei mai fi bun după aceea?

Adam se încruntă la mine.

— Voi fi bun la același lucru ca acum, spune el, uitându-se la piesele din fața lui. Te aud Șase. Sunt bine. Lasă-mă să-mi continui treaba.

De fapt, mă bucur că Adam este atât de devotat muncii sale. Doar că nu vreau să-l văd suferind. Avem nevoie disperată să plecăm din Mexic. Încă nu avem nicio veste de la John. Mă tem că ratăm războiul.

— Măcar mănâncă ceva, îi spun, rupând o banană de pe ciorchinele cules dintr-un copac din apropiere și punându-i-o în mână.

Se uită la babană un timp. Aud stomacul lui Adam ghiorăind. Nu ne-am luat mâncare la noi— când am venit la Sanctuar, nu știam ce ne așteaptă, dar cu siguranță nu știam că vom rămâne blocați aici. Nu am adus proviziile necesare pentru un sejur prelungit.

— Știi, Nouă avea niște pietre în Cufărul lui, pietre pe care, dacă le băgai în gură, îți dădeau toate substanțele nutritive ale unei mese, îi spun lui Adam, decojindu-mi banana. Foarte scârbos, dacă stai să te gândești la locul unde le-a ținut și de câte ori le-o fi folosit. În momentul acesta îmi doresc să nu le fi aruncat în fântâna din Sanctuar.

Adam zâmbește și se uită spre templu.

— Poate ar fi bine să te întorci să s-o rogi frumos să ți le dea înapoi. Sunt sigur că chestia aia din energie nu vrea pietrele pe care le-a supt Nouă.

— Poate ar trebui să-i cer un motor nou, dacă tot mă duc.

— N-ar fi rău, îmi răspunde Adam, înghițind restul de banană în grabă. Șase, o să plecăm de aici, nu-ți face griji.

Mai pun o banană pe bancul de lucru și îl las pe Adam să-și vadă de treabă. Traversez pista, îndreptându-mă spre locul unde Marina stă turcește în iarbă, cu fața îndreptată spre Sanctuar. Nu sunt sigură dacă meditează sau se roagă, dar stă acolo de dimineață și nu s-a mișcat de când am plecat în junglă după mâncare.

Aș vrea să cred că este un accident faptul că drumul meu către Marina trece pe lângă Skimmerul unde este legată Phiri Dun-Ra, dar nu este. Am legat-o în mijlocul taberei și toți suntem cu ochii pe ea. Vreau ca femeia mogadoriană să spună ceva, să-mi dea un motiv. Nu mă dezamăgește.

— Știi că va eșua.

— Ai spus ceva? o întreb, oprindu-mă și întorcându-mă încet spre ea. Deși am auzit-o foarte clar pe Phiri Dun-Ra.

Prizonierul nostru mogadorian îmi zâmbește plină de furie, cu dinții plini de sânge uscat. Are ochiul drept umflat. I-am făcut asta seara trecută. După ce am aflat despre invazia mogadoriană, brusc m-am simțit sătulă de faptul că se tot împiedica și cădea. Așa că am pocnit-o. Nu sunt tocmai mândră că am lovit un mogadorian legat, dar m-am simțit bine. În realitate, cred că i-aș mai fi tras câteva dacă nu intervenea Marina. Pumnii mei se strâng din nou. Vreau să lovesc ceva. Îmi trebuie doar un motiv.

— M-ai auzit, fetițo, răspunde ea, arătând cu bărbia spre Adam. Phiri Dun-Ra vorbește suficient de tare încât sunt sigură că el o poate auzi. Adamus Sutekh va eșua, așa cum face mereu. Vezi tu, eu îl cunosc de mai mult timp decât tine. Știu ce dezamăgire permanentă a fost pentru tatăl său. Pentru poporul nostru. Nu e de mirare că a devenit un trădător.

Mă uit peste umăr la Adam. El se preface că nu o aude pe Phiri Dun-Ra, dar mâinile lui s-au oprit din lucru și umerii i s-au strâns.

— Vrei să te pocnesc din nou? o întreb pe Phiri Dun-Ra, făcând un pas spre ea.

Se gândește pentru o clipă, apoi continuă.

— Deși, hmm... tocmai mi-am amintit ceva. Am auzit de priceperea tânărului Adamus la capitolul ”talent tehnic”. E ciudat că nu a reușit să repare niciuna dintre aceste nave, mai ales cu tot echipamentul pe care îl are la dispoziție.

Mă uit din nou la Adam. Acum este întors, privind-o pe Phiri Dun-Ra cu o expresie confuză pe față.

— Mă întreb dacă nu face asta cu un scop anume, spune Phiri Dun-Ra. Poate că acum, când Progresul Mogadorian s-a dovedit inevitabil, el crede că prin a vă ține pe voi aici va câștiga bunăvoința Liderului Iubit și se va putea întoarce la poporul său real... Sau poate că este mult prea laș pentru a putea înfrunta bătăliile deja pierdute ce vor urma.

Adam trece pe lângă mine ca un abur, se oprește în fața lui Phiri Dun-Ra și îi smucește capul pe spate. Ea încearcă să-l muște, dar Adam este prea rapid.

— Moartea vine după tine, Adamus Sutekh! După voi toți! reușește ea să strige, înainte ca Adam să-i înfunde o cârpă în gură. Apoi Adam pune mâna pe o bucată de conductă și o lovește pe Phiri Dun-Ra peste față. Respirația ei devine sacadată și pufnește furioasă, ochii ei de mogadorian ațintindu-se asupra lui Adam cu venin.

Marina s-a ridicat în iarba din fața Sanctuarului ca să privească scena. E puțin încruntată.

Adam stă deasupra lui Phiri Dun-Ra, cu dinții încleștați, cute întunecate încrețindu-i fața. Are o privire de ucigaș, o privire pe care am văzut-o pe fețele multor mogadorieni, de cele mei multe ori înainte ca aceștia să încerce să mă omoare.

— Adam..., îl avertizez.

Adam se întoarce brusc spre mine înfruntându-mă, dar încearcă să se controleze. Trage adânc aer în piept.

— Tot ce a spus este o minciună. Totul.

— Știu. Ar fi trebuit să-i astupăm gura mai devreme.

Adam mormăie ceva și se întoarce la bancul de lucru, ținând privirea în pământ când trece pe lângă mine. E clar că Phiri Dun-Ra știe cum să-l scoată din minți. Pe toți, de fapt. Ei bine, cu excepția Marinei. Știu că vrea să ne destrame grupul, dar asta nu va funcționa. Cât de proastă mă crede? Întotdeauna voi asculta cuvântul unui mogadorian căruia i s-a permis să treacă prin câmpul de forță al Sanctuarului și nu al unuia care a încercat să ne arunce în aer cu o bombă.

Odată încăierarea terminată, Marina se așază din nou în iarba din fața Sanctuarului. Mă așez lângă ea, privind păsările viu colorate care zboară prin jurul templului antic.

— Dacă ar fi încercat s-o ucidă, l-ai fi oprit? mă întreabă Marina după un moment.

Ridic din umeri.

— Este o mogadoriană. Unul dintre cei mai nenorociți pe care i-am întâlnit vreodată. Iar asta spune multe.

— E altceva când este în focul luptei, zice Marina. Dar când este legată..., nu este la fel ca războinicii cu care ne-am confruntat de atâtea ori. Ea este la fel ca Adam, un *neaoș*. Când mi-am folosit Moștenirea ca să-l vindec, oprindu-i dezintegrarea, am simțit... Am simțit viață în el, nu foarte diferită de a noastră. Mă tem că la fel vom deveni și noi, dacă acest război va continua.

Poate că sunt prea obosită, și sigur sunt prea stresată din cauza situației în care ne aflăm, dar moralul Marinei începe să scadă. Când îi răspund, vocea mea sună mai dur decât mi-aș fi dorit.

— Și ce dacă? Acum ai devenit pacifistă? În urmă cu câteva zile l-ai înjunghiat pe Cinci în ochi cu un pumnal de gheață. El este ca noi, cu mult mai mult decât este Phiri Dun-Ra, și *amândoi* au răutate în ei.

— Da, l-am înjunghiat, spune Marina, trecându-și mâna peste firele de iarbă. Și o regret. Sau, mai bine zis, îmi pare rău pentru cât de puțin regret simt. Înțelegi ce vreau să spun? Trebuie să avem grijă să nu devenim ca *ei*.

— Cinci a meritat-o, îi spun, cu vocea mai liniștită.

— Poate, admite Marina și, în cele din urmă, mă privește. Mă întreb ce va mai rămâne din noi după ce toate astea se vor fi terminat. Ce vom fi.

— *Dacă* va mai rămâne ceva din noi. Un mare *dacă*, în momentul acesta.

Marina zâmbește trist. Își întoarce privirea spre Sanctuar.

— Azi dimineață am intrat în templu, înainte ca soarele să se ridice. M-am întors la fântâna din care a ieșit energia lorică.

O studiez cu atenție pe Marina. În timp ce eu dormeam, ea urca toate aceste trepte ca să se întoarcă în camera subterană a Sanctuarului. Fântâna de piatră din care a ieșit entitatea, harta strălucitoare a Universului... Aș fi vrut să obțin mai multe răspunsuri din acel loc.

— Ai găsit ceva util?

Ea ridică din umeri.

— E încă acolo. Entitatea. Pot s-o simt răspândindu-se peste tot în Sanctuar, deși nu știu în ce scop. Încă mai văd strălucirea din adâncul fântânii. Dar...

— Sperai să primești niște sfaturi?

Marina dă din cap, chicotind ușor.

— Speram că ne va călăuzi. Speram că ne va spune ce să facem în continuare.

Nu mă surprinde că entitatea care trăiește în Sanctuar, aparent sursa puterilor noastre, nu a apărut la a doua vizită a Marinei. Când am întâlnit prima dată entitatea, mi s-a părut că se distrează pe seama noastră — s-a bucurat că am trezit-o, desigur, dar nu s-a grăbit să ne ajute să câștigăm războiul împotriva mogadorienilor. Îmi amintesc că în timpul conversației noastre a spus ceva; că își dă darurile unei specii, nu judecă și nu ia partea nimănui, nici măcar pentru propria-i apărare. Cred că deja am primit destul ajutor din partea entității. Păstrez acest gând pentru mine, nedorind s-o descurajez pe

Marina sau să-i zdruncin credința care pare s-o țină întreagă, chiar dacă asta îi creează unele probleme morbide la care, sincer, nu cred că vreau să mă gândesc.

— Am stat aici și m-am rugat pentru situația noastră, continuă Marina. Presupun că este o prostie să speri la vreun semn. Dar nu știu ce altceva să mai fac.

Înainte să-i pot răspunde, un sunet strident se aude din spatele nostru. Prima dată am crezut că sunetul vine de la încercările lui Adam de a construi o nouă conductă. Dar zgomotul este prea aproape. Vine de undeva de lângă noi. Marina îmi zâmbește, cu ochii plini de încântare. Inima începe să-mi bată cu putere când îmi dau seama ce se întâmplă. Poate că rugăciunile Marinei au funcționat.

— Șase? Nu ai de gând să răspunzi?

Chestia asta a fost tăcută pentru atât de mult timp încât am uitat cum sună telefonul nostru satelitar. Sar în sus, scoțând telefonul de la spatele pantalonilor. Marina stă lângă mine, înclinându-și capul ca să asculte, iar Adam aleargă spre noi. O simt pe Phiri Dun-Ra urmărindu-ne, dar o ignor.

— John?

Se aude un păcănit, telefonul se conectează și, printre țiuituri și interferențe, aud o voce cunoscută.

— Șase? Sunt Sam!

Un zâmbet larg se întinde pe fața mea. Când am răspuns, am auzit ușurarea din vocea lui Sam.

— Sam! Vocea îmi tremură puțin, dar sper că nu își dă seama de asta din cauza interferențelor. De fapt, nici nu îmi pasă. Marina mă prinde de braț, zâmbind mai tare decât mine. Ești bine? îl întreb pe Sam, cuvintele ieșindu-mi pe jumătate ca întrebare, pe jumătate ca exclamație.

— Sunt bine.

— Și John?

— Și John e bine. Suntem într-o tabără militară în Brooklyn. Ne-au împrumutat două telefoane satelitare și John vorbește pe celălalt cu Sarah.

Nu mă pot abține să nu-mi dau ochii peste cap.

— Normal că vorbește cu ea.

— *Unde* sunteți? Toată lumea este bine? întreabă Sam. Lucrurile au luat-o razna.

— Suntem bine, dar...

Înainte să-i pot spune despre situația noastră, Sam mă întrerupe.

— Șase, s-a întâmplat ceva acolo? În timp ce erați în Sanctuar? Cum ar fi, de exemplu..., ați apăsat vreun buton pentru Moșteniri sau așa ceva?

— Nu era niciun buton, îi spun, schimbând priviri cu Marina. Am întâlnit o... nu știu ce era...

— Lorien în persoană, spune Marina.

— Am întâlnit o *entitate*, îi spun lui Sam. A spus niște chestii ciudate, ne-a mulțumit că am trezit-o, apoi... ăăă...

— S-a împrăștiat peste tot Pământul, termină Marina în locul meu.

— Oh, bună, Marina, o salută Sam distras. Ascultă, cred că entitatea asta a voastră s-a... ăăă... *împrăștiat* în mine.

— Sam, ce dracu' vrei să spui cu asta?

— Am Moșteniri. În vocea lui se simte un amestec puternic de emoție și mândrie, încât mi-e imposibil să nu mi-l imaginez pe Sam umflându-și pieptul, crezând că i s-a întâmplat asta imediat după ce ne-am sărutat prima oară. Ei bine, doar *Telekinezie*. Asta mereu apare prima, nu?

— Ai Moșteniri? exclam, uitându-mă la ceilalți cu ochii mari. Marina mă strânge și mai tare de braț, privind spre Sanctuar. Adam se uită cu atenție la mâinile lui mari, probabil întrebându-se dacă Moștenirea lui a evoluat.

— Și nu sunt singurul, continuă Sam. Ne-am întâlnit cu o fată din New York, care are și ea puteri. Cine știe câți Garzi or mai fi în lume?

Îmi scutur capul, încercând să diger toate aceste informații. Încep și eu să mă holbez la Sanctuar, gândindu-mă la entitatea ascunsă acolo.

— A funcționat, spun încet. La naiba, a funcționat!

Marina se uită la mine cu lacrimi în ochi.

— Suntem acasă, Șase. Ai adus Lorienul aici. Am schimbat lumea, îmi spune ea.

Totul pare grozav, dar încă nu sunt gata să sărbătoresc. Încă suntem blocați în Mexic. Războiul nu s-a terminat.

— Entitatea aia nu ți-a dat și o listă cu noii Garzi, nu? întreabă Sam. Vreun indiciu cum să-i găsim?

— Nicio listă. Nu sunt sigură, dar judecând după conversația cu entitatea, totul pare aleatoriu. Ce se întâmplă acolo? îl întreb pe Sam, ducând conversația spre luptele de la care am lipsit. Am auzit de atacul asupra New York-ului...

— E de rău, Șase. Și Manhattanul este în flăcări. Nu știm unde este Nouă; e pe undeva pe acolo. Voi unde sunteți? Ne-ar fi de mare folos ajutorul vostru.

Îmi dau seama că nu am reușit să-i spun lui Sam toată povestea despre situația noastră.

— Au fost niște mogi care păzeau Sanctuarul. Ne-am ocupat de ei, mai puțin de unul. În timp ce ne aflam în Sanctuar, nemernica a pus pe butuci toate navele. Suntem blocați aici. Credeți că-i puteți convinge pe noii voștri prieteni din armată să ne trimită un avion? Trebuie să ne luați de aici.

— Ia stai... Încă mai sunteți în Mexic? La Sanctuar?

Nu-mi place teama din vocea lui Sam. Ceva nu este în regulă.

— Sam, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să plecați de acolo. Setrákus Ra se îndreaptă spre voi cu nava aia imensă de luptă.

Capitolul 11 (John)

La câteva minute după ce Walker mi-a spus că am patruzeci și opt de ore să câștig războiul, doi soldați îmbrăcați complet în armuri și un civil de vârstă mijlocie au intrat în cortul ei cu o tabletă. Doreau să-i raporteze urgent despre o înregistrare făcută de un civil cu tableta în această dimineață. Nu le acord prea multă importanță — urechile îmi țiuie, inima îmi bate cu putere. Simt că noii veniți se uită la mine pe furiș, de parcă aș fi o corcitură între o vedetă și un unicorn. Asta nu mă ajută împotriva senzației că pereții cortului vin peste mine.

Cred că am un atac de panică.

Walker se uită la mine și ridică mâna, întrerupându-i pe soldați.

— Haideți să ieșim puțin, domnilor. Am nevoie de aer proaspăt.

Walker îi scoate pe cei trei bărbați din cortul ei și îi urmează, oprindu-se la ieșire. Se uită înapoi la mine și face o grimasă, de parcă ar suferi. Știu că ar vrea să spună ceva reconfortant sau încurajator, dar mai știu și că, pur și simplu, nu e antrenată pentru a spune chestii de genul acesta.

— Ia o pauză de câteva minute, spune ea blând, iar asta este cea mai tare empatie pe care am primit-o vreodată de la ea.

— Sunt bine, îi răspund brusc, deși nu mă simt bine deloc. Nu pot să mă mișc din loc și abia mă chinui să respir.

— Desigur, știu că ești bine, îmi zice Walker. Doar că..., nu știu, ai avut douăzeci și patru de ore crunte. Ia o pauză. Mă întorc în câteva minute.

După ce iese Walker, imediat mă prăbușesc în scaunul din fața laptop-ului ei. Nu am timp de pauză. Sunt prea multe de făcut. Totuși, corpul meu nu mă ajută. Nu e vorba de epuizarea pe care am simțit-o ieri — e altceva. Mâinile îmi tremură și îmi aud bătăile inimii în cap. Îmi amintesc de exploziile de ieri — țipetele oamenilor, morții, îmi amintesc cum am fugit pentru viața mea, trecând peste cadavrele oamenilor pe care nu i-am putut salva. Și multe altele îmi amintesc.

Dar nu pot să fac imposibilul.

Îmi vine să vomit.

Simțind că trebuie să mă concentrez asupra ceva care să mă scoată din starea asta de rahat, deschid laptop-ul lui Walker. Știu ce caut, știu ce vreau să aud. Pe lângă videoclipul cu amenințarea lui Setrákus Ra, Walker mai are câteva fișiere deschise pe desktop. Nu sunt deloc surprins să găsesc videoclipul pe care îl căutam, deja deschis.

LUPTAȚI PENTRU PĂMÂNT— SUSȚINEȚI-I PE LORICI

Dau volumul mai tare și apăs Play.

Aceasta este planeta noastră, dar nu suntem singuri.

Daniela a avut dreptate: Sarah încearcă să pară mai matură și mai profesionistă, ca un reporter sau documentarist. Ca de fiecare dadă, mă face să zâmbesc. Îmi închid ochii și îi ascult vocea. Nici măcar nu ascult cuvintele — deși e chiar plăcut să-ți auzi iubita descriindu-te ca pe un erou pentru rasa umană. Vocea lui Sarah îmi relaxează nervii, dar îmi și creează un sentiment de dor, pentru că în ultimele zile mi-am făcut griji pentru ea. Îmi amintesc când eram în Paradise — mult mai inocenți, îmbrățișați în dormitorul meu, în timp ce Henri își vedea de treburi...

Nici nu știu de câte ori am revăzut videoclipul înainte ca Sam să intre în cortul lui Walker. Își drege glasul ca să-mi atragă atenția. În fiecare mână ține câte un telefon satelitar.

— Misiune îndeplinită. Își întinde gâtul ca să vadă pe ecranul laptop-ului. La ce te uiți?

— La, ăăă, videoclipul pe care l-a făcut Sarah, îi spun, simțindu-mă rușinat. Desigur, Sam nu știe că l-am văzut de câteva ori, că ascult vocea iubitei mele ca să-mi dea un fel de stare de Zen. Îmi îndrept spatele și încerc să arăt ca eroul puternic, așa cum sunt descris în videoclip.

— Nu-i așa că e tare? zice Sam, venind spre mine. Îmi întinde unul dintre telefoane.

— Este... Mă opresc, neștiind ce să spun despre videoclip. De fapt, e destul de ciudat. Dar, deocamdată, e tot ce am avut mai bun vreodată.

Sam dă din cap și mă bate pe umăr, înțelegându-mă.

— De ce nu o suni?

— Pe Sarah?

— Da. Eu o s-o sun pe Șase să văd ce face *Echipa Sanctuarul*, spune el nerăbdător. Să văd unde sunt. Poate s-au întors deja în Ashwood Estates. Le povestesc ce ni s-a întâmplat și stabilim un loc unde să ne întâlnim. Poate ar trebui să-l sun și pe tata. Să știe că sunt în viață.

Îmi dau seama că Sam se uit la mine la fel ca Walker, de parcă brusc am devenit fragil. Dau din cap și vreau să mă ridic în picioare, dar Sam pune o mână pe umărul meu.

— Serios, frate. Sună-ți iubita. Probabil că e tare îngrijorată.

Îl las pe Sam să mă împingă înapoi în scaun.

— Bine. Dar dacă s-a întâmplat ceva cu Șase și ceilalți sau dacă nu dai de ei...

— Te voi anunța imediat, zice Sam și pornind spre ieșire. Îți dau puțină intimitate până la următoarea criză.

După ce iese Sam, îmi trec ambele mâini prin păr și rămân cu ele acolo, scărpinându-mă în cap. După o clipă de meditație, iau telefonul pe care mi l-a lăsat Sam și formez numărul pe care l-am memorat

Sarah răspunde la al treilea semnal sonor, cu respirația tăiată și plină de speranță.

— John?

— Nici nu ai idee câtă nevoie aveam să-ți aud vocea, îi răspund, privind încă odată. Apăs telefonul pe ureche, îmi închid ochii și îmi imaginez că Sarah stă chiar lângă mine.

— Am fost îngrijorată, John. Am văzut... Cu toții am văzut ce s-a întâmplat în New York.

Îmi mușc obrazul pe interior. Imaginea cu Sarah este înlocuită cu o clădire care se prăbușește sub bombardamentul navei *Anubis*.

— A fost... Nici nu știu cum să-ți descriu. Am avut noroc că am reușit să ieșim de acolo.

Nu-i spun despre vina pe care o simt sau despre cât de greu mi-a fost să continui. Vreau să fiu eroul din videoclipul ei.

Timp de câteva secunde, Sarah nu spune nimic. Îi aud respirația, lentă și tremurândă, așa cum se întâmplă când vrea să-și țină emoțiile în frâu. Când începe să vorbească, vocea ei este o șoaptă disperată venind de departe.

— A fost îngrozitor, John. Toți acei oameni nevinovați... Oamenii mor, lumea, practic, s-a terminat și tot... tot ce a putut să-mi treacă prin minte a fost să mă gândesc la ce s-a întâmplat cu tine, de ce nu m-ai sunat... Eu nu am... Nu am o vrajă la gleznă cu care să te pot urmări. Nu știam dacă...

Îmi dau seama că ușurarea lui Sarah la auzul vocii mele este de fapt furie; o furie ce vine de la nopțile nedormite în care ți-ai făcut griji pentru cineva. Îmi amintesc cum m-am simțit când mogadorienii au luat-o de lângă mine, cum am simțit că lipsește o bucată din mine. Îmi amintesc, de asemenea, că lucrurile au fost mai simple atunci — evitarea mogilor, salvarea lui Sarah, nu au fost mii de vieți care să atârne în balanță. Trebuie să fi fost nebun să cred că aia a fost o situație de criză.

— Te-aș fi sunat mai devreme, dar telefonul meu a fost distrus. Am reușit să ajungem în Brooklyn unde armata a instalat o tabără. Sunt bine, o asigur din nou, știind că, de fapt, vreau să mă conving pe mine de asta.

— În ultimele zile m-am simțit ca o fantomă. Știi, împreună cu Mark am stat pe Internet tot timpul și am lucrat la proiecte care să te ajute să câștigi inimile și mințile oamenilor. Și, în sfârșit, ne-am întâlnit cu GUARD, care... Dumnezeule, John, am atâtea să-ți spun. Dar, înainte de toate, trebuie să știi că, în timpul acestei activități, am simțit că mă mișc cu încetinitorul. Parcă ieșisem din corpul meu. Nu mă puteam gândi decât că ai murit odată cu acei oameni în New York.

Ar trebui s-o întreb despre identitatea acelui hacker misterios cu care lucrează ea și Mark. Ar trebui să-i cer detalii despre ce lucrează cu Mark. Știu că asta ar trebui s-o întreb. Dar nu mă gândesc decât la cât îmi este de dor de ea.

— Știu că, atunci când ai plecat să-l cauți pe Mark, te-ai gândit că nu vrei să fiu distras din cauza ta, îi spun încercând să fiu mai mult rezonabil decât disperat. Nu pot vorbi cu tine, nu pot să te văd, nu pot să te ating... Astea sunt cele mai mari motive de distragere. M-ai ajutat mult cu asta, dar...

— Și mie mi-e dor de tine. Când spune asta, îmi dau seama că încearcă să-și găsească hotărârea, să fie dură, ca atunci când ne-am despărțit în stația de autobuz din Baltimore. Totuși, am luat decizia corectă, continuă ea. Este mai bine așa.

— A fost o decizie proastă.

— John...

— Nu știu cum de te-am lăsat să vorbești despre asta. Nu ar fi trebuit să ne despărțim niciodată. După tot ce s-a întâmplat în New York, după toate câte am fost nevoit să văd...

Respirația mi se oprește o clipă când îmi amintesc incendiile, distrugerile, răniții, morții... Îmi dau seama că tremur din nou, dar cu siguranță nu de la epuizare. Simt că e posibil să-mi fi atins limita, de parcă mintea mea nu poate să îndure mai multă brutalitate de atât. Încerc să mă concentrez pe Sarah și să-mi găsesc cuvintele, să le dau sens și să nu sune prea disperate.

— Am nevoie de tine, Sarah. Am senzația că acestea sunt ultimele noastre lupte. În New York am văzut... am văzut cât de repede îți poate fi luat totul. Dacă va fi să se întâmple ceva, dacă acesta va fi sfârșitul, nu vreau să fim departe unul de celălalt.

Sarah respiră adânc. Când vorbește, vocea ei este fermă.

— John, acesta *nu* este sfârșitul.

Îmi dau seama cum trebuie să fi sunat pentru ea. Slab și speriat, departe de a fi eroul extraterestru descris în videoclipul ei. Mă simt jenat de modul în care mă port. Singur, pentru prima dată de la atacul asupra orașului New York, fără încăierări constante care să mă distragă, cu lucrurile care s-au potolit suficient încât să pot gândi — rezultatul este că încep să cedez în timp ce vorbesc la telefon cu iubita mea. Am mai fost în situații critice, am mai dus lupte brutale, am mai văzut prieteni uciși, dar, până acum, niciodată nu mi-am pierdut speranța.

După câteva clipe, timp în care am tăcut, Sarah continuă cu vocea blândă.

— Nu-mi pot imagina cum a fost în New York în momentul... acela. Nu-mi pot imagina prin ce ai trecut...

— S-a întâmplat din vina mea, îi spun, atent la copertina cortului, să nu tragă cineva cu urechea de afară. L-aș fi putut ucide pe Setrákus Ra la sediul ONU. Am avut timp să mă pregătesc pentru invazie. Dar am eșuat.

— Oh, John. Nu poți să te învinovățești pentru New York, îmi răspunde Sarah pe un ton înțelegător, dar insistent. Tu *nu* ești responsabil pentru crimele unui psihopat extraterestru, bine? Tu ai încercat să-l oprești.

— Dar nu am reușit.

— Da, și nici altcineva nu a reușit. Așadar, ori suntem toți la fel de vinovați, ori este vina mogadorianului acela nenorocit și o putem lăsa așa. Vina ta nu va aduce pe nimeni înapoi, dar îi poți răzbuna. Îl poți opri pe Setrákus Ra să nu repete asta.

Râd amar.

— Tocmai asta este, nu știu cum să-l opresc. Mă depășește.

— Vom găsi o cale, îmi spune Sarah, aproape convingându-mă. O vom face împreună. Noi toți.

Îmi frec fața cu mâinile, încercând să mă adun. Sarah mi-a spus exact ce aveam nevoie să aud. Ca de obicei, știu că are dreptate, cel puțin din punct de vedere logic. Dar asta nu desface nodul de vinovăție care îmi ține curajul legat și nici nu face ca viitorul să pară mai puțin copleșitor.

— Oamenii se uită la mine ca la un erou, îi spun pe un ton zeflemitor. Mă plimb prin tabără, iar soldații, supraviețuitorii, toți mă privesc ca pe Superman. Nu știu...

— Înseamnă că videoclipul meu a funcționat, spune Sarah, încercând să-mi ridice moralul. Te privesc așa pentru că ești erou, John.

— Dar ei nu știu că eu nu am nicio idee despre ce ar trebui să fac. Nu știu cum să lupt într-un război la o asemenea scară. Nouă a dispărut, Ella a fost luată și, practic, a fost torturată, nu știu de ce durează atâta ca Șase și ceilalți să se întoarcă de la Sanctuar, iar când vor veni, oricum va trebui să ne întoarcem acolo, pentru că Setrákus Ra se îndreaptă spre Sanctuar. Sunt douăzeci și cinci de nave de luptă deasupra a douăzeci și cinci de orașe. Sarah, nu știu cum să mă descurc cu situația asta.

— Ei bine..., spune ea cu voce calmă, de parcă nu i-aș fi trântit la picioare o grămadă de probleme Partea bună e că ai prieteni. Dă-mi voie să-ți spun despre GUARD.

Capitolul 12 (John)

Sarah îmi povestește totul despre timpul petrecut cu Mark, și chiar nu-mi vine să cred ce spune despre GUARD. După toți acești ani, este incredibil. Continui să vorbesc încet, ca să ascund această veste uimitoare față de agentul Walker și față de prietenii ei din guvern, cel puțin deocamdată. După ce Sarah m-a pus la curent cu noutățile, îi spun tot ce mi s-a întâmplat și problemele cu care ne confruntăm. Sarah nu se dezminte. Îmi spune că putem s-o facem. Îmi spune că putem să învingem.

Mă face să cred.

Când, în cele din urmă, ies din cortul lui Walker, nu mai tremur. Destăinuindu-mă lui Sarah, auzindu-i vocea, amintindu-mi pentru ce lupt..., toate acestea au fost suficiente pentru a mă pune din nou pe picioare, încărcându-mă, gata să mă întorc la luptă. Tot nu am primit toate răspunsurile, dar nu mă mai tem să mă confrunt cu întrebările.

Afară, Sam încă vorbește la telefon. Se plimbă înainte și înapoi, gesticulând din mână.

— Șase, asta e nebunie, insistă el. Evident, Șase este în viață și e bine. Și, desigur, Sam încearcă să-i vorbească despre ceva. Încă nu ai văzut cât este de *imensă* chestia asta, continuă el. A distrus câteva blocuri de parcă erau din hârtie.

Sam se uită fix la mine, apoi face ochii mari, de parcă Șase i-ar fi spus ceva nebunesc.

— Ți-l dau pe John, i-o taie Sam în telefon. Poate te lămurește el.

Sam îmi întinde telefonul.

— Sunt bine? îl întreb pe Sam, luând telefonul.

— Da. Au eliberat spiritul Lorienului pe Pământ, care, probabil, este și motivul pentru care am Moșteniri, numai că acum au rămas blocați în Mexic, iar Șase zice că va lupta cu *Anubis* când nava aia va ajunge la Sanctuar, spune Sam dintr-o suflare.

Mă holbez la Sam, încercând să înțeleg despre ce este vorba înainte să duc telefonul la ureche.

— John? Sam? se aude vocea cunoscută a lui Șase, sunând plină de nervi. Cineva să vorbească cu mine.

— Hei, Șase, mă bucur să te aud.

— Și eu, răspunde ea veselă. Vrei detalii sau trecem direct la partea în care încerci să-mi spui să nu luptăm cu Setrákus Ra și nava lui?

Abia mă abțin să nu râd la aroganța ei. Între discuția cu Sarah și cea cu Șase, lucrurile nu se mai simt la fel de copleșitoare. Vrem să luptăm împotriva lui, asta e clar, dar măcar nu mai sunt singur.

— Vreau să mă pui la curent, îi spun lui Șase. Dar, mai întâi, trebuie să vorbesc cu Adam.

— Oh, face Șase surprinsă. Desigur. Așteaptă puțin.

Sam mă fixează cu privirea, de parcă ar trebui să le spun lui Șase și celorlalți să plece imediat de la Sanctuar. Încă nu sunt sigur că asta este cea mai bună mișcare. Noi știm că Setrákus Ra se îndreaptă spre acel loc, dar el nu știe că noi știm asta. Ella mi-a arătat Sanctuarul în viziunea ei. Mi-a spus să-i avertizez pe Șase și pe ceilalți. Poate că acolo se va da lupta finală împotriva lui Setrákus Ra. Dacă va fi așa, măcar să fie departe de civilizație. Civilii nu vor fi în pericol.

Adam răspunde la telefon, părând obosit.

— Cu ce te pot ajuta?

— Navele tale de luptă... Adică navele mogadoriene de luptă sunt protejate de un câmp de forță. Spune-mi cum putem trece de el.

Adam pufnește pe nas.

— Cred că glumești, nu?

— Trebuie să-i ajut cumva pe cei din guvern. Setrákus Ra a stabilit un termen limită pentru predare, iar dacă guvernul nu găsește repede o modalitate de a-i învinge armata, nu ne vor ajuta.

— John, navele astea de luptă au fost proiectate înainte de invazia de pe Lorien. Scuturile au fost menite să reziste unui atac susținut din partea Garzilor. Nicio armă de pe Pământ nu ar penetra un astfel de scut, cu excepția, *probabil*, vreunei bombe nucleare. Dar nimeni nu ar risca un astfel de atac deasupra unui oraș populat, pentru că asta ar însemna o catastrofă. Adam face o pauză și îl aud scrâșnind din dinți. Se gândește la ceva. Deși..., spune el gânditor.

— Ce? Voi lua în considerare orice îmi poți spune, Adam.

— Poate că soluția nu este forța brută. Mă uit la o pistă de aterizare plină de Skimmere dezasamblate. Mi se pare că sunt cam o sută de astfel de nave mici pe fiecare navă de luptă. Aceste nave mici acționează ca nave-cercetași, plus că transportă și trupe la sol. Ele vin și pleacă de pe nava de luptă destul de des, ceea ce ar face ca câmpul de forță să fie nefuncțional în acel moment. Așa că Skimmerele sunt echipate cu un generator de câmp electromagnetic care le maschează față de scutul navei de luptă, permițându-le să treacă prin el fără să fie afectate.

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Acum, când Adam mi-a stimulat memoria, îmi dau seama că am văzut această tehnologie în funcțiune la baza din Virginia de Vest. Când Setrákus Ra a sosit pe Pământ, nava lui a trecut prin câmpul de forță de parcă acesta nici nu ar fi existat. Când eu am vrut să-l urmăresc pe Setrákus Ra, scutul aproape că m-a prăjit în totalitate.

— Oare ar fi posibil să scoatem tehnologia asta de pe Skimmere și s-o montăm pe altceva? Pe un avion de luptă, de exemplu?

Adam se gândește la acest lucru.

— Cred că ar fi posibil. Dar, chiar dacă treci de scutul navei de luptă, rămâi în continuare ținta tunurilor.

Îmi amintesc ce mi-a arătat Ella în timpul visului nostru comun — portul de andocare pe unde ea și Cinci au încercat să fugă. Poate reușim să folosim chiar tehnologia mogilor împotriva lor.

— Am putea urca zece oameni într-un Skimmer, nu? îl întreb, gândindu-mă la un nou plan de atac.

— Doisprezece, plus doi piloți, răspunde Adam repede. Te gândești la un atac mai puțin evident?

— Da. Dacă am putea ajunge la bordul unei nave de luptă, cam de câți oameni crezi că ar fi nevoie ca s-o cucerim?

De data asta, în vocea lui Adam se citește un pic de entuziasm.

— Asta ar depinde de câți dintre acești oameni au Moșteniri. John, ți-am povestit vreodată că, când eram mic, visam să pilotez o astfel de navă de luptă?

Asta mă face să zâmbesc.

— S-ar putea să ai șansa asta, Adam. Mulțumesc pentru informații. Poți să mi-o dai pe Șase?

Adam își ia la revedere și îi dă telefonul înapoi lui Șase.

— Crezi că ar trebui să încercăm să urcăm la bordul lui *Anubis*? mă întreabă Șase direct. Sam tocmai ne sfătuia să fugim de chestia aia imensă cât de repede putem.

— Încă nu sunt sigur ce ar trebui să facem, dar vreau să știu toate opțiunile pe care le avem. Mă uit la Sam și mă încrunt. Nu o să-i placă ce voi spune în continuare. Stați acolo, Șase. Ajutorul e pe drum.

Puțin mai târziu, eu și Sam mergem de-a lungul digului căutând-o pe Walker. Indiferent unde s-o fi dus ea cu cei doi soldați și acel civil, durează mai mult decât mă așteptam. Undeva mai în față, pe pontonul de beton ce dă în East River sunt adunați mulți militari. Când ajungem acolo, un grup de soldați trag caiacele goale din apă pentru a face loc navelor militare ce urmează să acosteze. Locul acesta nu a fost proiectat pentru nave de luptă. În ultimele douăzeci și patru de ore, locul a devenit un fel de zonă de așteptare, distrugătoare ale marinei plutind amenințător pe căile de navigare, cu tunurile îndreptate spre rămășițele fumegânde din centrul Manhattanului.

Știu că Sam l-a sunat pe tatăl său după ce am vorbit cu Șase, așa că profit de moment ca să îl întreb despre asta.

— Ce face Malcolm?

— La modul general, se bucură că suntem în viață. Și este foarte încântat de noua mea... chestie, îmi răspunde Sam privind în jur, asigurându-se că nu îl aude nimeni. El și agenții FBI pe care i-a lăsat Walker acolo au fost luați de guvern în timpul evacuării Washingtonului. Cred că acum este tratat corespunzător într-un buncăr pentru VIP-uri. L-au dus în același complex subteran unde este și președintele.

— Poate reușește să pună o vorbă bună pentru noi.

— I-am spus deja. A zis că oamenii îl cred un fel de savant nebun specializat în extratereștri, cu o mulțime de animale de companie.

— Himere**.**

— Tata crede că, deocamdată, e bine ca ele să treacă drept animale normale. Știu că am decis să avem încredere în micul grup rebel al agentului Walker, dar în Washington sunt mult mai mulți. Câțiva dintre oamenii de știință de acolo... ei bine, tata crede că unii ar putea fi interesați de biologia extraterestră.

Mă gândesc la cum a reușit Adam să salveze himerele pe care mogadorienii făceau experimente. Oricât aș vrea să am încredere în guvernul SUA, mai bine mă abțin.

— Este un tip inteligent, îi spun. Să le țină departe să nu fie disecate, pentru că vom avea nevoie de ele. Între timp, cei de acolo pot avea grijă de tatăl tău.

— Mda... spune Sam îngândurat. Îmi dau seama că despre altceva este vorba, mai ales că, după ce am vorbit cu Șase, nu a renunțat la ideea lui. John, încă nu-mi vine să cred că le-ai spus să stea acolo.

După ce îmi voi da seama cum aș putea s-o ajut pe Walker și guvernul, o voi suna înapoi pe Șase. Dar aș vrea, măcar până atunci, să rămână la Sanctuar. Mai au ceva timp până va sosi Setrákus Ra.

— Chiar crezi că dacă i-aș fi spus să se retragă, Șase ar fi plecat? Sam, nici mine nu-mi place să-i pun în pericol, dar...

— Haide, John, *Anubis* aproape că ne-a ucis ieri! Eram ca furnicile împotriva acelei imensități. Sau nici măcar pe aproape. Ce șanse au ei?

— Ella mi-a spus că Setrákus Ra vrea ceva ce se află în Sanctuar, iar eu cred că este vorba despre această entitate lorică despre care ne-a spus Șase. Nu-l putem lăsa să meargă acolo fără luptă. Dacă obține ce își dorește, nimic nu va ieși bun din asta.

— Dar cum vor putea să lupte cu el? La ce bun să stea acolo? Nici măcar nu îl pot răni. Nu fără…

— Cunosc foarte bine situația, Sam, îi strig, pierzându-mi răbdarea. Vom găsi o soluție ca să ajungem acolo și să-i ajutăm, bine? Ella mi-a *arătat*... mi-a arătat Sanctuarul, mi-a spus să-i avertizez pe Șase și ceilalți și mi-a mai spus și cum putem învinge. Mi-a spus că a văzut o cale. Totul începe acolo.

Nu-i povestesc despre partea în care Ella mi-a spus că vor fi sacrificii, că s-ar putea să fiu nevoit s-o ucid. Voi face tot posibilul să schimb partea asta din profeția ei. Știu că Sam mă presează pentru că își face griji pentru ceilalți, în special pentru Șase. Și eu îmi fac griji pentru ei. Dar, de asemenea, am încredere că Șase își va păstra capul pe umeri și va lua cele mai bune decizii.

Înainte ca Sam să mă întrerupă cu altă replică, o văd pe Walker înaintea noastră și măresc ritmul. Agentul FBI este înconjurat de o grămadă de oficiali militari de rang înalt. Sunt nevoit să — trec printr-o mulțime de soldați ca să mă apropii. Unii se uită nemulțumiți la noi, de parcă am fi niște civili care tocmai au scăpat dintr-un dezastru natural. Când își dau seama cine sunt, încep să ne facă loc rapid. Nu mai sunt surprins de acest tratament și încerc să nu arăt că mă simt jenat. Unul dintre soldați chiar mă salută, deși camaradul său de lângă el îi trage un cot pentru asta.

Walker mă vede venind și se desprinde din grupul militarilor plini de decorații. Îmi dau seama că m-au observat, dar se pare că Walker a avut dreptate cu faptul că cei cu funcții înalte vor evita contactul direct cu periculoșii rebeli lorici. Se îndepărtează și se adună din nou mai departe pe dig, mulți dintre soldați plecând împreună cu oficialii. Odată ajunși acolo, încep să privească spre East River și să

vorbească între ei. Ceva despre apă care, cu siguranță, îi alarmează. Încep să-mi amplific auzul pentru a afla ce anume i-a speriat, dar Walker este deja în fața mea și vorbește.

— Bun, ești aici. Tocmai voiam să vin după tine și să te aduc aici, spune Walker. Ea ține în mână tableta pe care o avea civilul care a intrat în cortul ei mai devreme, deși tipul nu se mai vede prin zonă. Probabil că Walker i-a rechiziționat tableta, iar tipul a plecat acum.

— Știu punctul slab al scuturilor navelor de luptă. Știu cum îi putem învinge, îi spun.

Ea ridică din sprâncene.

— La naiba, John, te-ai mișcat repede. Asta cu siguranță îi va interesa pe tipii din armată.

— Bun. Arăt către ofițerii adunați pe dig. Trebuie să merg în Mexic, Walker. Vorbim peste câteva ore. Acolo se va da o luptă de la care nu pot lipsi. Am nevoie de orice sprijin pe care mi-l pot oferi.

— Există și vreun "altfel..." pe care aștepți să mi-l arunci în față? Mă întreabă Walker cu o expresie întunecată. Voi face tot ce voi putea, dar deja ți-am spus care este poziția armatei. Iar asta vine direct de la comandant.

— Mda, păi, spune-le despre piesele de care au nevoie pentru a trece de scuturi. Piesele astea stau și așteaptă pe o pistă în Mexic. Așa că ar face bine să-mi dea niște nenorocite de avioane de luptă care să mă ducă acolo

Walker își ridică mâna informându-mă că m-a auzit de prima dată.

— Bine, bine, voi face tot ce voi putea. Dar, mai întâi, trebuie să ne ocupăm de o altă porcărie înainte de a merge în locul acela loric sau ce dracu' o fi el.

— Uau! exclamă Sam. El s-a apropiat de balustrada digului și se uită în apă. Au un submarin.

— Mda, răspunde Walker. Înainte să pleci oriunde, John, vreau să te uiți la asta.

Walker vine lângă mine și pornește tableta. Este o înregistrare tremurândă de azi dimineață, când *Anubis* a părăsit Manhattanul și a trecut peste Podul Brooklyn. Filmarea este făcută prost, iar pe fundal se aud țipete și soldații care își strigă ordine unul altuia. În cele din urmă, sinistra navă de luptă de pierde din vedere.

— La ce anume ar trebui să mă uit, Walker?

— Asta am spus și eu când am văzut filmarea prima dată, spune Walker, derulând înapoi. Aparent, miile de soldați instruiți nu au observat asta când s-a întâmplat în timp real. Urmărește râul.

Sam se apleacă peste noi, uitându-se la filmare. Ceva cade din navă, ne arată el, indicând un punct pe ecran.

Are dreptate. Un obiect rotund, cam de dimensiunile navei în formă de perlă a lui Setrákus Ra, cade din pântecul navei de luptă. Obiectul lovește suprafața râului cu putere și se scufundă imediat.

— Ai mai văzut așa ceva? întreabă Walker.

Dau din cap că nu.

— Nici navele de luptă nu le mai văzusem vreodată, până când *Anubis* nu a atacat New York-ul.

Walker oftează.

— Deci suntem încă în întuneric.

— Au trimis submarinul ca să caute chestia aia? întreabă Sam.

Walker dă din cap.

— Râul are vreo treizeci de metri adâncime, dar nu vor să riște să trimită scafandri, în caz că e vorba de vreun fel de armă sau vreo capcană.

— Ce altceva ar putea fi? o întreb pe Walker, punându-mi mâinile în șolduri și întorcându-mă spre râu. Îmi trec acest obiect misterios pe lista cu lucruri despre care trebuie să-mi fac griji.

— Cei din comandă speră să fi fost o cădere accidentală; ei speră să fi căzut ceva ce putem studia sau folosi împotriva mogadorienilor, să înțelegem mai bine fenomenul cu care ne confruntăm.

— Setrákus Ra nu face nimic accidental.

— Deci tu spui să nu trimitem pe nimeni să caute în adâncul râului? John, nici măcar nu ești curios?

Înainte de a-i putea răspunde, la capătul digului se aude scârțâit de roți. Un jeep al armatei vine cu viteză și este nevoit să frâneze brusc ca să nu-i lovească pe soldații adunați grămadă. Doi soldați, șoferul și pasagerul sar din mașină. Șoferul își scoate casca, dezvăluind un păr negru șocant de transpirat. Ea deschide portiera din spate cu o smucitură, iar unul dintre soldați vine lângă mașină pentru a ajuta un al treilea soldat să coboare. Acest al treilea soldat pare rănit, dar, de la distanța asta, nu-mi dau seama cât e de grav. Militarii de pe dig se adună în jurul lor, încercând să-i ajute pe noii sosiți.

— Unde sunt? strigă femeia. Unde este extraterestrul? Unde-i târfa aia de la FBI?

Mi se pune un nod în gât. Setrákus Ra a pus o recompensă pe capul meu și a celorlalți Garzi. Poate că acești soldați au decis că e timpul să încaseze recompensa. Cu toate acestea, ies în față. Nu am de gând să mă ascund. Oricum, soldații adunați lângă ea arătau deja spre mine. Nu am unde să mă duc. Mă uit peste umăr la ofițerii din conducerea taberei, colonei, generali sau ce dracu' or fi ei, toți s-au întors să urmărească această scenă. Nu par interesați să intervină, probabil crezând că e periculos. Sau poate că sunt eu paranoic.

Simțind că devin încordat, Walker pune mâna pe brațul meu.

— Mă ocup eu de asta, spune ea.

— Nici măcar nu știm ce înseamnă asta, îi spun, înaintând spre soldați.

— E făcut praf, spune Sam, privindu-l pe soldatul purtat acum de șoferiță și partenerul ei înfricoșător. Partea din față a uniformei soldatului rănit este îmbibată cu sânge. Abia dacă mai este conștient și trebuie să fie susținut de ceilalți. Celălalt soldat care îl susține nu pare rănit, dar abia mai stă în picioare. E în stare de șoc. Doar șoferița pare întreagă și se uită agresiv la Walker.

— Ce s-a întâmplat, soldat? întreabă Walker când cei trei se opresc la câțiva metri în fața noastră.

Numele soldatului este brodat pe cămașă. Schaffer.

— Am făcut ce ne-ai spus *tu* să facem. L-am căutate pe el și prietenii lui, îi răspunde Schaffer arătând cu bărbia în direcția mea. Credeam că am găsit un supraviețuitor, dar am fost atacați.

Deci, în afară de cei care ne-au scos pe noi din stația de metrou, mai erau câteva unități în oraș.

— Mogadorienii au făcut asta? o întreb, făcând un pas spre soldatul rănit. Ține-l bine. Lasă-mă să-l vindec.

Partea din față a uniformei este tăiată, la fel și vesta antiglonț de sub ea. Asta s-a întâmplat în timp ce încerca să mă ajute.

În timp ce Schaffer și camaradul ei îl țin pe soldatul rănit, încep cu atenție să îndepărtez cămașa tăiată și vesta antiglonț. În tot acest timp, Schaffer se uită la mine.

— Cred că nu mă asculți, îmi strigă Schaffer. Am găsit un puști care părea... făcut din metal. Ne-am gândit că este un ciudat de Garde de-al vostru, așa că i-am spus că îl vom aduce la tine. A venit spre noi cu o lamă. A *zburat* spre noi. Se mișca mai rapid decât orice am văzut. Ne-a luat armele și i-a făcut *asta* lui Roosevelt.

Înghit în sec. Abia acum observ că soldatul nu a fost doar tăiat. Un mesaj a fost gravat pe el.

5

— Unde este? întreb cu voce glaciară.

— Ne-a trimis înapoi să-ți spunem. A spus că va fi la Statuia Libertății la apusul soarelui. Vrea să vă întâlniți.

— Mai era cineva cu el? întreabă Sam.

— Un tip uriaș cu plete negre. Inconștient. Schaffer se întoarce spre mine. A zis să-ți spun ce se va întâmpla dacă nu vii. Nu știu ce ar trebui să însemne toată nebunia asta, dar... a spus că vrea să vă întâlniți la apusul soarelui sau vei avea o nouă cicatrice.

Capitolul 13 (Șase)

Stăm pe iarba din fața Sanctuarului, unul lângă celălalt, cu spatele la templu. Împreună, privim orizontul spre nord. Din direcția aceea va veni nava de luptă a lui Setrákus Ra. Mai avem timp până la apusul soarelui.

Noi trei suntem ultima linie de apărare.

Ziua a devenit tot mai caldă. Cel puțin asta îmi permite să mă prefac că transpirația care îmi curge pe spate e de la căldură.

Mă uit spre linia de copaci.

— Mogii ne-au făcut o favoare că au tăiat jungla, spun, arătând cu capul spre copaci din depărtare și încercând să apreciez distanța. Ar trebui să putem vedea nava venind de la cel puțin o milă.

— Dar și ei ne vor putea vedea, spune Adam cu voce sumbră. Nu știu ce să zic, Șase. Mi se pare o nebunie.

Mă așteptam ca Adam să spună ceva de genul acesta. După privirea pe care o avea în timpul conversației cu John și Sam, am știut că nu este de acord să rămânem și să luptăm împotriva lui Setrákus Ra și a navei sale.

— Nu-i putem permite lui Setrákus Ra să intre în Sanctuar, spune Marina înainte să apuc să răspund. Acesta este un loc loric. Un loc sacru. Îl va spurca. Indiferent ce vrea de aici, nu trebuie să-i permitem să ia.

Mă uit de la Marina la Adam, apoi ridic din umeri spre mogadorian.

— Ai auzit-o.

Adam scutură din cap, parcă mai frustrat.

— Uite, înțeleg că locul acesta este special pentru tine, dar nu merită să ne dăm viața pentru el.

— Nu sunt de acord, replică Marina imediat.

E clar că Marina s-a hotărât deja. Sub nicio formă nu va părăsi Sanctuarul, nu după cele întâmplate aici.

— Ne-am îndeplinit misiunea, argumentează Adam. Unii oameni au primit Moșteniri. Nici măcar Setrákus Ra nu mai poate schimba asta. E prea târziu.

— Nu știm asta, îi spun, uitându-mă peste umăr la Sanctuar. Dacă intră acolo, ar putea să... Nu știu... Să inverseze ceea ce am făcut noi, probabil. Sau să rănească cumva entitatea.

Adam pufnește.

— V-a controlat planeta mai bine de un deceniu și nu a reușit să vă ia Moștenirile. Nu permanent, oricum.

— Pentru că Lorien a fost *aici*, accentuează Marina. S-a ascuns aici, iar el a găsit-o. Nu-l putem lăsa să pună mâna pe entitate. Consecințele ar putea fi catastrofale.

Adam o apucă de mâini.

— Nu asculți rațiunea!

Îmi mut privirea de la Adam spre pista de aterizare plină de Skimmere dezasamblate. Bineînțeles că mă uit și în direcția lui Phiri Dun-Ra. Încă are cârpa în gură și este legată bine de o roată, dar probabil încearcă să tragă cu urechea la conversația noastră. Îmi dau seama că ne ascultă după cum rânjește la mine. Îmi amintesc ce a spus azi dimineață, când încerca să mă convingă că Adam ne trădează.

— Nu ești convins că vom câștiga, așa că ți-e teamă să lupți, îi spun răspicat, regretând cuvintele aproape imediat ce mi-au ieșit din cură.

Adam evită să se uite la mine, dar îmi urmărește privirea spre Phiri. Probabil face legătura între afirmația mea și declarația ei de azi dimineață. Dă din cap dezgustat și se îndepărtează câțiva pași de mine.

Marina îmi trage un ghiont.

— Șase...

— Adam, îmi pare rău. Serios. N-am vrut să...

— Nu, Șase, ai dreptate, răspunde Adam ridicând din umeri. Sunt un laș pentru că nu vreau să mor azi. Sunt laș pentru că, pe vremea când eram copil, am urmărit de pe puntea uneia dintre aceste nave cum planeta voastră era ștearsă din Univers. Sunt laș pentru că eu cred că ar trebui să găsim o cale mai bună, mai inteligentă.

— În regulă, Adam, îi spun, simțind o gheară în piept când a vorbit despre distrugerea planetei Lorien. Te-am auzit.

— S-ar putea să nu fie inteligent, dar este corect, adaugă Marina.

— În acest caz, care dintre voi o va face? ne întreabă Adam pe un ton acid.

— Ce anume să facem? îl întreb.

— Cine o va ucide pe Ella? Cu toții am auzit ce a spus John. Setrákus Ra a legat-o de el cu propria-i versiune de vrajă lorică. Nu-l poți răni dacă nu o rănești mai întâi pe ea. Nu am cunoscut-o niciodată pe fata asta și vă spun de acum, eu *nu* o voi face. Deci, spuneți-mi, care dintre voi își va ucide prietena?

— Nimeni, îi spun ferm, privindu-l pe Adam în ochi. Vom găsi o cale să-l oprim pe Setrákus Ra fără să-i facem rău Ellei.

Adam se uită spre soare, de parcă ar încerca să-și dea seama cât ne-a mai rămas din lumina zilei.

— Grozav, zice Adam. Fantastic. Resursele noastre sunt niște nave dezmembrate și ce-om mai găsi prin jungla asta nenorocită. Spune-mi, Șase, cum naiba o să-l oprim pe Setrákus Ra în situația asta?

— John a spus că ne trimite întăriri. Avioane militare...

— A spus că va *încerca*, îmi răspunde Adam, practic țipând la mine. Uite, am încredere în Jon, dar el este la mii de mile depărtare. Aici? Aici suntem doar noi.

— Ajutorul este chiar în spatele nostru, spune Marina. Sanctuarul ne va arăta calea în luptă. Vocea ei este calmă, dar se simte presiunea. Ceea ce a spus Adam i-a intrat sub piele.

Adam se gândește un moment, apoi își dă ochii peste cap, a lehamite.

— Un miracol. La asta sperați voi două? La un miracol? Am înțeles că ai trezit chestia aia și știu că te-a lăsat să vorbești cu... prietenul tău pentru ultima oară. Dar asta e *tot* ce a putut să facă chestia aia, bine? Acela a fost tot *ajutorul* pe care a putut să ni-l dea. Nu mă credeți? Poate că i-am putea întreba pe câțiva lorici cum i-a ajutat entitatea în timpul ultimei invazii mogadoriene. Dacă aceștia nu ar fi morți cu toții.

Aerul din jurul meu se răcește. La început se simte bine în comparație cu căldura junglei, până când îmi dau seama că este modul special în care reacționează Marina. Se îndreaptă spre Adam cu pumnii încleștați, toată treaba cu "sora sfântă a Sanctuarului" cade într-o clipă.

— Nu vorbi despre ceea ce nu știi, monstrule! îi strigă ea, amenințându-l cu degetul arătător în aer. Marina lansează un glonț de gheață la picioarele lui Adam. Gheața începe să se topească imediat. Surprins, Adam se dă un pas înapoi și se holbează la Marina.

— Ajunge! le spun, pășind între ei. Asta nu ne ajută cu nimic.

De pe pistă, Phiri Dun-Ra scoate o serie de sunete. Îmi dau seama că râde de noi. Nebăgând-o în seamă, mă întorc spre Marina și o prind de umeri. Are pielea rece la atingere.

— Oricât de mult mi-ar place aerul condiționat, trebuie să te calmezi puțin, îi spun.

Marina îmi aruncă o privire nesigură, parcă nevenindu-i să creadă că îi țin partea lui Adam împotriva ei. Scutur din cap și o fac să înțeleagă că nu este ce crede ea. Oftează, își trece mâna prin păr și se îndreaptă spre Sanctuar.

Mă întorc spre Adam. La început, nu se uită la mine. E prea ocupat să se uite la glonțul de gheață care se transformă în apă.

— Ai noroc că nu ți-a scos vreun ochi, îi spun, glumind doar pe jumătate.

— Știu, răspunde el, privind în cele din urmă spre mine. Uite, Șase, nu ar fi trebuit să aduc vorba despre Lorien. Locul acela nu este... casa mea.

— Asta poți s-o mai spui de zece ori, îi spun, apropiindu-mă de el. Este în regulă, te-ai speriat puțin, dar o să trec peste asta. Totuși, să nu mai vorbești niciodată despre familiile noastre ucise și despre masacrul împotriva planetei noastre, bine? Pentru că, crede-mă, am vrut să-ți sparg fața.

— Am înțeles, spune Adam dând din cap.

— Încă nu sunt sigură că ai înțeles, îi spun cu voce joasă și apropiindu-mă de el. Hai să te fac să înțelegi foarte bine, Adam. Astăzi nu am de gând să mor aici. Crezi că nu înțeleg că șansele sunt împotriva noastră? Tipule, nu trebuie să mi se explice asta. Problema e că tu nu ai făcut nicio magie ca să repari Skimmerul când nu mă uitam le tine, nu-i așa?

— Știi bine că nu, se încruntă el.

— Asta înseamnă că suntem blocați aici până vin întăririle. Iar dacă suntem blocați aici, va trebui să luptăm. Mă înțelegi?

— Putem fugi, spune Adam, arătând spre junglă. Nu avem nevoie de Skimmer ca să scăpăm.

— Uite cum stă treaba... Fuga prin junglă va rămâne o opțiune, recunosc. Dacă *Anubis* va ajunge aici, iar lucrurile nu vor merge cum vrem noi, vom fugi.

— Chiar vom fugi? mă întreabă Adam, dar privind spre Marina. Toți trei?

Îmi întorc capul și mă uit subtil spre Marina. E cu spatele la noi și respiră adânc, încercând să se calmeze. Se uită la Sanctuar, așa cum a făcut toată ziua. Marina a făcut o pasiune aproape religioasă pentru templul antic. Și înțeleg de ce — experiența noastră cu entitatea a fost destul de intensă, poate chiar mai mult pentru o fată care a crescut printre călugărițe. Ca să nu mai vorbim de faptul că tipul pe care l-a iubit este îngropat acolo. Pentru ea, Sanctuarul a devenit simbol religios și mormânt.

— Dacă va fi nevoie, o voi lua cu forța.

Adam pare mulțumit de răspunsul meu. Teama a dispărut de pe chipul său, fiind înlocuită acum de calmul mogadorian rece și calculat. N-am crezut niciodată că mă voi bucura să văd aceste caracteristici pe fața cuiva.

— Pot să încep demontarea modulelor de trecere prin câmpul de forță pentru John și să încerc să repar Skimmerul, dar asta nu ne va ajuta să apărăm locul acesta și nici să supraviețuim unui atac al navei *Anubis*. Deci, care este planul nostru de supraviețuire, mă întreabă Adam uitându-se la mine.

Bună întrebare.

Mă uit în jur. Încă lucrez la acest plan. Cum îl putem opri pe Setrákus Ra să nu pună mâna pe Sanctuar și să nu facă ce și-a propus? Cum îl putem răni fără s-o punem pe Ella în pericol? Din nou, privirea mea se îndreaptă spre Phiri Dun-Ra. Nu mai râde de noi, însă ne urmărește ca un șoim. Mă gândesc la mâinile ei rănite, care acum sunt legate la spate de roata unui Skimmer, la felul cum au fost bandajate, la feșele murdare care îi acoperă arsurile provocate de câmpul de forță al Sanctuarului... Mogii au petrecut mulți ani aici încercând să intre în Sanctuar pentru a câștiga favoarea Liderului lor Iubit. Păcat că Sanctuarul nu are pe undeva o cutie cu siguranțe sau un panou de control pentru a reactiva câmpul de forță.

— Măcar știm unde vrea să ajungă, spun încet, încă gândindu-mă. Setrákus Ra vrea ceea ce se află în Sanctuar, iar pentru asta va trebui să coboare din nava lui imensă. Asta ne va da o șansă.

— O șansă ca să ce? întreabă Adam.

— Nu-l putem răni pe Setrákus Ra fără să-i facem rău Ellei, ceea ce înseamnă că nu-l vom putea opri, să nu intre în Sanctuar. Dar dacă o va avea și pe Ella și Sanctuarul, ei bine, poate reușim să luăm și noi ceva de la el.

— Te gândești să...? spune Adam, prinzându-se imediat

— Ai spus că mereu ți-ai dorit să pilotezi o navă de luptă. Indiferent ce vrea Setrákus Ra din Sanctuar, nu va putea pleca cu chestia aia de aici. Pentru că o vom salva pe Ella și îi vom fura nava.

Simt că planul începe să capete formă.

Începem pregătirile în tăcere. Tensiunea încă există între Marina și Adam. Începem cu echipamentul rămas de la mogadorieni. În corturile mari sunt cutii stivuite una peste alta, un întreg arsenal de arme și unelte pe care mogii le-au adus aici pentru a penetra câmpul de forță al Sanctuarului. Există o grămadă de blastere mogadoriene, dar restul echipamentelor par fabricate aici, pe Pământ. Sunt cutii cu arme pe care se vede ștampila *Proprietatea Armatei SUA*, echipamente miniere expediate din Australia și armele despre care Adam mi-a spus că sunt experimentale, cu puls electromagnetic, pe care sunt scrise caractere chinezești. Adam a răscolit prin aceste lucruri mai devreme, când căuta piese pentru Skimmer, așa că știe cum sunt așezate.

— Avem nevoie de exploziv. Ce au adus cu ei? îl întreb.

Cu grijă, Adam mută niște lăzi înainte să deschidă una plină cu o substanță de culoare bej, care seamănă cu lutul

— Exploziv plastic, spune el. Cred că este C-4.

— Știi cum să folosești chestiile astea?

— Un pic, răspunde el și începe să dea la o parte încet obiectele din cutie. Pe lângă C-4, în cutie mai există și fire și cilindri care presupun că au rol pentru detonare. După o căutare rapidă, Adam găsește o broșură mică. Instrucțiuni de folosire, spune Adam.

— Perfect, bombăne Marina.

— Câte bombe avem în total, îl întreb pe Adam.

Adam numără rapid "cărămizile de lut".

— Doisprezece. Dar, dacă vreți, pot să fac din ele bucăți mai mici. Totuși, bucăți mici, explozii mai mici. Și, oricum, avem doar doisprezece capse detonante, așa că bucățile mici ar trebui conectate împreună.

Înainte să-i răspund lui Adam, scot capul din cort și număr Skimmerele parcate pe pistă. Sunt șaisprezece, incluzând aici și nava la care a lucrat Adam și cea de care este legată.

— Cred că ne ajung doisprezece, îi spun lui Adam. Ai grijă să nu te arunci în aer singur, bine?

— O să încerc.

— Grozav. Marina, vino cu mine.

Iau un sac gol de pânză groasă din cortul mogadorienilor și pornesc spre pista de aterizare. Marina mă urmează.

— Cu ce facem legătura între explozibile, Șase?

— Ne gândim, îi spun și mă apropii de Skimmerul unde este legată Phiri Dun-Ra. Mă urmărește cu furie în ochi când mă apropii, fără să mai zâmbească de data asta. Cred că știe ce urmează. Se zbate puțin, dar nu mă poate opri să-i trag sacul pe cap.

— Ți-e scârbă să te uiți la ea? mă întreabă Marina.

— Da. Și nu vreau să vadă ce facem. O duc pe Marina cât mai departe de prizonierul nostru, spre celelalte Skimmere de pe pistă. Vom lega navele între ele. Mă gândesc că Setrákus Ra nu va veni singur, ci cu o mulțime de alți mogi după el, îi spun. Nu mai avem câmpul de forță care să-i țină afară, dar îi putem arunca în aer dacă se apropie de Sanctuar.

Din cauza lui Phiri Dun-Ra, niciunul dintre Skimmere nu mai funcționează. Folosind *Telekinezia*, eu și Marina împingem navele, una câte una, pe poziție. Lucrând în tandem, greutatea navelor nu este prea mare, cel puțin după ce facem roțile să se învârtească. Așezăm Skimmerele în semicerc, cam la treizeci de metri distanță în fața intrării în Sanctuar. Navele sunt cam pe aceeași linie cu câmpul de forță.

Acum, după am mutat majoritatea Skimmerelor, s-a creat un spațiu gol destul de mare pe pista de aterizare.

— Să sperăm că Setrákus Ra își parchează imensitatea de navă în cel mai evident loc posibil, îi spun Marinei, arătând cu degetul de la pista de aterizare spre intrarea în Sanctuar. Există o singură cale spre Sanctuar, deci vor fi nevoiți să treacă exact printre nave, adică pe acolo unde vom ascunde bombele.

— Așa vom elimina primul val, zice Marina.

— Da, și să sperăm că le va crea o confuzie frumoasă și că vor încerca să vadă de unde sunt atacați, iar eu și Adam ne vom furișa în spatele lor și vom urca la bordul lui *Anubis*.

— Stai! Și eu ce o să fac? întreabă Marina încruntată.

Înainte să-i pot răspunde, Adam iese din cortul mogadorian cu o geantă plină de explozibil. Se uită la ce am făcut până acum și dă din cap aprobator. Apoi vine spre noi, pune geanta jos și scoate o telecomandă mare.

— Ia fiți atente la asta, spune Adam. Cred că mogii încercau explozii secvențiale pentru eliminarea câmpului de forță, gândindu-se, probabil, că detonarea din mai multe puncte va rezolva problema.

Adam îmi dă telecomanda. Are un șir de douăzeci de comutatoare, fiecare având câte o lumină roșie și una verde corespunzătoare. În acest moment, doisprezece dintre becurile roșii sunt aprinse. El vine lângă mine și îmi explică cum funcționează dispozitivul.

— Toate capsele detonante pot fi detonate de la distanță, îmi spune, apoi mută în sus un comutator din partea stângă. Ledul roșu se schimbă în verde. Tocmai am armat prima bombă, continuă el.

Mă uit la geanta plină cu explozibil, apoi mă uit la telecomandă. Telecomanda are niște mici crestături metalice peste care trebuie să ghidezi mica pârghie ca să ajungi la a treia poziție, probabil pentru a nu-ți aluneca degetul. Chiar și așa, demonstrația asta mă cam stresează puțin.

— Ăăă, bine...

— Siguranța e pe primul plan. Adam comută mica pârghie înapoi pe poziția originală, ledul roșu aprinzându-se la loc. Dacă împingi pârghia până la capăt, capsa detonantă va primi semnal și va detona bomba.

Mai dau odată din cap, apoi îi dau telecomanda Marinei.

— Ai înțeles cum funcționează chestia asta?

— Da, dar... Fruntea i se încrețește când ia telecomanda.

— M-ai întrebat ce o să faci. Tu o să stai ascunsă în junglă și o să controlezi apărarea Sanctuarului.

Marina se gândește o clipă, apoi un zâmbet i se lărgește pe față.

— Va fi plăcerea mea.

Adam se apucă să lipească bombele sub burta fiecărui Skimmer. Un mogadorian prudent le-ar putea observa, dar nu înainte să fie deja prea târziu.

Între timp, eu și Marina manevrăm ultimele două Skimmere dincolo de cele pe care le-am legat să explodeze. Pe acestea le poziționăm pe partea cealaltă a Sanctuarului, la marginea junglei, dar orientate spre intrarea în Sanctuar.

— De aici putem crea un foc încrucișat, îi spun Marinei, deschizând cabina unui Skimmer. Dacă *Telekinezia* ta este suficient de puternică pentru a manevra comenzile...

— Va trebui să fie, zice Marina hotărâtă.

Adam vine și pornește sistemul de armament al Skimmerelor, apoi îi explică Marinei ce butoane trebuie să apese pentru a descărca tunurile. Marina petrece mult timp studiind comenzile, memorându-le, vizualizându-le cu ochii minții. Apoi se îndepărtează încet de Skimmere, îndreptându-se spre junglă, departe de navele legate între ele cu fir, dar suficient ca să poată vedea clar întregul câmp de luptă. Va apăra Sanctuarul din ascunzătoarea ei.

Marina se concentrează. Își întinde mâna spre unul dintre Skimmere.

— Of! face ea după un moment, frecându-și partea de sus a nasului. Nu știu ce să zic, Șase. Mi-e greu să-mi folosesc *Telekinezia* pe ceva ce nu pot vedea.

Încercăm o altă tactică. Eu și Adam mergem la margine junglei, așezând blasterele mogadoriene în iarbă și printre copaci. Le camuflăm cu crengi și liane, astfel încât un războinic mog să nu le poată observa imediat, dar în așa fel încât Marina să le vadă. Din ascunzătoarea ei, ea le poate testa pe fiecare, trăgând telekinetic în zona din fața Sanctuarului.

— Frumos. Nici măcar nu trebuie să țintești pe cineva, Marina. Trebuie doar să-i faci să creadă că sunt atacați din toate părțile.

Acum că am terminat, pe pistă au mai rămas doar două Skimmere; al nostru și cel de care este legată Phiri Dun-Ra. Sunt mulțumită de ce a ieșit până acum. Te simți bine când faci *ceva*.

— A ieșit bine, Șase, zice Marina, cu brațele încrucișate, uitându-se la navele mogadoriene care acum stau ca doi gardieni în fața Sanctuarului. Perfect pentru războinicii pe care îi va trimite Setrákus Ra. Dar dacă va veni chiar el? Ar însemna s-o rănim pe Ella. Nu putem risca asta.

— Ai dreptate. Va trebui să găsim o modalitate de a-l încetini măcar.

Pornesc pe poteca ce duce spre Sanctuar și mă prefac că nu observ că Adam a rămas în urmă, atingând-o ușor cu cotul pe Marina, care și ea rămâne puțin în urmă. Cu auzul meu îmbunătățit, mi-e imposibil să nu trag cu urechea.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, îi spune Adam încet. M-a luat valul.

— Este în regulă, îi răspunde Marina cu amabilitate. Nici eu nu trebuia să-ți spun că ești un monstru. A fost o scăpare. Să știi că nu cred asta.

Adam râde auto-dezaprobator.

— Nu știu... De-a lungul anilor, de multe ori m-am întrebat dacă nu cumva acesta este un cuvânt care chiar să ne descrie.

Marina vrea să mai spună ceva, dar Adam o întrerupe.

— Este în regulă. Îmi pare rău, din nou, despre tot ce am spus. Știu cum e să pierzi pe cineva despre care îți pasă. Nu ar fi trebuit să... Nu ar fi cavaleresc din partea mea să plec de aici. Am înțeles de ce locul ăsta este atât de important, ce însemnătate are.

— Mulțumesc, Adam.

Mă întorc, prefăcându-mă că nu am ascultat întreaga conversație. Suntem în fața a ceea ce pretindem că este intrarea ascunsă a Sanctuarului. Este o arcadă îngustă din piatră care duce spre scările ce duc până în camera ascunsă de sub templu.

— Deci, spun eu cu mâinile în șolduri. Cum îl oprim pe cel mai puternic mogadorian din Univers fără să-l rănim, dar în același timp să-i furăm nava de luptă de sub nas?

Adam ridică o mână.

— Am o întrebare.

Deja văd rotițele învârtindu-i-se în cap.

— Bagă.

— Tot acest plan se bazează pe șansă — Setrákus Ra se îndreaptă spre ușă; Setrákus Ra își trimite războinicii; Marina reușește să le distragă atenția cu niște bombe și arme-fantomă. Deschid gura să spun ceva, gândindu-mă că iar i s-a făcut frică, dar Adam continuă să vorbească. E cea mai bună opțiune pe care o avem. Sunt de acord cu voi. Dar, presupunând că va funcționa, presupunând că vom reuși să furăm *Anubis* în timp ce Setrákus Ra este aici..., ce facem pe urmă? Ce urmează? Pentru că tot nu-l putem ucide.

— Dar nici el nu ne va putea ucide, îi răspund.

Știu că, din punctul de vedere al lui Adam, asta nu este cea mai strălucită strategie, dar, sincer, nici nu m-am gândit la ce vom face *după*. M-am concentrat mai mult pe supraviețuirea noastră imediată.

— Poate reușim să negociem, spune Marina cu jumătate de gură. Pentru Ella, ori pentru Sanctuar...

— Pe lângă faptul că nu va face asta niciodată, el nu are onoare. Nu se poate negocia cu el, spune Adam.

— Înseamnă că vom ajunge într-un impas, îi zic. Și e mai bine așa decât să pierdem, nu?

Adam se gândește la cuvintele mele, săpând cu călcâiul în praful din fața arcadei.

— Bine, spune Adam. Dar sugerez să săpăm o groapă.

— O groapă?

— Da, o groapă, continuă Adam. În fața ușii. Una mare de tot. Apoi o acoperim cu ceva și îl lăsăm pe Setrákus Ra să cadă în ea.

Trec cu vârful piciorului peste praful de pe jos. Datorită umbrei Sanctuarului și a plantelor crescute în apropiere, solul este moale și puțin umed, nu tare și bătătorit ca pe pistă. Avem Moștenirile noastre, avem stocul de arme al mogilor și o grămadă de C-4, iar noi vorbim acum despre săpatul unei gropi.

— Ei bine, cred că este exact genul de dobitoc care nu se uită pe unde calcă, mai ales că este o personalitate importantă care dorește să intre în Sanctuar.

— Exact, răspunde Adam.

— Odată căzut în groapă, îl acopăr cu gheață până sus din ascunzătoarea mea, zice și Marina, intrând în joc. Asta ar putea să-l încetinească.

— Și, în plus, ar fi de tot râsul să-l vedem căzând în groapă, adaug eu opțional.

— Va trebui să fie o groapă destul de mare, spune Adam frecându-și bărbia gânditor. Își poate schimba dimensiunile.

— Bine că avem Moștenirile care ne ajută să săpăm, le spun. Chiar dacă vom câștiga doar câteva minute, ar fi suficient să ajungem la borul lui *Anubis*.

— Încă ceva, și s-ar putea să nu-ți placă ideea, îi spune Adam Marinei, înainte să arate spre intrarea în Sanctuar. Poate ar fi mai bine să săpăm groapa *în* Sanctuar. Ar fi mai în drumul lui Setrákus Ra.

Este o idee bună, dar mă uit la Marina înainte să spun ceva. Ea se gândește pentru o clipă, apoi ridică din umeri.

— Sunt doar niște pietre, spune ea. Important este să protejăm ceea ce este înăuntru.

— Să aduc niște C-4?, întreabă Adam.

— Cred că mă descurc, îi spun deja folosindu-mi Moștenirea și direcționând o mică furtună.

Trag un nor deasupra noastră, aerul devenind greu. Cu o mișcare în jos a mâinii, patru fulgere lovesc sub un unghi pe care Mama Natură nu va putea niciodată să-l copieze. Fulgerele intră pe ușa Sanctuarului și explodează în calcarul decolorat, tencuiala pasajului prăbușindu-se într-un nor de praf.

Mă aplec și mă uit să văd ce am reușit să fac. Ușa este plină de moloz acum, iar câțiva pereți din interior sunt căzuți, evident. Nu va ține la distanță armata mogilor, iar Setrákus Ra cu siguranță va putea să mute molozul cu Telekinezia sa. Totuși, e mai bine decât nimic.

Între timp, concentrată, Marina face măsurători cu pasul în fața Sanctuarului. Când face un pătrat aproape perfect în fața intrării, se uită la mine.

— Cam de zece metri pe zece, nu crezi? mă întreabă ea. Groapa.

— Cred că e suficient.

— Lasă-mă să încerc ceva, spune Marina, apoi începe să se concentreze.

Merge zece pași în linie de la intrarea în Sanctuar, cu mâinile în aer. Un perete de gheață începe să se contureze de-a lungul liniei trasată de Marina, deși marginea de jos nu atinge solul.

— Ajută-mă să-l țin pe loc, îmi cere ea.

Nu prea sunt sigură ce vrea să facă, dar nu spun nimic. Folosindu-mi *Telekinezia*, o ajut pe Marina să ridice zidul de gheață. Observ că gheața este mai groasă în partea de sus și se îngustează jos, aproape ca o lamă de ghilotină. Se întoarce pe aceeași linie, numai că acum generează gheață în timp ce merge. După câteva minute. Marina a creat un cub de gheață cu laturile de aproximativ zece metri, fără capac și fără fund. Gheața plutește deasupra pământului picurând apa din ea, iar Marina este nevoită să-și folosească permanent Moștenirea pentru a o împiedica să se topească.

— Și acum? întreabă Adam privind la cubul ei.

— Îl ridicăm, răspunde ea, referindu-se la mine și la Adam. Apoi îl izbim în jos cu toată puterea noastră. Șase, ești gata?

Fac cum îmi spune, folosindu-mi *Telekinezia* ca să levitez cubul de gheață cam la șase metri deasupra solului.

— Gata? întreabă ea, uitându-se la mine. Acum!

Împreună, ghidăm gheața în jos, spre pământ. Marginile ascuțite ale cubului de gheață se lovesc de sol cu o bufnitură, apoi urmează un sunet ca de sticlă spartă, în pereții de gheață formându-se fisuri care încep să se răspândească. În ansamblu, gheața nu s-a înfipt prea mult în pământ, cel mult un metru. Marina pare însă mulțumită de rezultat.

— E bine, e bine! Așteaptă puțin!

Se plimbă în jurul cubului de gheață, cu cei patru pereți îngropați acum în pământ, începând să-i îngroașe și să întărească gheața. Când crăpăturile și bucățile lipsă sunt astupate, Marina îngenunchează la unul dintre colțuri și își pune mâinile pe gheață, cât mai aproape de pământ.

— Bine, nu știu dacă asta va funcționa. Să începem, spune ea.

Marina își închide ochii și se concentrează. Eu și Adam ne uităm unul la celălalt, amândoi destul de confuzi. Așteptăm vreo cinci minute, în timp ce Marina lucrează cu Moștenirea ei. Îmi vine să-mi pun fruntea pe gheața rece, dar mi-e teamă să nu stric ce face ea acolo.

— Cred că am reușit, spune Marina în cele din urmă, ridicându-se și întorcând capul spre mine. Șase, hai să ridicăm gheața.

— Acum vrei s-o *scoatem* din pământ?

Marina dă din cap fericită.

— Repede! Înainte să se topească prea mult.

Ne concentrăm din nou pe cub. Se simte mult mai greu de data asta și pe măsură ce îl ridicăm, îmi dau seama de ce. Marina a săpat cu gheața pe dedesubt, unind cei patru pereți ai cubului. Când ridicăm gheața, se aude un sunet teribil. Rădăcinile din adânc se rup. Cubul de gheață plutește cu ajutorul *Telekineziei* noastre, iar în el stă perfect intact un metru de pământ.

— Ușurel acum, spune Marina, transportând gheața și pământul în lateral. Am ajuns destul de adânc, dar s-ar putea să se rupă.

— Extraordinar, spune Adam holbându-se la pământul care plutește. Nu va trebui să acoperim groapa cu crengi foarte mari. După ce săpăm și restul, putem pune deasupra aceleași rădăcini. Vor arăta normal când va călca pe ele Setrákus Ra, dar va trebui să fii în stare să-l acoperi de la distanță cu *Telekinezia*.

Marina dă din cap.

— La asta mă gândeam și eu.

Coborâm încet *cutia* de gheață plină cu pământ și iarbă și o punem pe sol cu o bufnitură slabă. Fără ca Marina să-și mențină constantă Moștenirea, gheața începe să se topească. Marginile gropii devin noroioase, dar se usucă rapid din cauza căldurii.

Adam pășește în față, îngenunchind la marginea gropii.

— E rândul meu, spune el.

Își pune mâinile direct pe noroi și imediat simt vibrațiile ieșind din el. Semnalele seismice se concentrează mai întâi în fața sa, dar controlul său nu este destul de precis pentru a le împiedica să se împrăștie în toate direcțiile. Pentru un moment, mă simt puțin amețită din cauza terenului care se mișcă sub picioarele mele, dar reușesc să-mi țin echilibrul. Solul din fața lui Adam începe să se afunde și să-și schimbe forma, bucăți mari din pereții gropii căzând în adânc.

Adam se uită peste umăr la mine.

— Cum e?

Îmi folosesc *Telekinezia* ca să scot din groapă pământ și niște pietre, apoi le arunc în junglă. Va fi mai simplu acum când Adam a afânat pământul, dar tot va fi greu. Îi fac un semn de aprobare.

— Este un început, îi spun.

— Mă duc să caut o... lopată, spune el și se ridică.

Adam nu apucă să-și termine gândul, că ochii îi rămân fixați pe cer în spatele meu. Se aude un motor și mă uit disperată în jur.

Nu. Nu se poate. E prea devreme. Nu suntem pregătiți.

— Șase? întreabă Marina. Ce-i aia?

Este o navă. Elegantă și argintie, fără unghiuri, fără tunuri ca celelalte cu care i-am văzut pe mogi zburând. Este ceva ce n-am mai văzut, dar ciudat de familiar.

Nava vine cu viteză și se îndreaptă direct spre noi.

Capitolul 14 (Șase)

— Cercetași? mă întreabă Marina. Îi simt Moștenirea de gheață revenindu-i, în caz că trebuie să luptăm cu acest nou sosit.

— Nu este o navă mogadoriană, spune Adam venind lângă mine.

— Nu, îi spun, dându-mi și eu seama de asta. Îmi pun mâna pe brațul Marinei. Este în regulă. Nu o... Nu o recunoști?

— Eu... Marina se îndepărtează când se uită mai atent și recunoaște nava care se apropie. Nava spațială trece pe deasupra copacilor și se rotește fără efort în aer, încetinind viteza și coborând ușor pe pista mogadoriană curățată recent. Deși este o vechitură, și chiar puțin ruginită pe alocuri, nava încă și-a păstrat argintiul strălucitor. Panourile sale blindate sunt făcute din materiale care nu se găsesc pe această planetă. Planează pentru o clipă, soarele reflectându-se din geamurile fumurii ale carlingii, apoi aterizează.

— Este una dintre navele noastre, spun cu voce tare. Una dintre cele care ne-au adus aici. Pe Pământ.

— Dar cum este posibil? întreabă Adam.

— Asta înseamnă că ne-au sosit întăririle? întreabă Marina fără a-și dezlipi ochii de la navă. John a spus ceva despre asta?

— A spus că o trimite pe Sarah, Mark și pe nu mai știu cine..., spunem amândoi odată. Este ceva greu de crezut.

Cine ar putea pilota o navă lorică? De unde vine? Fac un pas înainte.

Rampa metalică se deschide în spatele navei și mă încordez. Am o amintire vagă de când eram copil și fugeam spre o rampă asemănătoare, cu Katarina lângă mine și explozii pe fundal. Iată-ne acum în mijlocul celei de-a doua invazii mogadoriene și, din nou, o navă lorică în fața mea. Numai că, de data asta, nu știu dacă să alerg spre ea sau să mă îndepărtez. Chiar dacă John mi-a spus că ne trimite ajutoare, nu pot să scap de senzația că ar putea fi o capcană. Paranoia asta a mea m-a adus atât de departe și nu am motiv s-o ignor tocmai acum.

— Fiți pregătiți pentru orice, le spun celorlalți. Nu știm ce sau cine o să iasă de acolo.

Apoi, un beagle familiar coboară pe rampă.

Bernie Kosár, cu limba atârnându-i din gură, mă salută mai întâi pe mine, sărind cu labele din față pe picioarele mele. Dă din coadă cu repeziciune când o salută și pe Marina, apoi sare direct în brațele lui Adam. Aud un sunet necunoscut și îmi dau seama că este râsul unui mogadorian.

Când mă uit înapoi la navă, Sarah Hart stă acum în vârful rampei, cu brațele deschise și un zâmbet de salut pe față.

— Bună, spune Sarah. Ia uitați ce am găsit.

Marina râde la această surpriză încântătoare și fuge înainte, întâlnind-o pe Sarah la baza rampei și îmbrățișând-o strâns. A trecut cam mult de când nu am mai văzut-o pe Sarah — plecase deja în misiunea secretă încredințată de iubitul ei când eu și Marina ne-am întors din Florida. Are părul blond strâns în coadă la spate și zâmbetul ei este uimitor, dar are și niște cearcăne la ochii care, pe măsură ce se apropie, îi observ că sunt roșii. Sarah are, de asemenea, zgârieturi și vânătăi pe care zâmbetul ei nu le poate ascunde. Da, e fericită să ne vadă, dar este și obosită, stresată și puțin abătută. Oricum, arată mai bine decât noi — murdari după câteva zile petrecute în junglă, arși de soare și epuizați. Dar nu mă pot abține în fața ei.

— Ești aici, îi spun lui Sarah îmbrățișând-o. Ca să fiu sinceră, sunt puțin distrasă. Încă nu-mi pot lua ochii de la navă.

— Mă bucur să te văd, Șase, spune Sarah îmbrățișându-mă la rândul ei, în ciuda transpirației și a prafului de pe mine. John a spus că vei aduce ajutoare și poate ceva mai mult. Le-ai adus pe amândouă.

Am văzut doar jumătate, vedem noi mai târziu care este cealaltă jumătate. Mark James, cel care iese din navă, este mult schimbat față de tipul cu care m-am luptat pentru scurt timp la Liceul Paradise. A renunțat la chestia aia cu "părul dat cu gel și pieptănat pe spate". Părul lui negru este mai lung și nespălat. Cred că a mai slăbit și nu mai este la fel de musculos pe cum îl știam. Arată obosit, iar ochii lui mijiți arată că nu este obișnuit cu atât de mult soare.

— Oh, rahat! exclamă Mark oprindu-se la jumătatea drumului. Aveți unul chiar în spatele vostru.

— El este Adam, îi spune Sarah. Credeam că ți-am spus despre el.

— Mda, cred că mi-ai spus, zice Mark punându-și mâna streașină la ochi ca să se uite mai bine la Adam. Doar că este înfricoșător să vezi unul, știi, arătând ca un om normal. Scuze, frate, spune Mark, dând din cap în direcția lui Adam.

— Este în regulă, îi răspunde Adam diplomatic. După cum vezi, nu sunt singurul mog de aici, zice Adam, arătând peste umăr spre locul unde Phiri Dun-Ra este legată de Skimmer.

— S-a notat, zice Mark.

Sarah începe să facă prezentările, dar o întrerup imediat.

— Scuză-mă, dar de unde ai nava asta? o întreb urcând rampa alături de ea.

— Da, în legătură cu asta..., spune Sarah continuând să meargă, ca și cum ar trebui să explorez mai departe. Probabil că va trebui să vorbești cu *ea.*

— Cu cine?

Sarah îmi aruncă o privire de parcă mi-ar spune să încetez cu întrebările și să continui să merg, ceea ce și fac. Marina ridică din sprâncene la acest schimb de replici. Mă urmează pe rampă în navă. Fac câțiva pași înăuntru și mă lovește un déjà vu. Suntem în zona pasagerilor. Este un spațiu larg deschis, complet lipsit de orice mobilier. Pereții emană o lumină caldă, ceea ce indică faptul că nava este încă pornită. Îmi amintesc că stăteam aliniați aici toți Garzii, iar cêpanii noștri ne puneau să facem exerciții fizice și câteva cursuri simple de arte marțiale.

Merg de-a lungul celui mai apropiat perete și îmi plimb degetele peste suprafața lui. Materialul din plastic moale reacționează imediat, devenind mai strălucitor, aprinzând liniile trasate de degetele mele. Pereții funcționează ca un ecran tactil mare. Introduc o comandă pe care mi-o amintesc, desenând rapid un simbol loric pe perete. Simbolul luminează intermitent pentru a-mi arăta că a fost acceptat, apoi, cu un șuier hidraulic, podeaua se deschide și de acolo ies o duzină de paturi. Maria trebuie să se dea în spate când iese unul chiar în locul în care stă ea.

— Șase, asta este...

— Este nava noastră. Aceeași navă care ne-a adus pe Pământ.

— Mereu am crezut că a fost distrusă sau...

Marina se oprește clătinând din cap a uimire. Își trece degetele peste celălalt perete, introducând o altă comandă. Întregul perete se transformă într-un ecran HD arătând un beagle fericit care aleargă după o minge de tenis.

— În engleză, *câine*, spune o voce înregistrată, cu accent loric sesizabil. Câinele aleargă. În spaniolă, *perro*. El perro corre...

Învățarea limbilor străine. De câte ori a trebuit să revedem acest videoclip când am zburat spre noua noastră planetă? Am uitat de asta sau am blocat-o în minte, dar toată plictiseala din copilărie mi-a revenit. Un an întreg claustrofobic petrecut aici, privind câinele care aleagă pe o pajiște verde.

— Of, oprește-l, îi spun Marinei.

— Nu vrei să vezi ce face câinele în continuare? mă întreabă ea zâmbind. Apoi lovește peretele cu mâna și programul se oprește.

Mă duc lângă unul dintre paturi și mă prăbușesc lângă el. Așternuturile sunt murdare și miros ca interiorul navei. Probabil că au stat acolo jos timp de zece ani. Dau deoparte cearceafurile și salteaua subțire.

— Ha, uită-te la asta.

Marina se apleacă peste umărul meu. Acolo, gravat în rama metalică de o fetiță plictisită, este numărul șase.

— Ai vandalizat patul, râde Marina.

Zgomotul motorului navei scade până la tăcere totală, iar pereții-ecran clipesc și se opresc. Cineva tocmai a oprit nava.

— Este exact cum ați lăsat-o, nu?

Eu și Marina ne întoarcem în direcția de unde a venit vocea și vedem o femeie care iese încet din cabina de pilotaj. Prima mea reacție este să mă gândesc la cât este de frumoasă. Pielea ei are o nuanță de maro închis, cu obraji lungi și proeminenți, păr scurt și întunecat. Chiar dacă este îmbrăcată într-o salopetă de mecanic, plină de unsoare, femeia pare desprinsă de pe coperta unei reviste de modă. Îmi dau seama repede că nu aspectul ei pur este remarcabil. Este ceva ce majoritatea oamenilor de pe Pământ nu și-ar putea da seama, dar eu observ imediat.

Femeia aceasta este lorică.

Pare emoționată când mă vede pe mine și pe Marina. Probabil că din cauza asta a durat atâta ca să oprească nava. Chiar și acum, femeia rămâne în ușa cabinei, nefiind sigură de noi, cum nici noi nu suntem sigure de ea. Se vede nervozitate la ea, de parcă e gata ca în orice clipă să intre în cabină și să blocheze ușa. Îmi dau seama că încearcă să-și revină psihic, continuând să vorbească cu noi.

— Voi trebuie să fiți Șase și Șapte, spune ea după un lung moment în care s-a holbat la noi.

— Poți... Poți să-mi spui Marina.

— Bine, Marina, zice femeia zâmbind amabil.

— Cine ești? o întreb, regăsindu-mi în cele din urmă vocea.

— Numele meu este Lexa. L-am ajutat pe prietenul vostru Mark sub pseudonimul GUARD.

— Ești unul dintre cêpanii noștri?

În cele din urmă, Lexa se îndepărtează de ușă și se așază pe unul dintre paturi. Eu și Marina venim lângă ea.

— Nu, nu sunt cêpan. Fratele meu a fost Garde, dar nu a reușit să treacă de antrenamentul de la Academia de Apărare a Lorienului. Și eu eram înrolată acolo, ca studentă-inginer, atunci când... când el a murit. După asta am, ăăă, am cam ieșit de pe listă. Știți cum se proceda pe Lorien. Nu mă încadram pentru rolurile lor. M-am ocupat mult de computere, uneori nu tocmai legal. Practic, eram un nimeni special.

— Dar ai ajuns aici, spune Marina înclinând capul.

— Mda. În cele din urmă, am fost angajată să modernizez o navă antică pentru un muzeu...

Acest detaliu îmi produce un declic.

— Ai fost pe a doua navă care a venit pe Pământ.

— Da. Am venit aici cu Crayton și cu Zophie, cea mai bună prietenă a mea. Probabil că deja știți asta, dar nu am făcut parte din planul Bătrânilor Înțelepți. Am putut fugi de pe Lorien datorită lui Crayton — mai degrabă pentru că Crayton lucra pentru tatăl Ellei și pentru că el a avut acces la nava cea veche. Tată Ellei știa ce va veni. De aceea m-a angajat să repar nava. Nu am fost chiar un pilot. A trebuit să învăț... din zbor.

Strâmb din nas la glumița Lexei și zâmbesc, dar mintea mea lucrează repede. Suntem mai mulți. Poate că loricii nu au dispărut așa cum am crezut noi. Asta ar trebui să mă bucure, dar sunt suspicioasă. Poate că sunt paranoică după cele întâmplate cu Cinci. Totuși, mă gândesc la Crayton și la modul cum a crescut-o pe Ella, în timp ce restul Garzilor erau vânați în secret. Nu a spus niciodată că a venit aici cu alți doi lorici. Ochii mi se îngustează pentru o secundă.

— Crayton nu ne-a spus niciodată despre tine, îi spun, încercând să nu pară o acuzație.

De fapt, Crayton nu ne-a spus multe. Am aflat despre originile regale ale Ellei abia după ce el a murit.

— Cred că nici nu a avut de ce să vă spună, răspunde Lexa încruntându-se ușor. Singura lui grijă era s-o țină pe Ella în viață. Am convenit să nu luăm legătura unii cu ceilalți. Era mai sigur pentru toți să păstrăm distanța. Știi cum sunt mogii. Nu pot scoate de la tine nicio informație, dacă nu știi nimic.

— Și prietena ta? Zophie? Unde este?

Lexa dă din cap.

— Nu a reușit. Fratele ei a fost pilotul acestei nave. *Navei voastre*. Zophie l-a căutat, crezând că îl va găsi cu ajutorul Internetului, dar...

— Mogii, îi continuă Marina gândul.

Lexa dă din cap cu tristețe.

— După aceea, am rămas singură.

— Totuși, nu erai singură, îi spun. Noi eram acolo. Și eram mulți — la naiba, eram toți și ne pierdusem cêpanii. Unii dintre noi și-au pierdut cêpanii chiar foarte repede. Ne-ar fi fost de folos niște îndrumări. De ce ai așteptat atât de mult? De ce nu ai încercat să ne găsești?

— Șase, știi foarte bine de ce. Din același motiv pentru care cêpanii voștri nu au vrut să se găsească unii pe ceilalți. Era periculos să încerci să iei legătura cu cineva. Fiecare căutare pe Internet te expunea unui risc. Am făcut tot ce am putut de la distanță. Am trimis bani și informații unor grupuri care au lucrat pentru expunerea mogadorienilor. Am făcut un site numit *Extratereștrii Anonimi* pentru a încerca să răspândesc informațiile, pentru a-i putea expune pe cei care aveau legătură cu ProMog. Așa l-am întâlnit pe Mark.

Mă gândesc la cum i-o fi fost ei, o străină într-o țară ciudată, fără să se poată baza pe nimeni. De fapt, nu trebuie să-mi imaginez prin ce a trecut ea. Am simțit-o pe pielea mea. Știam pericolele și nu am încercat niciodată să-i caut pe ceilalți.

— Era periculos pentru noi, sau pentru tine? o întreb, neputând să-mi ascund supărarea din voce.

— Pentru noi toți, vine replica Lexei. Îmi dau seama că cuvintele mele au rănit-o. Știu că nu este nici măcar o părticică din responsabilitatea pe care Bătrânii Înțelepți au pus-o pe umerii voștri, cei nouă, dar... nici eu nu am cerut asta. Am primit doar o simplă slujbă într-un muzeu, apoi tot ce știu este că am zburat cu o navă antică spre o planetă dintr-un alt sistem solar complet diferit, cu unul dintre ultimii Garzi la bord. Mi-am pierdut fratele, mi-am pierdut prietena, mi-am pierdut întreaga viață.

Lexa face o pauză. Eu și Marina nu spunem nimic.

— Mi-am spus că e suficient dacă vă ajut de la distanță. Am șters de pe Internet toate informațiile pe care le-am găsit despre voi toți. Am încercat să vă fac invizibili, nu doar pentru restul lumii, ci și pentru mine. Poate că a fost lașitate. Sau poate a fost rușine, nu știu. În adâncul sufletului meu știam că trebuie să fac mai mult. Mereu am vrut să iau nava asta și să vă contactez, după ce ați mai fi crescut, și chiar am...

— Acum ești aici, îi spune Marina cu blândețe. Asta contează.

— Nu am mai putut să stau departe. Am fugit deja de pe o planetă în timpul unei invazii. Am decis că este timpul să nu mai fug.

Pentru mine, planeta asta înseamnă acasă. Într-un fel, după ce am petrecut atâția ani ascunzându-ne de mogadorieni, am decis să nu mai fugim. Sper doar să nu fie prea târziu.

— Te superi dacă te îmbrățișez? o întreabă Marina pe Lexa.

Pilotul este luat prin surprindere, dar încuviințează dând din cap. Marina o îmbrățișează strâns, îngropându-și fața în umărul femeii. Lexa mă vede privindu-le și îmi zâmbește, aproape jenant, înainte de a închide ochii și de a se lăsa îmbrățișată. Oftează, și poate că mi se pare mie, dar o greutate invizibilă pare că se ridică de pe umerii Lexei. Nu mă alătur lor. Îmbrățișările în grup nu sunt tocmai genul meu.

— Îți mulțumesc că ai venit, îi spun după un moment. Bine ai venit la Sanctuar.

Și cu asta, le conduc pe cele două în afara navei. Mai arunc o privire rapidă asupra zonei pasagerilor înainte să-mi vină în minte amintirea fugii noastre de pe Lorien. Nu mai sunt copil. Invazia asta va fi *jucată* diferit.

Afară, Adam și Mark sunt în mijlocul unei discuții. Sarah stă la câțiva metri distanță de ei, mai aproape de navă, așteptându-ne pe noi, evident. Când mă vede, ridică din sprâncene întrebătoare, iar eu îi răspund cu un oftat adânc.

— E nebunie câte poți afla în Mexic, îi spun, încercând trec peste șocul și amestecul de sentimente după întâlnirea cu Lexa.

Mergem împreună spre Mark și Adam. Mark, care deja are tricoul ud de la transpirație, pare că nu pricepe ceva.

— O groapă! exclamă el. Vreți să-l omorâți pe Setrákus Ra cu o groapă în pământ.

Adam oftează, arătând spre partea de junglă unde am ascuns artileria mogilor.

— Nu pricepi care este treaba cu groapa în tot planul? Ți-am spus, avem arme, bombe...

— Dar pentru Setrákus Ra aveți o groapă.

— Știu că nu este tehnologie de ultimă oră, dar opțiunile noastre sunt foarte limitate, îi răspunde Adam. Și nu încercăm să-l ucidem. Asta nu intră în calcul, având în vedere că orice daună pe care i-o facem lui se va reflecta asupra Ellei. Vrem doar să-l încetinim și să câștigăm ceva timp.

— Timp ca să faceți ce? întreabă Mark.

Adam se uită la mine.

— Ca s-o salvăm pe Ella, ca să furăm nava *Anubis* de sub nasul lui, sau amândouă.

— Dar de ce naiba nu plecăm, pur și simplu? întreabă Mark, îndreptându-se spre nava lorică. Am înțeles că toate capcanele astea erau o idee bună atunci când erați singuri și rătăciți aici, dar acum, putem pleca.

— Asta nu este o opțiune, spune Marina. Sanctuarul trebuie apărat cu orice preț.

— Cu *orice* preț? întreabă Mark uitându-se la navă, apoi la templu. Ce naiba este așa special la locul ăsta?

Observ că Lexa a fost extrem de tăcută în timpul acestei discuți. Ochii ei sunt ațintiți asupra Sanctuarului, pe chipul ei neputându-se citi nimic, ca atunci Marina când intră într-o transă de-a ei. Probabil că Lexa a simțit că mă uit la ea, pentru că își scutură brusc capul și se uită la mine.

— Locul acesta..., începe ea, căutându-și cuvintele. Are ceva special.

— Este un loc loric, îi spune Marina. *Acel* loc loric, de fapt. Sursa Moștenirilor noastre se află în interior.

— Ți-aș fi prezentat interiorul, dar tocmai am sigilat intrarea, îi spun. Am fi putut să-ți prezentăm creatura care trăiește acolo. Este destul de frumoasă pentru o entitate făcută din energia lorică pură.

Lexa îmi dă un zâmbet rapid înainte de a-mi răspunde.

— O simt... indiferent ce o fi chestia de acolo. O simt până în măduva oaselor. Și înțeleg de ce vreți să protejați locul acesta.

— Mulțumesc, îi răspunde Marina.

— Acestea fiind spuse... Lexa se întoarce acum în direcția mea. Ține minte că nava mea — nava *noastră* — este pregătită. În caz că aveți nevoie de ea. La vremea ei, a mai depășit și alte nave de luptă.

Dau din cap subtil și îi arunc o privire rapidă lui Adam. Poate că Marina nu va recunoaște că avem nevoie de navă, dar avem încă o variantă de ieșire, mult mai eficientă decât fuga în junglă.

— Frate, deci chestia aia din interior este responsabilă cu Moștenirile? întreabă Mark, uitându-se la Sanctuar cu mâinile în șolduri.

— Noi așa credem, îi răspund.

— Deci chestia asta a decis că nemernicul de Sam Goode ar trebui să primească Moșteniri, iar eu... Mark se oprește și face o grimasă. Rahat, ar fi trebuit să fiu mai cumsecade cu oamenii în liceu.

Mă abțin să nu râd. Cred că John le-a spus lui Sarah și Mark despre faptul că oamenii au primit Moșteniri datorită misiunii noastre la Sanctuar. Nu știu pe ce criterii a decis entitatea cui să-i dea Moșteniri, dar nici nu mă așteptam ca unul ca Mark să le primească, chiar dacă, în ultimele luni, și-a riscat viața de câteva ori pentru noi. Sarah, pe de altă parte...

— Dar tu? o întreb, întorcându-mă spre ea.

Sarah ridică din umeri și se uită în jos la mâinile ei, de parcă se așteaptă ca raze de lumină să-i iasă din ele în orice moment.

— Încă nimic. Sunt aceeași fată bătrână obișnuită.

Sarah încearcă să glumească, dar îmi dau seama că o deranjează. La urma urmei, ea a făcut multe pentru noi, în special pentru John, și mi se pare o nedreptate din partea entității că nu i-a dat și ei Moșteniri atunci când a ales oamenii care să le primească.

— Așa cum a spus și John, Sam a descoperit că are Moșteniri abia atunci când un piken era gata să-i sfâșie, îi spun. Poate că încă nu ai fost într-o situație care să le dezvolte.

— Așa este, se bagă și Marina. Vorbind din experiență, să știi că Moștenirile au obiceiul de a se manifesta atunci când ai nevoie de ele.

— Oh, grozav! zice Mark. Deci, dacă stăm aici și înfruntăm moartea, e posibil să avem șansa să murim cu superputeri.

— Cam așa ceva, îi răspund.

— Sau poate că entitatea nu a *ales* pe nimeni, spune Adam. Poate că totul a fost la întâmplare.

— Spuse mogadorianul cu Moșteniri, îi dă replica Mark.

— Nu mă deranjează, spune Sarah, clar încercând să schimbe subiectul. Nu mă bazez pe asta. Deci, mi-e indiferent. Asta nu înseamnă că nu putem fi de ajutor în alte moduri. Tocmai am vorbit la telefon cu John, înainte să aterizăm.

— E pe drum? o întreb. Trebuia să vină aici cu artileria grea.

— Nu știu dacă se va întâmpla asta, răspunde Sarah încruntată, iar eu știu că urmează o veste proastă. Cei din guvern nu prea cooperează, de parcă ar vrea să lupte, dar să nu piardă.

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Sunt un fel de curve, explică Mark simplu.

— Nu vor să intre într-un conflict cu Setrákus Ra decât dacă știu *sigur* că pot câștiga. Nu încă, oricum.

— Jalnic, spun eu.

Sarah se uită la Adam.

— John încă mai vrea să scoți acele dispozitive de la Skimmere.

— Deci vrea să dea tehnologia asta armatei care nu vrea să ne ajute? întreabă Adam retoric, ridicând o sprânceană.

— Cam așa ceva.

— Deja m-am ocupat de asta. Le-am scos înainte să montăm explozibil la nave, îi spune Adam, uitându-se spre mine. Indiferent că le dăm sau nu tehnologia. Vom decide asta mai târziu.

— Și de ce naiba să le-o dăm, dacă tot nu ne ajută în luptă? o întreb pe Sarah. Toată afacerea asta nenorocită seamănă cu ceea ce ne-a descris agentul Walker în Ashwood Estates. ProMog. Chiar și acum, cu ditamai orașul transformat într-un crater fumegând, guvernul joacă murdar și încearcă să fure tehnologie mișto de la extratereștrii prietenoși.

— Pentru că așa este în politică, replică Sarah ridicând din umeri, ca și când situația nu ar mai fi sub controlul ei. Ceea ce este evident. Ca de obicei, suntem pe cont propriu. John spune că vor fi dispuși să ne ajute dacă le arătăm clar cum să-i învingă pe mogi.

— Când ajunge John aici? o întreabă Marina.

Sarah lasă capul în jos.

— Mai am vești proaste. Cinci l-a luat prizonier pe Nouă în New York.

— Poftim? Aud trosnet de gheață spartă când Marina își încleștează pumnii.

— Mda, asta nu e bine, spune Sarah. John și Sam încearcă să-l urmărească și să-l oprească, să... să nu-l lase pe psihopat să facă ce și-a propus.

— Trebuia să-l fi ucis, spune Marina printre dinții încleștați.

Arunc o privire rapidă în direcția ei. A fost liniștită în tot acest timp petrecut la Sanctuar, nonviolentă și senină, așa cum o știam. O singură mențiune despre Cinci, însă, și întunericul s-a întors.

Sarah continuă, fără s-o audă pe Marina.

— Odată ce va rezolva asta, John va porni la drum, dar...

Mă uit spre linia de copaci a junglei. Soarele începe să apună.

— Nu va ajunge la timp, îi spun, simțind un nod în stomac. Vom fi doar noi.

— Va încerca, insistă Sarah și îmi dau seama că speră că iubitul ei va apare la orizont ca un erou cuceritor, el și prietenul lui, Sam, sprijiniți de toată armata SUA.

Nu-mi plac iluziile astea.

— Trebuie să ne întoarcem la ale noastre, le spun. Trebuie să ne pregătim.

— Sau putem să plecăm, zice Mark cu mâna ridicată. Se răzgândește repede când vede privirea întunecată a Marinei. Bine, bine. Arătați-mi unde trebuie să sap.

Ne apucăm de treabă.

Mai întâi, Adam îl mută pe Praf în nava Lexei. Himera pare să fie mai vioaie acum, mușchii nu îi mai sunt la fel de tensionați, dar tot nu își poate schimba forma și este departe de a fi gata de luptă. De data asta va trebui să stea cuminte.

Lexa vrea să vadă dispozitivele de mascare scoase de la Skimmere, așa că eu și Adam îi arătăm unde le-am îngropat, în cortul cu muniție. Fiecare piesă este o cutie neagră, solidă, cam de mărimea unui laptop.

— Erau conectate la consolele Skimmerelor, în spatele manetelor de pilotaj, îi spune Adam, arătându-i porturile din spatele unui dispozitiv. Am încercat să le scot cât mai intacte posibil.

Le adunăm pe toate într-o geantă și le ducem la nava Lexei, pregătite pentru a le da prietenilor generoși din guvern care, în schimb, ne vor da un mare nimic.

Asta, desigur, în cazul în care vom reuși să plecăm vii din Mexic.

— Crezi că va merge? o întreb pe Lexa.

— Așa cred. Decojește plasticul de pe un fir și îl conectează la portul de alimentare a dispozitivului de camuflare. Cred că nu vom ști dacă funcționează până când nu vom încerca să trecem prin scutul navei de luptă, spune Lexa.

Adică ne vom îndrepta cu o vechitură lorică spre o navă de luptă masivă și nu știm dacă vom putea trece sau nu prin scutul impenetrabil al acesteia. Asta este o situație pe care nu o aștept cu nerăbdare.

— Și dacă nu va funcționa...?

— Vom sări în aer, spune Lexa, înainte să apuc să termin întrebarea. Hai să nu ne grăbim să aflăm, bine?

În timp ce Adam și Lexa se ocupă să conecteze dispozitivul de camuflare la sistemele navei lorice, noi ceilalți lucrăm la groapa de la intrarea în Sanctuar. Adam a reușit să găsească niște lopeți printre echipamentele mogilor — se pare că au renunțat destul de devreme să mai sape pe sub câmpul de forță. Mark pare fericit că poate să-și scoată tricoul și să așeze pe umăr coada murdară a lopeții. Bernie Kosár este fericit și el, himera transformându-se într-o creatură ce seamănă cu cârtiță imensă. Cu labele lui cu trei gheare, Bernie Kosár scoate din groapă mormane de pământ. Pare de parcă ar arunca cu bombe. Mark, pe de altă parte, nu rezistă mult. Căldura junglei în doboară rapid.

— Treaba asta e de rahat, îl aud plângându-i-se lui Sarah, ștergându-și transpirația de pe frunte.

— Așteaptă până vin mogii și încep să tragă în noi, îi zice Sarah. Atunci îți vei dori să fi muncit mai mult.

Foarte curând ajungem la un strat de pământ care este prea pietros pentru a trece de el la mână. Ar fi mai ușor dacă Adam ar provoca un seism rapid pentru a zgudui pământul, iar eu și Marina să ne folosim *Telekinezia* ca să scoatem bucățile mari și să le aruncăm în junglă.

În cele din urmă avem o groapă pe cinste. Acum că am terminat, eu și Marina ne folosim cu atenție *Telekinezia* pentru a camufla groapa. "Capacul" este cam precar și se surpă puțin la mijloc, dar pare destul de natural dacă nu știi cum a fost înainte. Sunt destul de sigură că se va surpa în momentul în care Setrákus Ra va ajunge în mijloc și se va duce în jos vreo zece metri, așa că nu cred că va putea ieși imediat. Să sperăm că cu asta și cu celelalte capcane ale noastre, îi vom distrage atenția suficient cât să ajungem la bordul lui *Anubis*.

Întors la forma de beagle, Bernie Kosár adulmecă la marginea gropii dând din coadă. Se pare că aprobă lucrarea.

— Și acum? întreabă Mark scuturându-și mâinile de praf. Pregătim capcane care să declanșeze arbalete ascunse sau ceva de genul?

— N-am văzut nicio arbaletă pe aici, spune Adam gânditor, frecându-și bărbia. Dar putem face niște sulițe din crengile copacilor. Cum te descurci cu cioplitul?

Adam ori nu înțelege că Mark este sarcastic, ori chiar îi place să pună capcane.

— Da, hai s-o facem, spune Mark, abia abținându-se să nu râdă.

Sarah și ceilalți s-au gândit să ne aducă niște provizii. Toată lumea ia o pauză, adunându-se în jurul sticlelor cu apă și a mâncării. Toți ne prefacem că nu ne este frică ca naiba de ceea ce urmează să vină și ne descurcăm destul de bine cu asta.

Stau puțin mai la distanță de restul grupului, îmi mănânc sandvișul și mă uit la nava lorică parcată pe pistă. Ceva mă deranjează, dar nu îmi dau seama ce. E ca și cum o voce îmi strigă în cap un avertisment, dar nu înțeleg cuvintele. Văzând că mă uit la nava ei, Lexa se apropie de mine.

— Crezi că toată treaba asta va funcționa? mă întreabă ea, arătând cu capul spre *dispozitivul* nostru de apărare.

— Mă întrebi dacă vom câștiga lupta de azi cu o groapă în pământ și niște arme ascunse în junglă? În niciun caz. Dar poate reușim să-i năruim cumva planurile lui Setrákus Ra.

— Știu că, probabil, asta nu înseamnă prea mult, venind din partea mea, începe Lexa ezitând, în mod clar simțindu-se inconfortabil. Șase, tu ești un bun conducător. I-ai ținut pe toți împreună. Cêpanul tău ar fi mândru de tine. La naiba, toți cei de pe Lorien ar fi mândri de lupta pe care voi o purtați.

Îmi dau seama că Lexa nu se referă doar la ziua de azi ci la tot timpul petrecut pe Pământ, la supraviețuirea împotriva mogadorienilor. O urmăresc cu coada ochiului. Recunosc în Lexa o calitate asemănătoare cu cea pentru care eu am luptat. Este o supraviețuitoare. Mă întreb dacă voi deveni ca ea în cazul în care războiul acesta va dura mult timp; o persoană care evită contactul pentru că deja a suferit prea mult. Poate că deja sunt așa.

— Da, îi răspund încurcată puțin. Mulțumesc.

Lexa pare mulțumită de această conversație. Probabil că face cu mine ce am făcut și eu cu ea când ne-am întâlnit și înțelege că nu-mi plac momentele tensionante. Arată cu mâna spre întinderea de vest a junglei.

— Când am aterizat, am văzut o mică poiană la distanță cam de o milă. O să mut nava acolo, departe de Sanctuar. O voi pune sub coronamentul copacilor, așa că nu o vor putea vedea.

— Te-ai gândit bine. Nu vrem ca Setrákus Ra să știe că suntem aici.

— Da. Este o șansă bună să creadă că v-ați retras.

— Elementul surpriză este cam singurul lucru pe care îl avem de partea noastră.

— Uneori este nevoie doar de asta, spune Lexa și pleacă spre navă.

Nava *noastră*, așa a spus.

Mă uit în urma ei. Încă mai am în cap vocea care îmi strigă un avertisment, acum mai tare, dar tot nu înțeleg ce spune.

— Șase? Auzi asta?

Marina vine lângă mine cu o mână apăsându-și pe tâmplă, de parcă ar avea o migrenă.

— Ce să aud?

— E ca și când... Parcă ar fi o voce. Oh, Doamne, poate că încep să-mi pierd mințile.

Atunci îmi dau seama că ceea ce mă sâcâia nu este vocea conștiinței mele sau alt sistem psihic de avertizare. O voce răsună, la propriu, în capul meu, dar care nu este acolo. Este o voce care încearcă cu disperare să se facă auzită.

— Nu îți pierzi mințile. Și eu o aud.

Mă concentrez asupra vocii care devine clară imediat, dar încă îndepărtată, de parcă ar veni printr-un tunel.

Șase! Marina! Șase! Marina! Mă auziți?

Eu și Marina închidem ochii. Vocea telepatică este a Ellei. John ne-a spus că Moștenirile ei au devenit mai puternice, dar *Telepatia* ei trebuie să fi devenit cu adevărat puternică din moment ce reușește să ne contacteze pe amândouă odată. Cu fiecare secundă care trece, vocea ei devine tot mai clară în capul meu.

Asta înseamnă un singur lucru: se apropie.

— Ella! Rostesc cuvintele cu voce tare, nefiind obișnuită să comunic telepatic. Unde ești? Ce s-a întâmplat...?

Ea mă întrerupe cu un strigăt telepatic.

Ce faceți aici? I-am spus lui John! Trebuia să vă avertizeze.

— Ne-a prevenit, spune Marina. Suntem aici pentru a încerca să te ajutăm. Și să apărăm Sanctuarul.

NU! Nu, nu, nu. Ella pare panicată. *Trebuia să vă avertizeze.*

— *Să ne avertizeze în legătură cu ce?* o întreb telepatic.

— *Să fugiți!* strigă Ella. *Trebuie să fugiți! FUGIȚI SAU VEȚI MURI!*

Capitolul 15 (Șase)

Eu și Marina ne uităm unea la cealaltă, înmărmurite.

Asta e problema când transmiți telepatic profeții despre moarte către un grup. Nu știi exact cui i se va întâmpla. Ella vorbea despre mine? Despre Marina? Despre amândouă? Toți cei de aici?

La naiba, nu cred că viitorul este gravat în piatră. Nu cred în soartă. Nu mai fugim. Nu înainte de a ne pune planul în aplicare. După un moment de incertitudine, văd scânteia determinării în ochii Marinei.

— Eu nu fug, zice ea.

— Nici eu, îi răspund, deja regretând aceste ultime secunde pierdute degeaba. Du-te! Spune-le celorlalți să treacă pe poziție!

Marina fuge spre Sarah și ceilalți. Eu alerg în direcția opusă, spre pista de aterizare, încercând s-o ajung din urmă pe Lexa. Ea ajunsese la capătul rampei, dar mă aude venind și se întoarce spre mine mirată.

— Va ajunge mai devreme, îi spun.

— La naiba.

— Să zbori jos, ca să nu te vadă. Nu știu cât de aproape sunt.

FOARTE APOAPE! îmi strigă Ella direct în creier. Tresar din cauza intensității vocii.

— Știi că epava asta are și ea arme, nu? mă întreabă Lexa, arătând cu degetul spre nava ei. Pot să vă ajut în luptă.

— Nu. Nava asta este singurul nostru plan de scăpare. Nu putem risca să fie avariată.

— Cum spui tu, Șase. O ascund și mă întorc imediat.

— Nu. Nu te întoarce. Nu putem risca nici viața pilotului nostru. Ascunde nava și așteaptă. Dacă lucrurile merg prost, vreau să fii gata să ne scoți dracu' de aici. S-ar putea să fim nevoiți să fugim.

— Bine, spune Lexa, păstrându-și calmul. Apoi îmi indică un punct spre junglă, în partea de sud, unde încă sunt vizibile bucăți de piatră ale unei străzi antice. Șase, voi fi la o milă distanță. În linie dreaptă de aici. Mark are o stație radio, în caz că vrei să mă contactezi.

— Am înțeles.

— Mult noroc, îmi răspunde ea, ceea ce s-ar traduce "Să nu muriți!"

Lexa ridică nava în aer și zboară destul de jos. aproape periind vârfurile copacilor. Imediat ce dispare din vedere, mă uit mai întâi spre orizont — *Anubis* încă nu a apărut — apoi alerg spre junglă, în partea estică a Sanctuarului. Acolo s-au adunat și ceilalți, un loc bun pentru ascunzătoare — densitate mare a vegetației și un trunchi de copac căzut pe care îl putem folosi pentru acoperire. Din acest loc se poate vedea atât partea din față a templului, cât și intrarea. Este locul perfect pentru declanșarea capcanelor. Vom putea vedea și când vine *Anubis*, ceea ce nu cred că va mai dura mult.

— Ella? Mă simt ciudat să-i rostesc numele cu voce tare, dar nu mă pot obișnui cu vorbitul prin telepatie. Mă întreb dacă Marina este încă în plină conversație telepatică. Ce naiba?! I-ai spus lui John că veniți la apusul soarelui.

Setrákus Ra nu s-a mai oprit pentru întăriri. E prea nerăbdător să... ajungă aici.

În sfârșit, o veste bună. Setrákus Ra nu și-a mărit numărul soldaților după plecarea din New York. Asta înseamnă că nu vom avea de-a face cu prea mulți mogi. Dar chiar și așa, tot mă sperie primul anunț făcut de Ella.

— Ce ai vrut să spui mai înainte? Cine va muri?

Nu știu... A fost o viziune. Nu a fost suficient de clară, dar am văzut sânge. Atât de mult sânge. Și nu sunt vrednică de asta, Șase! Ați putea să plecați acum, să fugiți și să...

Simt că Ella îmi ascunde ceva, că nu îmi spune tot ce a văzut în viziunea ei. John mi-a zis că Moștenirile ei au devenit mai puternice, dar că viziunile ei nu sunt foarte clare. Nu am de gând să schimb planul nostru pentru niște viziuni despre un viitor pe care îl putem schimba.

— Vom rămâne aici, îi spun cu fermitate, sperând că poate detectează hotărârea în mintea mea. Te vom lua de pe nava aia. M-ai auzit?

Da.

— Ne-ai putea ajuta. Cât de aproape ești? Ce vezi?

Cinci minute, Șase. Suntem la cinci minute de voi.

Cinci minute. La naiba.

— Câți trimite împotriva noastră?

Vine acolo personal. Are o sută de războinici pregătiți. Și voi fi și eu acolo. Șase, eu nu voi putea să vă ajut. Nu pot... Nu-mi mai pot controla corpul.

O sută de războinici. Asta înseamnă destui, dar cred că ne vom putea descurca cu ei. O să scăpăm de o parte dintre ei atunci când vom arunca în aer Skimmerele.

— Ella, trebuie să existe ceva ce putem face. Spune-mi cum te putem ajuta.

Nu puteți, se întoarce vocea ei, tristă și resemnată. *Nu-ți face griji pentru mine. Fă ce trebuie să faci.*

Adam mi se alătură în timp ce alerg spre marginea junglei unde ceilalți s-au ascuns deja. În loc să meargă imediat spre ascunzătoare, el se duce la Skimmerul cu care am venit și ia o sabie mogadoriană care a aparținut cândva tatălui său. Sabia pare că atârnă grea pe spatele lui Adam, dar continuă să alerge.

— Era să uit, spune el când vede că mă uit la sabie.

— Nu era o vorbă care spunea "să nu vii cu cuțitul împotriva unei mitraliere"?

— Nu știi niciodată când ai nevoie de un "cuțit" mai mare, ridică el din umeri.

Ajungem la marginea junglei, unde restul grupului nostru este deja în spatele copacului căzut. Cu gura strânsă și cu brațele încrucișate, Adam se întoarce și cercetează cerul. Telecomanda pentru detonarea bombelor a ajuns la Mark, după ce Adam ia arătat cum funcționează. Acum, că Mark este expertul nostru în demolări, Marina este liberă să se concentreze asupra tragerii telekinetice cu blasterele pe care le-am ascuns în junglă. Sarah stă lângă ei cu un blaster într-o mână, iar cu cealaltă apăsându-și tâmpla. E palidă și încruntată.

— Nu accept asta, îmi spune când mă așez lângă ea. Cred că și Marina a avut o conversație cu Ella.

— Ce nu accepți? întreabă Mark confuz. Sarah îi face semn să tacă. Uitându-mă din nou la ea, îmi dau seama că și Sarah e conectată la canalul telepatic al Ellei. Știe că e posibil să vină moartea.

— Îi vom fura nava de sub nas. Te vom salva.

Am rostit cuvintele cu voce tare, știind că Ella mă poate auzi.

Îmi pare rău. Asta nu se va întâmpla, zice Ella telepatic. După felul cum a spus-o, e clar că are ochii plini de lacrimi, iar asta a sesizat-o și Marina. Sarah își acoperă gura și își înăbușe un strigăt de durere, privindu-mă întrebător.

— Prostii, îi spun Ellei.

— Să nu îndrăznești să-ți pierzi speranța, strigă Marina, practic, în fața spațiului gol din fața ei. Ella? M-ai auzit?

Ella nu răspunde. Încă o simt acolo, ca o prezență în mintea mea. Știu că ascultă. Dar nu ne mai răspunde.

— Nu-mi pasă ce spune ea și nici câți mogi va trebui să înfruntăm, îi spun Marinei. Dacă va fi să facem ceva azi, acel lucru va fi că o vom lua pe Ella de la Setrákus Ra. O iei și te duci cu ea pe nava Lexei.

— De acord, răspunde Marina.

— Poate că va funcționa, adaugă Sarah, șocul de pe fața ei fiind înlocuit acum de o privire atentă. La fel ca mine și ca Marina, nici ea nu se dă din fața morții. Adică, nu era o chestie cu vraja voastră lorică ce se rupe când vă adunați la un loc?

— Ba da, îi răspund. De ce întrebi?

— Poate că versiunea de vrajă a lui Setrákus Ra funcționează invers, explică Sarah. Poate că tocmai de-asta o ia pe Ella oriunde merge el. Pentru ca vraja lui să funcționeze, trebuie s-o țină aproape de el.

— Mie mi se pare că are sens, spune Mark ridicând din umeri. Nu că aș fi vreun expert în chestii de-astea.

Este o posibilitate de luat în calcul, cu siguranță, mai ales că plănuisem oricum s-o salvăm pe Ella.

Mă întorc spre Adam. Planul a fost că noi doi vom deveni invizibili și vom urca la bordul lui *Anubis*, în timp ce ceilalți le distrag atenția.

— Ce părere ai? Mergem după nava de luptă sau după Ella?

— Tu decizi.

— S-ar putea să treceți chiar pe sub nasul lui când veți merge după Ella, spune Sarah.

— Ceea ce înseamnă că ar putea să vă anuleze invizibilitatea, adaugă Marina.

— La naiba! În regulă, poate îi putem separa când activăm capcanele. Dacă apare ocazia, mergem după Ella. În caz contrar, rămânem la planul inițial și furăm nava *Anubis*. În direcția asta sunt niște ruine antice, le spun indicând spre sud. Dacă urmați direcția spre sud, ajungeți în locul unde Lexa a ascuns nava noastră. Dacă lucrurile nu merg bine aici, dacă mogii vă descoperă pozițiile, vreau ca voi trei să fugiți.

— Și să vă lăsăm în urmă? întreabă Marina.

— Măcar noi vom fi invizibili, le spun, uitându-mă de la Marina la Sarah. Faceți cumva să rămâneți în viață. Ăsta-i lucrul cel mai important acum.

Sarah dă din cap încruntată, iar Marina se întoarce și privește spre Sanctuar. Chiar și după avertismentul Ellei, mă îndoiesc că ar intenționa să se retragă.

Înainte să apuc să mai spun ceva, Adam mă prinde de mână și îmi arată spre pista de aterizare..

— La naiba! Șase, am uitat de prietena noastră.

Mă uit în direcția indicată de Adam și o văd pe Phiri Dun-Ra zbătându-se sălbatic împotriva legăturilor sale. În graba noastră de a ajunge pe poziții, am uitat complet de prizonierul nostru mogadorian. Chiar dacă are sacul pe cap, Phiri Dun-Ra trebuie să fi auzit că lucrăm la ceva și că nu suntem atenți. Se zbate ca o nebună și încearcă totul ca să se desfacă din legături. Am legat-o destul de strâns, așa că nu cred că se va elibera. Totuși nu ar fi o idee bună s-o lăsăm acolo când vine *Anubis*.

— Dacă o vede, Setrákus Ra va ști că i-am pregătit ceva, spune Adam, parcă citindu-mi gândurile.

Mark își ridică blasterul și țintește în direcția lui Phiri Dun-Ra.

— Vrei s-o dobor? Cred că o pot face dintr-un foc.

Marina pune mâna pe blasterul lui și îl lasă în jos.

— Mark, dacă voiam s-o executăm, crezi că nu o făceam până acum?

Adam îmi aruncă o privire, de parcă mi-ar spune că nu ar fi o idee tocmai rea s-o eliminăm pe Phiri Dun-Ra. Toată ziua a vrut s-o ucidă. Și înțeleg și de ce.

— Mai bine o băgăm în groapă, spune Sarah cu regret.

— Trebuie s-o ascundem undeva, le spun.

Îmi extind *Telekinezia* și slăbesc legăturile lui Phiri Dun-Ra. Îmi ia câteva secunde — ca atunci când Marina încerca să găsească blasterele ascunse. O treabă de precizie nu este ușor de făcut de la distanța asta. Probabil că Phiri Dun-Ra crede că s-a dezlegat singură. Își rupe legăturile și își scoate cârpa din gură, apoi se ridică în picioare, se împiedică, surprinsă că s-a eliberat. *Neaoșa* își freacă încheieturile mâinilor pentru o clipă, se uită în jur și fuge spre partea opusă nouă a junglei. Se îndreaptă spre locul în care am ascuns o parte din blasterele mogilor.

— Șase? întreabă Marina cu o notă de avertizare în glas. Ești sigură că știi ce faci?

Da, știu ce fac. Înainte ca Phiri Dun-Ra să poată ajunge prea departe, folosesc ca pe un lasou telekinetic cablurile cu care am legat-o și o prind de picioare. Cade destul de urât, cel mai probabil cu fața de pământ. Apoi o trag spre noi, iarba și praful sar în sus când își înfige ghearele în pământ, încercând să scape. Urletele ei de frustrare sperie păsările din copacii din apropiere.

— Trebuie s-o facem să tacă, spune Adam.

— Marina, ocupă-te de ea.

În timp ce Marina preia controlul *Telekineziei*, eu mă concentrez asupra norilor ce se rostogolesc pe cerul sfârșitului de zi. Nu vreau să creez o furtună puternică — nu cu *Anubis* și Setrákus Ra atât de aproape. Norocul meu că există un nor întunecat, cu suficientă încărcare pentru a genera un mic fulger. Lansez fulgerul asupra lui Phiri Dun-Ra, doborând-o. Există șansa s-o omoare, dar nu am timp să-mi fac griji pentru asta acum. Mogul se zbate în spasme când electricitatea trece prin ea, apoi nu se mai opune *Telekineziei* Marinei. Ne se dezintegrează, deci cred că încă mai trăiește.

Când Marina reușește s-o tragă pe Phiri Dun-Ra la marginea junglei, Adam o prinde în brațe și o duce restul drumului. O așază în spatele bușteanului în spatele căruia ne ascundem și începe să-i lege mâinile și picioarele de la încheieturi.

— Deci acum luați și prizonieri? întreabă Mark.

— Ar putea să ne fie de folos, îi răspund ridicând din umeri.

— Nu putem s-o cărăm cu noi peste tot, zice Adam după ce strânge bine nodurile.

— O vom lăsa aici. A spus că-i place jungla, nu? îi spun lui Adam zâmbind.

Avem alte probleme mai importante decât să ne îngrijorăm pentru soarta lui Phiri Dun-Ra.

— Haideți să nu cobim despre șansele de supraviețuire și să nu ne facem prea multe planuri, zice Mark.

Înainte ca vreunul dintre noi să poată răspundă, jungla din jurul nostru devine ciudat de liniștită. M-am obișnuit atât de tare cu ciripitul neîncetat al păsărilor încât acum este absolut jignitor când nu se mai aude. Chiar și insectele au tăcut. La capătul ne nord al pistei pe care mogii au făcut-o lângă Sanctuar, un cârd de păsări zboară din copaci și se împrăștie.

Anubis este aici.

Îmi întind mâinile spre ceilalți.

— Țineți-vă de mine. Vom sta invizibili până ce vom fi gata de atac.

Marina mă apucă de o mână, iar Sarah de cealaltă. Mark, cu detonatorul pregătit, își pune mâna pe umărul meu. Adam este ultimul. Îmi face un semn din cap, probabil amintindu-și că i-am spus cât de ciudat este să țin de mână un mogadorian. Până când se termină asta, noi doi vom fi lipiți ca siamezii. Îi fac semn să se apropie, iar el vine lângă Marina și își pune mâna pe partea superioară a brațului meu. Doar Bernie Kosár nu vine lângă mine. În schimb, himera noastră se transformă în tucan și zboară într-un copac din apropiere.

Mi se pare amuzant, toți cinci adunați la un loc. Parcă ne pregătim să facem o poză.

Devenim invizibili tocmai când apare și *Anubis*. Nava de luptă este mai mare decât mi-am imaginat. Întreaga navă este făcută din panouri suprapuse care se aseamănă cu solzii. Are formă de scarabeu egiptean, cu excepția armelor, un tun imens din partea din față atrăgându-mi atenția în mod special.

— Dumnezeule! șoptește Sarah.

— Sfinte Sisoe! exclamă și Mark puțin mai tare. Mâna lui îmi strânge umărul cu putere.

Pe măsură ce *Anubis* se apropie, zona defrișată și Sanctuarul intră în umbra navei.

— Ușurel acum, le spun celorlalți, dar încercând să scap eu însămi de frica ce m-a cuprins. Stați liniștiți și rămâneți aproape. Nu ne pot vedea.

Nava se oprește și plutește deasupra taberei mogilor. Chiar dacă locul defrișat de mogi este foarte mare, nava de luptă tot nu are lor să aterizeze.

Cred că Adam și-a dat seama că *Anubis* va pluti deasupra câmpului de luptă și că asta ne cam dă planul peste cap.

— Trebuie să găsim o altă cale pentru a ajunge acolo, spune el.

— Dacă debarcă trupe la sol, îi doborâm și zburăm acolo cu Skimmerele lor, îi spun.

Este exact tactica pe care vor s-o folosească John și absenta armată a SUA împotriva navelor mogadoriene, deci noi suntem cei mai buni cobai pentru a încerca asta.

— Ce naiba face? întreabă Sarah. Ce mai așteaptă?

Ella nu a mai comunicat cu noi telepatic de câteva minute, iar acum mă întreb dacă nu este doar în imaginația mea faptul că îi pot simți prezența în capul meu. Dacă încă mai este acolo, dacă mă poate auzi, ne-am putea folosi de ajutorul ei.

— Ella? întreb, simțindu-mă aiurea când îi rostesc numele așa tare. Mă auzi? Ce se întâmplă acolo?

Niciun răspuns.

— Marina? Sarah? Nici voi nu o...?

— Nimic, spune Sarah cu o voce pierdută.

— Cred că a dispărut, adaugă Marina.

Apoi se întâmplă. O șoaptă direct în mintea mea. Vocea Ellei deznădăjduită și fără speranță.

Ar fi trebuit să fugiți.

În aerul de deasupra noastră, un zgomot începe să se audă dinspre *Anubis*. Sunetul acesta este sesizabil pentru că nava de luptă este uimitor de silențioasă. La început se aude încet, apoi crește în intensitate. Curând, dinții încep să-mi vibreze în gură din cauza sunetului acesta. Mă uit sub burta navei de luptă așteptând să văd războinicii lui Setrákus Ra coborând cu Skimmerele, dar nu se vede nimic pe cer.

— Ce naiba e asta? întreb, sperând că Adam îmi va da un răspuns.

— Se încarcă..., începe Adam. Vocea îi tremură și simt cum mâna lui își slăbește strânsoarea pe brațul meu, de parcă ar fi uluit, uitând că trebuie să rămână invizibil lângă mine.

— Ce se încarcă? îl întreb.

— Arma principală. Tunul.

O văd. Gura întunecată a tunului începe să strălucească în timp ce energia se adună acolo. Zumzetul crește în intensitate pe măsură ce energia pură încarcă tunul, de parcă imensul blaster mogadorian s-ar supraîncărca. În câteva secunde, Sanctuarul și jungla din jurul său sunt scăldate într-o lumină albastră. Vreau să-mi protejez ochii, dar Marina și Sarah îmi strâng mâinile cu putere.

— E de rău, zice Mark. Rău de tot.

— Adam? strig ca să mă fac auzită peste zgomotul armei care se încarcă. Cât de puternică este chestia aia?

Ca la comandă, toți ne dăm înapoi. Abia reușesc să mențin invizibilitatea tuturor.

— Trebuie să plecăm, spune Adam, uimirea din vocea lui fiind înlocuită de teroare. Trebuie să plecăm cât mai departe!

Toată lumea se dă deja înapoi, lăsând-o doar pe Phiri Dun-Ra ascunsă în spatele bușteanului. Marina nu se clintește.

— Marina! Haide!

— Am spus că nu vom fugi! îmi strigă ea.

— Dar...!

Zumzetul atinge nivelul maxim, iar energia adunată în vârful tunului se descarcă cu un zgomot asurzitor. Un arc electric de mărimea a zece mii de fulgere se prăvălește direct peste Sanctuar, calcarul antic devenind roșu-fierbinte. Lovitura de tun străbate templul de sus până jos, de parcă acesta nu ar fi

fost nimic. Pentru o clipă, mă gândesc că Sanctuarul va rezista, dar se frânge de la mijloc. Văd lumina prin crăpăturile pereților care cândva au fost solizi.

O secundă mai târziu, energia eliberată din tun se extinde spre exterior într-o lumină puternică.

Sanctuarul explodează.

— NU! strigă Marina.

Am dat-o-n bară. Setrákus Ra nu a venit aici pentru a-și revendica Sanctuarul, ci pentru a-l distruge.

Nu am timp să mă gândesc ce înseamnă asta sau ce va urma. Adam mă trage înapoi și pornim spre junglă, exact când bucăți din templu încep să cadă în jurul nostru ca ploaia. Mă desprind de Marina, iar ea redevine vizibilă. Mâna lui Mark cade de pe umărul meu și redevine și el vizibil. Doar Sarah și Adam reușesc să se țină de mine.

De fapt, Marina fuge înainte, de parcă ar putea să lupte împotriva acestei nave.

— Stai! îi strig. Marina, stai!

Mark reacționează repede, cu reflexe naturale de fotbalist. Se întinde spre ea, o prinde de talie și o ține.

— Dă-mi drumul! îi strigă Marina lui Mark.

Îl împinge, iar amprentele ei de gheață se formează pe pieptul lui.

Apoi, ceva explodează. Unul dintre Skimmerele pe care am pus C-4. Probabil că a fost lovit de o bucată din Sanctuar, iar asta o fi declanșat explozibilul. Șrapnelul strălucește în jurul nostru, bucăți de metal îndoit și fierbinte zboară prin frunzele copacilor.

Mark rămâne fără răsuflare și cade. O bucată de sticlă, de la cabina de pilotaj, iese din pieptul său.

— Mark! strigă Sarah, dându-mi drumul și alergând spre el.

Marina vede rana lui Mark și oftează. Se întoarce cu spatele la Sanctuar, îi scoate bucata de sticlă și începe imediat să-l vindece.

Ramurile se frâng deasupra mea și mă uit tocmai la timp pentru a vedea cum o bucată din templu, de dimensiuni mari, cade spre mine. Din reflex, îmi folosesc *Telekinezia* și o prind în aer, aruncând-o apoi într-o parte.

Pe următoarea nu mai reușesc s-o prind. Mă lovește direct în cap. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, ceva lipicios îmi acoperă fața. Adam mă prinde de sub brațe când cad în genunchi. Amândoi suntem vizibili acum. Probabil că mi-am pierdut concentrarea. Încerc să-mi adun picioarele sub mine, să mă concentrez din nou asupra invizibilității, dar nu reușesc. Capul mi se clatină și trebuie să-mi șterg sângele din ochi.

— Ajutor! strigă Adam către Marina. Șase este rănită!

Încerc să rămân conștientă, dar mi-e greu. Lumea se întunecă, chiar dacă tot pentru ce am luptat este mistuit în flăcări. Ella ne-a avertizat că vine moartea. Simțind cum aproape mă detașez de corpul meu, mă întreb dacă acesta este sfârșitul.

În timp ce îmi pierd cunoștința, aud vocea Ellei în capul meu.

Îmi pare rău, spune ea.

Capitolul 16 (John)

Nu am timp pentru mizeria asta.

Cinci vrea să ne întâlnim la Statuia Libertății la apus. Sună de parcă ar fi planul unui super-ticălos. Îl ține ostatic pe Nouă și plănuiește să-l omoare dacă nu apar. Nu știu ce vrea de la mine. La sediul ONU părea că vrea să ne ajute, în felul său de psihopat. Cel puțin m-a împiedicat s-o rănesc pe Ella. Bineînțeles, el nu știe că timpul mă presează, că fiecare minut pierdut aici cu jocul lui de rahat este timpul în care nu pot s-o ajut pe Sarah, Șase și ceilalți. Dar, dacă ar fi știut asta, i-ar fi păsat oare?

I-am trimis în Mexic pe Sarah, Mark și noul pilot-hacker loric pe care abia aștept să-l cunosc. I-am trimis acolo pentru că, practic, ei erau singurele ajutoare pe care le-am putut găsi pentru Șase și restul Garzilor care sunt implicați într-o luptă de proporții.

Cel puțin au șansa să fugă acum. Nu mai sunt blocați. Șase și Sarah sunt suficient de inteligente pentru a reduce pierderile și pentru a pleca de acolo. Asta îmi tot spun în mintea mea.

Fac un calcul mental rapid. Chiar dacă agentul Walker ar convinge armata să-mi împrumute unul dintre cele mai rapide avioane de luptă, nu voi reuși să ajung în Mexic înaintea lui Setrákus Ra. Nu în situația de acum.

Dar asta nu înseamnă că nu voi încerca.

După ce am lăsat în urmă haosul de pe dig, ne-am întors în cortul agentului FBI.

— Poți, măcar, să-mi dai un vapor? o întreb pe Walker.

— Ca să te ducă la Statuia Libertății? Da, pot aranja asta.

— Acum. Îl vreau în clipa asta.

— Cinci a spus "la apus". Locul este la distanță de o oră, spune Sam.

Știu că și el își face aceleași calcule ca și mine. Știe că nu vom putea ajunge la Sanctuar. Decât dacă lăsăm soarta lui Nouă în mâinile lui Cinci, ceea ce niciunul dintre noi nu dorește.

— Nu aștept. Nu ne încadrăm în timpul lui Cinci. Probabil că, în clipa asta, el stă acolo și ne pregătește vreo capcană, sau ce dracu' face el. Mergem acolo mai devreme. Dacă nu este acolo, îl așteptăm pe nenorocit.

— Bună idee, zice Sam dând din cap. Hai s-o facem.

— Rezolvă asta, îi spun lui Walker, apoi ies din cortul ei.

De aici, din Parcul Podul Brooklyn, putem vedea Insula Libertății. Faimoasa statuie este vizibilă, chiar dacă cerul este acoperit de fum. Nu ne va lua mult timp să ajungem acolo. Nu pot să disting toate detaliile de la distanța asta. Nu-mi pot da seama dacă Cinci este acolo sau dacă ne-a întins vreo capcană. Nici nu prea mai contează. Indiferent ce vom găsi, vom înfrunta la fața locului.

Sam iese din cort după mine.

— Ce vom face? Vreau să spun, în legătură cu Cinci.

— Tot ce va fi nevoie, îi răspund.

Își pune mâinile în sân și tace, privind spre statuie peste apă.

— Știi, mereu am vrut să văd Statuia Libertății.

Asta a fost tot ce a putut să spună.

În cort, o aud pe Walker strigând în stația radio. În cele din urmă reușește să ne facă rost de una dintre navele rapide ale pazei de coastă. Nu are artilerie grea ca navele marinei pe care le-am văzut în port, dar ne va duce pe Insula Libertății rapid. De asemenea, Walker și-a chemat agenții de încredere și a încropit o echipă din trei oameni. Îi recunosc, au făcut parte din grupul anti-ProMog care ne-au ajutat să mergem după Secretarul Apărării. Cred că ei sunt dintre cei care au supraviețuit luptei cu Setrákus Ra de la sediul ONU. Unul dintre ei este tipul pe care l-am vindecat în timpul luptei din Midtown, cel care apare în videoclipul postat de Sarah pe Internet. Pare puțin jenat când dă mâna cu mine.

— Agent Murray, se prezintă el. Nu am avut niciodată ocazia să-ți mulțumesc... Pentru ziua aceea.

— Nu-ți face griji pentru asta, îi spun și mă întorc spre Walker. Nu avem nevoie de întăriri, ci doar de un vapor.

— Îmi pare rău, John. Nu vă pot lăsa să mergeți singuri acolo. Acum, aparțineți guvernului.

Mă bufnește râsul.

— Oh, zău?

— Da.

Nu am de gând să-mi pierd timpul cu asta. Dacă vor să vină, e treaba lor. Pornesc spre pontoane, Sam este alături de mine, iar agenții ne încadrează ca niște gărzi de corp. Ca de obicei, atragem privirile mulțimii de soldați din jur. Unii dintre ei par că ar dori să ne ajute, dar sunt sigur că au ordine să nu se implice cu noi. Walker și grupul ei sunt toate ajutoarele pe care ni le-a dat guvernul în acest moment. Agenții au reușit să treacă la arme mai moderne, și-au schimbat pistoalele obișnuite cu arme de asalt.

— Hei! John Smith de pe Marte! Așteaptă!

Mă întorc și o văd pe Daniela ieșind dintr-un grup de soldați, îndreptându-se spre noi. Agenții care ne înconjoară își ridică armele și, văzând asta, Daniele se oprește la câtiva metri de noi cu mâinile sus. Se uită la agenți cu un zâmbet obraznic.

— Este în regulă, le spun agenților, arătând spre Daniela. Este de-a noastră.

Walker ridică din sprâncene.

— Vrei să spui...?

— Un Garde uman, îi spun, păstrându-mi vocea scăzută. Unul dintre oamenii pe care Setrákus Ra vrea să îi predați lui.

Walker o măsoară pe Daniela din cap până în picioare.

— Grozav, spune ea sec.

Daniela își amplifică zâmbetul șmecheresc.

— Băieți, porniți într-o aventură sau ceva de genul? Pot să vin și eu?

Mă încrunt puțin când spune asta și schimb o privire cu Sam.

— Ai găsit-o pe mama ta? o întreabă Sam, iar zâmbetul ei pălește puțin.

— Nu este aici și nici pe listele Crucii Roșii, răspunde Daniela ridicând din umeri, de parcă nu ar fi mare lucru. Probabil că a reușit să părăsească orașul prin altă parte. Sunt sigură că este în regulă.

Chiar dacă încearcă să-și controleze tonul, după vocea ei îmi dau seama că se gândește la ce este mai rău.

— Da, cu siguranță, îi spune Sam cu un zâmbet forțat.

— Mergem să ne confruntăm cu un Garde trădător, îi spun.

Walker îmi aruncă o privire încruntată, dar eu nu văd niciun motiv să mint. Cu mâinile pe masă, cum s-ar spune.

— Uau! Voi, tipilor, puteți fi și trădători?

Mă gândesc la cum ne-a trădat Cinci și la nenumăratele fapte oribile pe care le-a comis Setrákus Ra. Și Setrákus Ra a fost Garde, poate chiar mai mult, dacă e să credem ce spune Crayton în scrisoarea pe care i-a lăsat-o Ellei. Mă uit la Daniela și mă gândesc la ceilalți noi Garzi umani pe care nu i-am întâlnit încă. Vor lupta pentru bine? Sau vor deveni ca Cinci și Setrákus Ra?

— Suntem oameni, la fel ca toți ceilalți, îi spun.

— Cu excepția puterilor extraordinare, adaugă Sam.

— La fel ca *cineva*, fără îndrumarea corectă, putem s-o luăm pe căi greșite.

Din nou, zâmbetul Daniele pălește. Aproape că se înfurie, dar îmi dau seama că este doar un mecanism de apărare. Chiar dacă nu se simte confortabil, încearcă din răsputeri să returneze favorul.

— Da, am înțeles. John Smith, tu vei fi ghidul meu? Sensei-ul meu?

— De fapt, noi îi spunem *cêpan*. Profesorii și antrenorii noștri. Dar au murit. Acum, încercăm să ne descurcăm singuri.

Agentul Walker își drege glasul. Cred că vrea să scap de Daniela, dar nu am de gând să renunț la niciun ajutor. În niciun caz.

— Poți veni cu noi, îi spun. Dar ar trebui să știi că tipul după care mergem este extrem de periculos.

— Un dement, adaugă Sam.

— Deja a ucis pe unul dintre noi, continui eu. Și nu cred că va ezita s-o facă din nou. După ce vom termina cu el, prietena noastră de aici, agentul Walker, într-un fel sau altul ne va urca într-un avion și vom găsi o modalitate să-l ucidem pe conducătorul mogadorian înainte ca invazia asta să meargă prea departe.

— Încerci să mă sperii? mă întreabă Daniela punându-și mâinile în șolduri.

— Vreau doar să știi în ce te bagi. Pe parcurs, pot încerca să te ajut cu *Telekinezia* ta. Poate ne vom da seama ce altceva mai poți să faci. Dar trebuie să fii pregătită pentru...

Daniela se uită peste umăr și îmi dau seama că abia așteaptă să plece de aici. Vrea să rămână cu mintea ocupată, să evite să se gândească că e posibil să-și fi pierdut toată familia în timpul atacului asupra New York-ului.

— Mă bag, spune ea. Hai să salvăm lumea și chestii de-astea.

Sam zâmbește. Nici eu nu mă pot abține și zâmbesc puțin, mai ales când observ că Walker își dă ochii peste cap. Cu Daniela încorporată în micul nostru grup de agenți secreți, ne continuăm drumul pe dig.

— Hei, îi spune Sam Danielei, păstrându-și vocea scăzută. Doar ca să știi, mogii au luat și prizonieri în New York. Adică... Nu au ucis tot ce mișca.

— Da, i-am văzut făcând asta în cartierul meu. Și ce-i cu asta?

— Deci, dacă mama ta nu este aici, nu înseamnă că... Înțelegi tu.

— Da. Mulțumesc.

Daniela a spus-o pe un ton morocănos, dar cred că a apreciat..

Nava gărzii de coastă este pregătită și ne așteaptă. Un căpitan în uniformă apretată este gata să ne ducă oriunde unde dorim să mergem. O las pe Walker să vorbească cu el și, câteva minute mai târziu, pornim cu toată viteza peste valuri. Dincolo de apă, dinspre New Jesrsey, se văd lumini intermitente, elicopterele apărând și dispărând din vedere. Pare că armata a stabilit un perimetru și acolo, încercând să se asigure că mogadorienii rămân în Manhattan. Mă uit spre oraș și găsesc locul ca fiind înfricoșător de liniștit. Sunt sigur că încă mai sunt mogi acolo care patrulează pe străzi, sau poate că pun bazele unei fortărețe. Sper doar că oamenii au reușit să treacă podul, iar dacă nu, sper că Sam a avut dreptate cu faptul că mogii îi țin prizonieri și nu i-au ucis pe toți. Asta înseamnă că încă mai pot fi salvați.

În timp ce ne apropiem tot mai mult de Insula Libertății, Daniela îmi trage un cot în coaste.

— Și zici că te întâlnești cu tipul ăsta la Statuia Libertății?

— Da.

— Frate, asta-i o chestie de tot rahatul pe care o fac toți turiștii.

Ajungem la pontoanele Insulei Libertății foarte repede. Jumătate din vaporașele de acolo plutesc goale, unul având chiar semne de coliziune de-a lungul său. Locul este pustiu; nimeni nu-și petrece invazia vizitând Statuia Libertății. E liniște aici. În timp ce coborâm, încerc să mă orientez asupra terenului. Încerc să gândesc ca Cinci, întrebându-mă care ar putea fi cel mai bun loc pentru o ambuscadă.

Mă uit în sus la statuie. Noi venim dinspre partea cu cartea[4]. Torța aurită strălucește în ceea ce a mai rămas din lumina zilei. Marea doamnă verde stă pe un imens piedestal din granit, care la rândul lui este așezat pe o bază din piatră ce ocupă aproape jumătate din insulă. În dreapta este un parc ce pare perfect întreținut. Nu s-ar ascunde în parc — nu așa acționează Cinci.

Căpitanul navei pazei de coastă rămâne în urmă, în timp ce noi ceilalți de deplasăm de-a lungul pontonului spre statuie. Îmi amintesc că, atunci când l-am întâlnit prima dată, Cinci a ales un monument cu un monstru înfricoșător din pădure. Cred că tipul are o slăbiciune pentru astfel de repere. Sau poate că statuia acelui monstru din lemn a fost un indiciu referitor la monstrul care se ascundea în Cinci. Dacă este așa, oare ce semnificație are alegerea Statuii Libertății? Probabil niciuna, mă gândesc, amintindu-mi că Cinci este un nenorocit total.

Daniela chicotește lângă mine.

— Știi, de fapt, eu nu am fost niciodată aici. Mi-am petrecut toată viața în oraș.

— Da, este ca o excursie. O excursie la finalul căreia te așteaptă un tip din oțel masiv, care vrea să te înjunghie.

— Nimeni nu va înjunghia pe nimeni, îi spun.

Când ajungem în piața care înconjoară statuia, îmi mențin privirea concentrată pe piedestalul din granit. Am decis că, cel mai probabil, acolo este Cinci. El poate zbura, așa că îi este ușor să ajungă în acea zonă și să supravegheze sosirea noastră. Nu văd nicio mișcare acolo. Poate că nici nu a venit încă. Sau poate că se ascunde în interiorul statuii. Îmi întind gâtul mai mult, încercând să văd în interiorul coroanei statuii, dar mi-e imposibil. Va trebui să intrăm înăuntru, ca să ne asigurăm că statuia este goală.

— Uite, îmi spune Sam încet. Acolo.

Întorc capul spre stânga, spre peluza tunsă perfect de la baza fundației statuii. Se mișcă ceva acolo. O formă strălucitoare se ridică încet din iarbă și face un pas în direcția noastră. Eu mă uitam în locul greșit.

— Ați venit mai devreme, spune Cinci către noi. Bun.

Dacă aș spune că Cinci arată distrus, ar fi o estimare modestă. Hainele îi sunt rupte de parcă au trecut printr-un tocător — sfâșiate, pline de sânge și cenușă. Are pielea de culoarea argintiu-metalic, ceea ce mă duce că gândul că este pregătit pentru luptă, chiar dacă pare că abia mai stă în picioare. E plin de umflături, iar pielea îi lipsește pe alocuri, în ciuda stratului metalic. Are nasul rupt și urme vizibile de crăpături în zona rasă a capului. Stă puțin aplecat într-o parte, cu un braț atârnându-i inutil. Celălalt braț este echipat cu dispozitivul cu lamă. Lumina apusului strălucește pe pielea lui.

Imediat, Walker și agenții ei îl flanchează pe Cinci, cu armele îndreptate spre el. Daniela o ia în sens invers, făcând un pas în spatele meu.

— Ăăă, trebuia să-l descrii mai bine pe tipul ăsta dement.

Cinci se uită la agenții lui Walker și zâmbește. Chiar dacă pare distrus, armele îndreptate spre el îi reaprind temperamentul. Rămâne cu unicul său ochi deschis și își îndreaptă spatele.

— Nu mă face să râd cu rahatul ăsta, îi spune lui Walker, apoi se îndreaptă spre agentul Murray când acesta se strecoară pe la spatele lui. Sunt antiglonț, fraiere. Hai, încearcă.

E ceva ciudat la vocea lui Cinci. Sună răgușită și metalică, de parcă ar avea probleme cu respirația. Agenții sunt suficient de inteligenți încât să nu se apropie mai mult de el. Eu știu cât de rapid este Cinci. Dacă aceștia s-ar apropia mai mult, decalajul numeric s-ar micșora într-o secundă sau două cu viteza pe care o are. Pășesc înainte, pe iarbă, sperând să-i atrag atenția înainte să facă vreo nebunie. Sam rămâne

---

[4] Statuia Libertății, de pe Insula Libertății din New York, ține într-o mână făclia, iar în cealaltă o carte. De fapt, aceea nu este o carte, ci o tablă pe care a fost inscripționată data de **4 iulie 1776**, dată când a fost ratificată **Declarația de independență** a Statelor Unite ale Americii. Statuia Libertății este făcută din cupru, care acum a oxidat și a devenit verde. (N. Tr.)

lângă mine, dar Daniela mai face câțiva pași în spate. Atunci observ o formă ciudată în iarba de lângă Cinci. Este o prelată albastră din plastic în care este înfășurat un corp, totul legat strâns cu un lanț gros, industrial.

Acela trebuie să fie Nouă.

— Dă-mi-l, îi spun lui Cinci, nedorind să mai pierd vremea.

Cinci se uită în jos la acel corp, de parcă și uitase că este acolo.

— Desigur, John.

Cinci se apleacă și apucă lanțurile. Ridică corpul lui Nouă și face o grimasă. E rănit și obosit, iar spectacolul ăsta îl costă mai mult decât crede el. Cu un urlet animalic, Cinci aruncă corpul vreo treizeci de metri, distanța care ne desparte. Îl prind pe Nouă din aer cu *Telekinezia* și îl așez încet pe pământ. Rup lanțul imediat și derulez prelata.

Nouă zace inconștient în fața mea. Hainele lui sunt în aceeași condiție ca ale lui Cinci, iar rănile lui sunt la fel de groaznice. Are arsuri de blaster pe brațe și piept, un braț îi este zdrobit și are o tăietură urâtă la cap. Ăsta-i ultimul lucru care ar putea să mă îngrijoreze. Sângele curge prin părul negru al lui Nouă — foarte mult sânge — și nu deschide ochii când îl verific cu blândețe.

Sam pune o mână pe umărul meu.

— Este...?

— Oh, n-are nici pe dracu', icnește Cinci, răspunzând în locul meu la întrebarea lui Sam. Totuși, a trebuit să-l lovesc destul de tare ca să-l dobor. Probabil că vrei să-l vindeci, doctore.

Îmi pun mâna pe capul lui Nouă, dar mă opresc înainte să-l vindec. Va trebui să mă concentrez, iar asta înseamnă că nu voi putea să stau cu ochii pe Cinci. Mă uit la el.

— Ai de gând să faci vreo prostie? îl întreb.

Cinci își ridică mâinile, chiar dacă una nu ajunge la nivelul celeilalte. Apoi se așază turcește.

— Nu-ți face griji, John. Nu voi răni pe niciunul dintre micuții tăi prieteni. La fel ca mai devreme, ochiul său scanează pe fiecare membru în parte al grupului nostru. Cinci se oprește asupra Danielei. Nu ești polițistă, spune el. Care-i treaba cu tine?

— Nu-mi vorbi, târâtură, vine răspunsul ei.

— Nu-l enerva, o avertizează Sam imediat.

Cinci pufnește pe nas și își întoarce capul, mai amuzat ca niciodată. Smulge un pumn de iarbă din fața sa, apoi o aruncă cu un oftat.

— Continuă-ți treaba acolo, John. Nu am toată ziua de pierdut.

Încă îmi fac griji că s-ar putea să fie o capcană, dar nu mai pot amâna vindecarea lui Nouă. Îmi pun mâinile pe capul lui și îmi las energia vindecătoare să se scurgă în el. Tăietura de pe capul lui se închide prima. Asta este doar o rană superficială. Intuitiv, pot simți traumele mai profunde care îi afectează starea lui Nouă. Are craniul fracturat și o umflătură în creier. Îmi concentrez Moștenirea acolo, dar am grijă să nu împing mai multă energie decât am nevoie. Creierul este un organ delicat și nu vreau să-l transform pe Nouă într-un dobitoc mai mare decât era înainte să-i fie capul crăpat. Poate că va mai rămâne cu o contuzie după ce voi termina cu el, dar măcar repar pagubele grave.

Durează câteva minute să mă concentrez asupra lui Nouă. Sunt vag conștient de liniștea tensionată din jurul meu. După ce termin, îmi iau mâinile de pe capul său. Celelalte leziuni pot aștepta până scăpăm de prezența dementului.

— Nouă? Nouă, trezește-te, îi spun scuturându-l.

După un moment, Nouă deschide ochii clipind. Are corpul tensionat, iar ochii lui privesc în jur sălbatic. Se calmează când mă recunoaște pe mine și pe Sam, apoi expresia lui devine visătoare și pierdută.

Mă prinde de braț.

— Johnny! L-am prins pe nenorocit. Am băgat chestia aia direct prin el, murmură Nouă.

— Pe cine ai prins? îl întreb, dar nu-mi răspunde. Capul lui Nouă cade într-o parte. Îl pot vindeca, dar nu îl pot revigora după cele douăzeci și patru de ore de luptă. A leșinat. Probabil că va trebui să-l cărăm.

Mă ridic de lângă Nouă și mă uit la Cinci care încă stă așezat în iarbă, privindu-ne. Văzând că Nouă este în afara pericolului, Cinci începe să bâiguie încet, sarcastic.

— Bravo, John. Același erou, întotdeauna. Și cum rămâne cu mine?

— Cum rămâne *cu tine*? repet întrebarea cu dinții încleștați

— Nu... De fapt, și eu aș vrea un răspuns la întrebarea asta, spune Walker care continuă să țină pistolul îndreptat spre Cinci. Ne-a atacat soldații și i-a ajutat pe mogadorieni. Practic, este un criminal de război. Iar tu vrei să-l lași aici?

— Aveți cumva vreo închisoare spațială secretă pentru tipii răi făcuți din metal? șoptește Daniela.

— Ducă-se dracu', spune Sam, apoi face cu mâna un semn de lehamite spre Cinci și se apleacă spre Nouă, încercând să-l ajute să se ridice. Să mergem, John. Trebuie să plecăm de aici.

Sam este singurul care înțelege că avem treburi mai importante de rezolvat.

Mă pregătesc să-l ajut pe Sam când Cinci vorbește din nou.

— Asta-i tot? Pleci, pur și simplu? întreabă el aproape uluit.

— Ce dracu' mai vrei, Cinci? Știi cât timp am pierdut din cauza teatrului tăi idiot? Îi arăt cu mâna spre Manhattan, spre fumul care încă se ridică spre cer. Omule, tu nu ești o prioritate acum. Nu ai observat că suntem în război? Nu cumva ești cam departe de prietenii tăi mogadorieni care ucid mii de oameni nevinovați?

Cinci se uită și el spre oraș, contemplând distrugerile. Buza de jos i se mișcă.

— Nu sunt prietenii mei, spune el încet.

— Zău!? Păcat că ți-ai dat seama de asta abia acum. S-au folosit de tine, Cinci, iar acum nu te mai vor. Și nici noi. Ai noroc că nu am venit aici ca să termin ce a început Nouă.

Simt cum mă aprind când mă gândesc la toate nenorocirile pe care le-a făcut Cinci în scurtul timp de când l-am cunoscut. În ciuda cuvintelor pe care le-am spus, fac un pas spre el. Sam își pune mâna pe umărul meu.

— Nu. Hai să mergem.

Știu că Sam are dreptate. Totuși, mai am ceva să-i spun. Trebuie să-i spun ce am pe suflet.

— Cred că acum poți să fii singur, îi spun lui Cinci. Asta ți-ai dorit tot timpul, nu? Așa că întoarce-te pe una dintre insulele tale tropicale și ascunde-te sau fă ce vrei tu. Stai cât mai departe de noi și nu ne mai irosi timpul.

Cinci își pleacă privirea în jos, spre iarba din fața lui.

— Nu trebuia să vii, spune el cu amărăciune.

Asta mă face mereu să râd. Nebunia acestui individ.

— Tu ne-ai făcut să venim aici. Ai spus că îl ucizi pe Nouă, dacă nu venim.

Fruntea metalică a lui Cinci scoate niște sunete ciudate când o lovește ușor, de parcă ar încerca să-și amintească ceva.

— Nu asta le-am spus tipilor din armată când m-au găsit. Le-am spus doar că *vei avea* o nouă cicatrice.

— De ce mai stăm de vorbă cu el? mă întreabă Sam nedumerit, apoi se apleacă din nou peste Nouă, îi ia brațul și și-l trece peste umăr, încercând să-l ridice.

Cinci se uită la mine cu singurul său ochi. Se uită doar la mine, ignorându-i total pe ceilalți. Știu că mă atrage în ceva, doar că nu știu în ce. Sam are dreptate când spune să nu mai pierdem timpul, dar nu mă pot abține.

— Ce vrei să spui? îl întreb cu jumătate de gură, știind că asta vrea.

Drept răspuns, Cinci își ridică tricoul.

Acțiunea asta simplă pare că necesită mult efort, pentru că abia își ridică mâinile. Tricoul se lovește de ceva când Cinci îl ridică deasupra capului, iar el geme. Îmi ia doar o clipă să mă uit la pieptul său metalic și să-mi dau seama ce este în neregulă.

Cinci are o bucată de metal înfiptă în stern, Pare a fi o bucată de la un stâlp, un indicator stradal. Se întoarce încet ca să pot vedea partea cealaltă care îi iese prin spate. Fiecare capăt iese doar câțiva centimetri, iar ambele capete sunt îndoite, ca și cum Cinci ar fi vrut să tragă stâlpul afară cu mâinile. Cred că i-a străpuns plămânii și o parte din coloana vertebrală. Poate chiar și inima.

— Eram deja în forma mea metalică atunci când m-a străpuns, dar asta nu l-a oprit, îmi explică Cinci, șuierând cuvintele. Se uită la Nouă cu oarecare admirație. Instinctul m-a apărat. Mi-am folosit *Externa* într-un mod cum nu am mai făcut-o înainte, transformând partea metalică ca fiind parte din mine. Îl simt rece în mine, Patru. E ciudat.

Cinci vorbește despre asta ca despre ceva normal. Fac o tentativă de pas spre el, iar el zâmbește.

— Sunt obosit și nu-mi pot menține *Externa* la nesfârșit. Din cauza asta te-am vrut pe tine. Tu ști tipul cel bun, John. Ești rezonabil. Mereu ai fost un exemplu în ochii mei și m-ai ținut în viață în toți acești ani, indiferent că mă cunoșteai sau nu. Deci, ce va fi?

Mai fac un pas prudent spre el.

— Cinci...

— Trăiești sau mori? întreabă el, apoi, fără niciun avertisment, revine la forma sa normală, din carne.

Capitolul 17 (John)

Cinci se sufocă la următoarea respirație. Un balon de sânge îi iese din gură. Pielea lui, care acum nu mai este acoperită de stratul de metal, devine palidă rapid. Ochiul lui se lărgește și, în acel moment, înainte să și-l dea peste cap, văd frica în el. Poate că asta a căutat. Dar acum, când moartea este în fața lui, s-a speriat.

Cinci se prăbușește în iarbă, încercând cu disperare să respire dureros. Zece secunde. Atât cred că mai are de trăit Cinci, străpuns de țeava metalică.

Ne-a trădat. Le-a spus mogilor unde putem fi găsiți, iar ei au distrus apartamentul lui Nouă. Din cauza lui Cinci, Setrákus Ra a putut s-o răpească pe Ella, iar tatăl lui Sam aproape că a fost ucis. La ucis pe Opt. Cu lama aceea în formă de ac, care acum smulge bucăți de pământ când se zvârcolește în iarbă, el l-a executat pe unul de-al nostru. Merită să moară.

Dar eu nu sunt ca el. Nu pot să stau și să mă uit la el cum moare..

— Să te ia dracu', Cinci, strig printre dinți și alerg spre el, lăsându-mă să alunec în iarba de lângă el. Îmi presez ambele mâini pe pieptul său și îmi folosesc Moștenirea de vindecare, canalizând suficientă energie în el pentru a opri măcar hemoragia internă, dar câștigând timp pentru o vindecare mai mare. Cinci se întoarce puțin, mă privește cu singurul său ochi și cred că surprind în colțul gurii sale acel zâmbet bine-cunoscut. Apoi leșină din cauza durerii și a șocului.

Trebuie să scot bucata de metal din el. Evident că nu am citit cărți de medicină, dar sunt sigur că înlăturarea bucății de metal îi va afecta și mai mult organele interne. Prin urmare, ar trebui să-l vindec în timp ce o scot, sperând să minimizez daunele. Așez corpul lui Cinci în poziția șezut, sprijinindu-l de mine, apoi mă întorc spre Sam.

— Vreau să-ți folosești *Telekinezia* și să scoți bucata de metal din el. În felul acesta, mă pot concentra pe vindecare.

— Eu... Sam ezită. Se holbează la rana lui Cinci și înghite în sec. Nu prea cred, John.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu ar trebui să-l salvezi, spune Sam cu voce hotărâtă de data asta. Se uită la Nouă care zace inconștient. Nouă, ăăă... Cred că Nouă a avut dreptate când i-a făcut asta.

Mâna mea este în spatele gâtului lui Cinci. Îi simt pulsul cum îi scade. L-am stabilizat, dar nu va dura mult. Îl pierd. Nu știu dacă pot să-mi folosesc telekinezia în același timp cu vindecarea.

— Sam, va muri!

— Știu.

— Treaba asta merge prea departe. Noi nu ne ucidem între noi. Nu se va mai întâmpla. Sam, ajută-mă să-l salvez.

— Nu. E deja prea... Uite, nu te voi opri. Știu că nu aș putea nici dacă aș încerca. Dar nu te voi ajuta. Nu îl voi ajuta pe *el*.

— Pe toți dracii, o voi face eu, spune Daniela, împingându-l pe Sam și așezându-se în genunchi lângă mine.

Mă uit la Sam pentru o secundă mai mult. Înțeleg de ce refuză să mă ajute. Sunt sigur că nici Nouă nu m-ar fi ajutat, dacă ar fi fost conștient. Totuși, sunt dezamăgit.

Îmi îndrept atenția spre Daniela. Se holbează la bucata de metal înfiptă în Cinci de parcă ar fi cel mai nebunesc lucru pe care l-a văzut în viața ei. Întinde o mână spre locul în care bucata de metal dispare în pieptul lui, dar nu o atinge.

— De ce? o întreb. Nu îl cunoști pe Cinci și nici nu știi ce a făcut. De ce vrei să...?

Daniela mă întrerupe ridicând din umeri.

— Pentru că ai cerut-o. O facem sau nu?

— O facem, îi spun, așezându-mi mâinile pe ambele răni ale lui Cinci. Trage. Ușor. Îl voi vindeca în timp ce tu tragi.

Daniela se uită la bucata de metal, cu mâinile la câtiva centimetri distanță de pieptul lui Cinci. Mă întreb dacă are destul control pentru asta. Dacă exercită prea multă forță telekinetică, ar putea smulge metalul din Cinci și nu sunt sigur că voi putea să-l vindec destul de repede. Trebuie să ne mișcăm încet, altfel riscăm o sângerare masivă.

Încet, Daniela începe să împingă metalul. Cinci respiră tot mai greu și începe să geamă, deși ochiul lui rămâne închis. Daniela își menține concentrarea și are un control mai bun decât am anticipat. Îmi pun mâinile pe pieptul lui Cinci, câte una pe fiecare poarte a rănii, și las energia mea vindecătoare să intre în el.

— Scârbos, scârbos, scârbos, șoptește Daniela.

Continui să trimit energie în Cinci, simțind cum rănile lui se vindecă, dar simt și cum Moștenirea mea este blocată de metalul care încă este în corpul lui. Asta până când aud un zăngănit metalic în iarbă și îmi dau seama că Daniela a reușit s-o scoată cu succes din Cinci. Apoi, amplific lucrurile și îi vindec plămânii și coloana vertebrală.

Când am terminat, Cinci respiră mai ușor. Este încă inconștient și, pentru prima dată, dacă îmi amintesc eu bine, pare liniștit. Datorită mie, va trăi. Acum, după ce momentul a trecut, nu știu sigur ce ar trebui să simt.

— La naiba, frate! exclamă Daniela. Trebuia să te faci chirurg sau așa ceva!

— Sper că nu vom regreta asta, spune Sam încet.

— Nu *vom* regreta, îi răspund, uitându-mă la el. *Eu* am făcut asta. De acum, el este responsabilitatea mea.

Având asta în minte și profitând de faptul că este încă inconștient, scot dispozitivul cu lamă de pe antebrațul lui Cinci și îl arunc în iarbă, la picioarele lui Sam. Sam îl ridică, examinează cu atenție mecanismul și apasă butonul pentru a retrage lama. Apoi pune arma în buzunarul de la spate al blugilor.

Îmi amintesc că, chiar și fără lama lui, Cinci nu este complet dezarmat. Îi desfac palmele, căutând bilele de cauciuc și metal pe care le folosește pentru a declanșa *Externa*. Nu le are în mâini, așa că încep să-l percheziționez. Nu le găsesc nici în buzunare, dar mai am un singur loc unde aș putea căuta.

Mă întind și dau la o parte bandajul galben care acoperă ochiul distrus al lui Cinci. În golul ochiului găsesc bila de rulment și bila de cauciuc. Nu cred că este prea confortabil să ai două chestii de-astea în cap. Asta este viața pe care am salvat-o — un tip care vede o oportunitate în faptul că și-a pierdut ochiul, pentru o depozitare mai eficientă. Îmi folosesc *Telekinezia* pentru a scoate cele două bile din cavitatea oculară a lui Cinci și le arunc în iarbă. Cinci geme, dar nu se trezește.

— Foarte scârbos, spune Daniela.

— Nu mai spune. Mă întorc spre agentul Walker. A privit în tăcere tot ce am făcut. Știu că este de acord cu Sam și că se gândește că trebuia să-l las pe Cinci să moară. Tocmai asta îmi confirmă faptul că am făcut ceea ce trebuia. Dă-mi ceva cu care să-l leg, îi spun lui Walker.

După ce m-a urmărit scoțând *comorile* ascunse din ochiul lui Cinci, lui Walker îi ia câteva momente să reacționeze la cererea mea. Își duce mâna la spate, scoate cătușele și mi le aruncă. Le prind și imediat i le arunc înapoi.

— Știi că asta e cea mai proastă idee, nu? Se poate transforma în tot ce atinge. Du-te și adu-mi o funie sau ceva.

— Sunt agent FBI, John. Nu car cu mine funii.

— Caută pe vapor, îi spun, arătând cu capul în direcția navei de coastă.

Deranjată de faptul că îi dau ordine în fața celorlalți agenți, Walker îl trimite pe agentul Murray să verifice dacă pe vapor există vreo funie.

— Ești moale, Johnny.

Mă întorc și îl văd pe Nouă care și-a recăpătat cunoștința. Stă cu antebrațele pe genunchi și cu capul aplecat, semn că încă e buimac. Se uită de la mine la Cinci și înapoi, scuturând din cap.

— Știi cât de greu mi-a fost să înfig țeava aia în el? spune Nouă cu un oftat.

— Ești supărat? îl întreb aplecându-mă asupra lui.

Nouă își îndreaptă umerii și își suge burta, o chestie Zen ciudată.

— Frate, mie mi-e indiferent. Îl voi omorî din nou mai târziu.

— Mi-aș dori să nu o faci.

— Da, da. În regulă, frate. M-am prins că ești împotriva pedepsei cu moartea și alte rahaturi de-astea. Măcar te-a implorat să-i salvezi viața? Mi-ar fi plăcut să văd asta.

— Nu m-a implorat. De fapt, cred că și-a dorit să moară.

— E dus cu capul, zice Nouă.

— Nu am vrut să-i dau ceea ce și-a dorit.

— Îhî. John, știu că, de obicei, pierdem în fața băieților răi. Dar, frate, cred că de data asta câștigă ambele tabere.

— Nu sunt de acord cu tine.

Nouă își ridică ochii spre mine, apoi se uită la Cinci.

— Totuși, niciodată nu vom mai putea avea încredere în el. Știi asta, nu?

— Știu.

— Iar dacă se va ajunge la asta, nu voi ezita s-o fac din nou. Și nu mă vei putea opri.

— Cred că încă ești zdruncinat, îi spun zâmbind, aplecându-mă spre el. Mă lași să termin vindecarea pe care am început-o? îl întreb, arătând spre arsurile de blaster de pe pieptul și brațele sale.

— Doar dacă nu lucrezi pentru criminali.

În timp ce îl vindec pe Nouă, Daniela vine și se prezintă. Primește în schimb rânjetul obișnuit marca Cheshire[5] de la marele idiot. Îl punem la curent cu tot ce s-a întâmplat în timpul când el și Cinci s-au bătut ca chiorii prin în oraș. Când termin, Nouă se întoarce să se uite la apă și la orașul care arde dincolo de ea.

— Ar fi trebuit să ne descurcăm mai bine, spune el repede, scuturându-și brațele și picioarele, întinzându-și mușchii. Trebuia să-l facem pilaf când am avut ocazia.

— Știu. La asta mă gândesc tot timpul.

— Vom mai avea și alte ocazii, spune Nouă, apoi bate din palme cu putere și se întoarce spre agentul Walker. Deci, cucoană, ne duci în Mexic sau ce?

Walker ridică o sprânceană la Nouă. Agentul Murray tocmai se întoarce alergând. Aduce un braț de frânghii groase, probabil că a luat tot ce a găsit pe vapor. Mi le dă și îl leg pe Cinci de mâini și de picioare cât mai strâns posibil. În timp ce mă chinui să-i leg gleznele lui Cinci, cracul blugilor se ridică puțin și îi văd cicatricile. Atât de asemănătoare cu ale mele, identificându-ne ca parte a unui popor aproape dispărut. Cum naiba a ajuns Cinci în situația asta? Și ce se va întâmpla de aici înainte?

— Ce ai de când să faci cu el? mă întreabă Sam, parcă citindu-mi gândurile.

— Închisoare, îi răspund, realizând că asta vreau abia atunci când o spun. Faptul că i-am salvat viața nu înseamnă că nu va fi judecat. Ne trebuie o cameră căptușită pentru el, una în care să nu poată atinge nimic.

— Se poate aranja, spune Walker.

Oferta ei vine rapid, iar asta mă face să mă gândesc dacă nu cumva ea și guvernul au proiectat deja astfel de locuri pentru noi, închisori capabile să ne țină închiși, în ciuda Moștenirilor noastre. Poate că la asta au lucrat adepții ProMog.

---

[5] Referire la pisica din Alice în Țara Minunilor, care avea tot timpul un zâmbet cu gura până la urechi. (N. Tr.)

— Ocupă-te de asta după ce găsești soluția să ne duci în Mexic. Nu mai așteptăm, Walker.

— Ce vrea să însemne asta?

— Asta înseamnă că dacă președintele, generalii sau cine dracu' o fi la conducere acolo nu ne dă un avion în următoarele zece minute, ne vom lua unul singuri.

Pe Walker o pufnește râsul.

— Știi să pilotezi avioane?

— Pun pariu că cineva se va oferi voluntar după ce voi începe să-i sparg fața, spune Nouă intrând în jocul meu.

Agentul Murray își scoate stația radio de la curea și i-o întinde lui Walker.

— Hai, Karen, sună pe cine trebuie.

Walker îi aruncă lui Murray o privire de gheață și scoate propriul telefon satelitar, îndepărtându-se apoi câțiva pași de noi. În ciuda istoriei noastre, sunt destul de sigur că Walker chiar vrea să ne ajute. Ceilalți din guvern nu sunt convinși că putem câștiga acest război. Dar ea face tot ce poate. Fereastra de timp pentru a le putea oferi ajutor lui Șase, Sarah și ceilalți devine tot mai mică. Nu mai pot sta aici în speranța că acești oameni ne vor ajuta în lupta noastră. Îi vom salva pe ai noștri oricum. Cam despre asta este vorba.

— Băieți, voi chiar o să atacați armata, nu? întreabă Daniela cu voce joasă ca să nu o audă agenții.

— Rahat, abia pot să mă ridic, îi răspunde Nouă încet.

— Totuși, trebuie să ajungem acolo, spune Sam, și știu că se gândește la Șase la fel de mult cum mă gândesc eu la Sarah. Ce facem dacă Walker nu ne poate ajuta?

Nouă se uită la mine.

— Ai fi în stare să faci asta, nu?

— Da. Dacă nu vor să ne ajute, îi obligăm.

Daniela fluieră printre dinți.

— Frate, asta-i nebunie.

Mă uit la Walker. Vorbește încet, dar gesticulează mult din mâini, accentuând ceea ce spune.

— Știe care este miza. Walker îi va convinge. Spunând asta, îmi scot telefonul satelitar. Ar trebui să le verific pe Șase și Sarah, să văd unde sunt și să mă asigur că nu vor încerca să lupte împotriva lui Setrákus Ra.

Înainte să apăs butonul pentru a suna, dinspre apă se aude un sunet ciudat, ca un șuierat puternic. Ne întoarcem în direcția aceea la timp pentru a vedea un mare cilindru metalic ieșind din râu. Se înalță în aer trăgând după el jeturi de apă care se revarsă apoi peste pontoanele din apropiere. Chestia asta e mare — suficient de mare încât, atunci când aterizează înapoi în apă cu un muget metalic ciudat, explodează la impact. Îl văd pe căpitanul navei de coastă sărind în apă pentru a evita resturile care zboară prin aer.

Este submarinul pe care l-am văzut mai devreme în port.

— Ce... Cum este posibil? exclamă Sam.

Ceva a aruncat submarinul *din* apă.

Alergăm spre pontoane pentru a ne uita după supraviețuitori, deși nu arată bine. Partea din spate a submarinului este zdrobită, îndoită ca o cutie de conserve și plină de urme zimțate adânci. Fiind aproape, putem vedea prin pereți; submarinul a luat apă, cu siguranță. Firele de la sistemele electrice scot scântei când se ating.

— Aveți grijă, le spun celor de lângă mine. Nu vă apropiați prea mult.

— Ce dracu' ar fi putut să facă asta? întreabă Nouă care stă cu mâinile proptite pe genunchi.

Drept răspuns, căpitanul navei de coastă începe să strige. Un minut a stat în apă, așteptând să-i spunem că totul este în regulă, dar sub el apare o umbră întunecată care tot se mărește. Este tras sub apă cu un țipăt strident și înghițit cu totul de fiara care se ridică încet din adâncurile Râului Hudson.

Facem un pas înapoi, apoi încă unul. Doi agenți o rup la fugă, îngroziți de dimensiunile creaturii din fața noastră. Apa se scurge de pe pielea noduroasă a monstrului, care este translucidă până în punctul în care se poate vedea sângele negru pompat prin vene groase. Creatura nu are păr, nu are gât, dar are cocoașă. Colții îi ies din mandibulă, iar asta face ca dihaniei să-i fie imposibil să-și închidă complet gura, un flux constant de salivă gălbuie curgându-i din gură. Branhiile de mărimea unor elicii de elicopter zvâcnesc atunci când monstrul respiră. Are patru membre: cele din spate sunt ușor flexate, cele două din față seamănă cu brațele groase ale unei gorile și este înaltă aproape cât Statuia Libertății.

Atitudinea Danielei de fată dură dispare destul de repede. Începe să țipe, iar Nouă este nevoit să-i acopere ochii și gura cu mâna. Nu o învinovățesc. Monstrul este înspăimântător, dar noi am mai luptat cu astfel de creaturi hibride create de mogadorieni.

— Sfinte Sisoe! șoptește Sam. Este un tarrasque înfricoșător.

Mă uit la Sam cu oarecare nesiguranță.

— Ai mai văzut așa ceva?

— Nu, eu... ăăă..., se bâlbâie Sam. Este o creatură din *Dungeon and Dragons*.

— Tocilarule, spune Nouă în timp ce se dă încet înapoi.

Daniela reușește să îndepărteze mâna lui Nouă, suficient cât să se uite la mine.

— Nu mi-ai spus că au, ăăă... *Mogazauri* înfricoșători!

Asta trebuie să fi aruncat Setrákus Ra în apă când a plecat cu nava *Anubis* azi dimineață. Un ultim cadou pentru New York-ul decimat. Un avertisment pentru cei din conducerea armatei. Îmi las *Lumenul* să-mi cuprindă mâinile. Va trebui să generez o putere mare de foc dacă vreau să-i fac fiarei măcar o zgârietură cât de mică.

— Știu că vezi chestia asta! strigă Walker în telefonul său satelitar, probabil spărgând timpanul celui cu care se tot conversează de câteva minute. Suport aerian! Dă-mi niște nenorocite de lovituri aeriene!

Mogazaurul își înalță capul spre cer. Membranele vâscoase, care bănuiesc că sunt nări, încep să se miște. Apoi își deschide ochii — fiecare ochi este alb-lăptos, în formă de diamant, dispuși pe fruntea largă a animalului. Mi-e greu să-mi dau seama de la distanța asta, dar aș putea să jur că văd o strălucire de un albastru-cobalt în fiecare dintre acești ochi. În centrul fiecărui ochi, acolo unde ar trebui să fie pupila, sunt sigur că văd energia albăstruie care arde în creatură.

Culoarea aceasta, energia..., îmi amintește de pandantivele noastre. Oare acesta să fie rezultatul a ceea ce făcea Setrákus Ra când l-am văzut la bordul lui *Anubis*? Dar ce înseamnă asta? Pe lângă faptul că este mare cât o clădire, ce poate face acest monstru în plus față de ceilalți cu care ne-am confruntat? Pandantivele furate alimentează acest monstru în vreun fel? Sau fac cu totul altceva?

Stând în picioare chiar lângă mal, *Mogazaurul* își întoarce capul și se uită direct la noi.

— Rahat, zice Nouă dându-se înapoi. Vine în direcția asta?

— Acum! strigă Walker în telefon, dându-se și ea înapoi. Este un ditamai gigantul nenorocit!

— Cred că ne simte. Cred că... Cred că Setrákus Ra a lăsat chestia asta aici ca să ne vâneze.

— Bine, zice Daniela. Eu trebuie să plec.

Drept răspuns, *Mogazaurul* rage asurzitor în direcția noastră, pulverizând peste noi ceața de pe râu și respirația sa de pește putrezit. Apoi ridică unul dintre brațe și îl lasă să cadă peste un ponton. Lemnul explodează în așchii, iar placa de beton se frânge, două feriboturi scufundându-se ca niște jucării.

Vine spre noi.

Lansez o minge de foc spre *Mogazaur*. Imediat îmi dau seama că e prea mică pentru a-i face ceva. Mingea de foc ricoșează și lasă un semn de arsură pe pielea monstrului, dar acesta nici nu bagă de seamă.

— Fugiți! le strig. Adăpostiți-vă! Folosiți statuia ca acoperire!

Nouă, Daniela, Walker și Murray se întorc spre iarbă și statuie. Dar Sam rămâne încremenit tocmai când *Mogazaurul* mai face un pas spre noi.

— Sam! Vino! îi strig, apucându-l de braț.

— John? Simți asta?

Mă uit la Sam. Ochii lui sunt schimbați — plini de scântei de energie. Ochii lui Sam seamănă cu două televizoare, doar că lumina care iese din ei este azurie.

— Sam? Ce naiba...?

Înainte să-mi termin întrebarea, corpul lui Sam zvâcnește o dată, apoi se prăbușește. Reușesc să-l prind și încerc să-l trag înapoi. Daniela și Nouă văd ce se întâmplă și se opresc din fugă.

— Johnny, ce a pățit? strigă Nouă.

— Ia-l și fugi! adaugă Daniela.

Bum. Încă o explozie în spatele nostru. *Mogazaurul* și-a scos toate membrele din apă, practic zdrobind întregul ponton sub el. Submarinul stă ca un ghimpe înfipt în laba superioară, iar fiara este distrasă temporar, încercând să și-l scoată prin scuturare. Nu știu ce este în neregulă cu Sam, dar nu cred că de vină ar fi bruta din spatele nostru. Suferința lui este de o cu totul altă natură.

— A leșinat! îi strig lui Nouă. Ochii lui...

Nu apuc să termin, pentru că ochii lui Nouă și ai Danielei capătă aceeași culoare ca ai lui Sam. Cei doi se prăbușesc la pământ în același timp, unul peste altul.

— Nu se poate!

Apoi mi se întâmplă și mie.

Un tentacul de lumină albastră vie se ridică din pământ în fața mea. Din anumite motive, nu mi-e teamă. E ca și când aș recunoaște această formă de energie ciudată. O simt cum se mișcă adânc în pământ și cred că dacă agentul Walker sau *Mogazaurul* sau oricine fără Moșteniri ar putea să se uite unde mă uit eu acum, ei nu ar vedea decât un spațiu gol.

Asta este doar pentru mine. Este legătura mea. Legătura mea cu Lorien.

Cu o viteză mai mare decât pot urmări eu, lumina aceea se așază pe fruntea mea ca un deget. Sunt sigur că ochi mei emană energie albastră, ca la ceilalți înainte să se prăbușească.

Simt ce mi se întâmplă. Îmi părăsesc corpul.

Recunosc această senzație. Este exact ca atunci când Ella m-a tras în viziunea ei.

— Ella? întreb, deși sunt convins că acest cuvânt, de fapt, nici nu iese din gura mea. Sunt destul de sigur că corpul meu este prăbușit pe ponton, nu departe de cel mai mare monstru pe care l-am văzut vreodată în viața mea.

Bună, John, răspunde Ella în capul meu. Când îmi răspunde, o pot auzi rostind și alte cuvinte, de parcă ar susține mii de conversații în același timp.

Nici nu mă gândesc s-o întreb cum este posibil. Ella ar trebui să fie la mii de kilometri distanță cu Setrákus Ra sau, sper eu, salvată de Șase. Ea nu este chiar atât de puternică. Puterile ei nu funcționează așa. Nu mă gândesc la nimic din toate acestea. Sunt concentrat mai mult pe corpul meu fizic, ca să nu mai vorbesc de Nouă, Sam și Daniela. Indiferent ce ne face Ella, nu putea să-și aleagă un moment mai nepotrivit.

— Ce dracu' se întâmplă? O să ne omori!

Mogasaurul se îndreaptă spre mine. Mă aștept să aud sunetul oaselor zdrobite în orice clipă. Nu se întâmplă. În schimb, forme apar în fața ochilor mei — forme neclintite, neclare, ca și când un proiector nu ar avea lentila focalizată.

John, nu-ți face griji, spune Ella, și din nou aud ecoul altor voci. *Va dura doar o clipă*.

Capitolul 18 (Șase)

Cât timp am stat inconștientă? Nu poate să fi trecut mai mult de câteva minute până să fiu trezită de gheața pe care o simt pe fața mea. Este Marina, canalizându-și Moștenirea de vindecare prin mine. Capul meu stă sprijinit în poala ei. O senzație ciudată îmi străbate pielea capului pe măsură ce țesutul se regenerează, fractura de la bucata de piatră vindecându-se repede.

Marina îmi ține gura astupată cu mâna pe care nu o folosește pentru vindecare, probabil ca să nu încep să țip când mă trezesc. Îmi deschid ochii încet și îi arăt că poate să-și ia mâna. Are fața acoperită cu praf de la templul care a explodat. Văd urme de lacrimi pe fața Marinei.

— L-a distrus, Șase, șoptește ea cu amărăciune. L-a distrus în întregime.

Mă ridic și încerc să evaluez situația. Suntem încă la marginea junglei, ascunși în spatele bușteanului, printre bucăți mari de piatră aruncate de suflul exploziei. Deasupra noastră, coroanele copacilor sunt rupte de la bucățile de piatră desprinse din Sanctuar și căzute aici. Din fericire, nimeni altcineva nu pare să fi fost rănit, ori Marina s-a ocupat deja de ei.

Marina rămâne lângă mine când mă târăsc ca să mă apropii de ceilalți. Mark și Adam sunt întinși pe burtă unul lângă celălalt, în dreapta bușteanului. Au arsuri de blaster și se folosesc de un bloc de piatră pentru acoperire. Observ o pată de sânge pe tricoul lui Mark și îmi amintesc că a fost lovit de un șrapnel în piept chiar înainte ca eu să leșin.

— Ești bine? îl întreb, atingându-l pe umăr.

Se uită cu mare admirație în direcția Marinei.

— Sunt bine. Totuși, nu vreau să-mi fac un obicei din asta. Tu?

— La fel.

Sarah stă în spatele bușteanului, ridicând capul din când în când ca să privească dincolo de el. Phiri Dun-Ra este întinsă lângă ea. Nu a fost lovită de nicio piatră căzută în zona noastră, ceea ce nu mi se pare corect. Femeia mogadorian este încă inconștientă sau, cel mai probabil, se preface. Îi verific legăturile înainte să mă așez lângă Sarah.

Sarah se uită la mine — ochi mari, buze strânse. De fapt, îmi amintește mult de chipul curajos al lui John. Cel care se temea, dar care voia să continue lupta.

— Ce facem acum, Șase? întreabă Sarah.

— Stai cu mâna pregătită în caz că trebuie să devenim invizibili, spun, nu doar lui Sarah, ci tuturor. Avem de urmat un plan.

Mark zâmbește și strânge blasterul mai tare. Are detonatorul lângă el.

— Nu mai avem ce Sanctuar să apărăm, spune Marina deznădăjduită.

— Dar încă putem pune mâna pe *Anubis*. Ella este încă acolo, îi spun.

— Frate, nu văd nici măcar un rahat de aici, adaugă Mark.

Devin invizibilă că să mă pot uita dincolo de buștean, fără să risc să fiu văzută. Din locul de unde stau, am o perspectivă mai bună asupra peisajului decât Mark și Adam. Praful încă plutește în aer de la atacul navei *Anubis*; din această cauză, lumina apusului de soare aruncă toată zona într-o ceață aurie. Fumul se înalță din trei Skimmere care aveau montate bombe ce au explodat când *Anubis* și-a descărcat furia. Cu toate acestea, chiar dacă unele sunt răsturnate sau duse de suflul exploziei în altă parte, încă mai sunt o grămadă de Skimmere pregătite pentru a fi aruncate în aer.

Deci e posibil să salvăm una dintre capcanele noastre pentru lupta împotriva mogadorienilor. Dar groapa pe care am săpat-o cu atâta efort a dispărut. Sau, mai exact, a devenit mult mai mare.

Locul pe care a stat Sanctuarul timp de secole este acum un furnal fumegând. Craterul are cam douăzeci de metri adâncime, bucăți din templu încă sunt înfipte adânc în pământ, parcă încăpățânate, mici incendii de la tunul de energie al lui *Anubis* se strecoară acum în sus prin praf și arșiță. Câmpul de

forță era pus tocmai ca să nu se întâmple ceva de genul acesta. Noi am intrat în Sanctuar, iar acesta este rezultatul. Distrugere totală.

Cu excepția...

Încă invizibilă, mă urc pe buștean ca să văd mai bine în crater. Sarah aude zgomotul pe care îl fac și se întoarce în direcția mea cu blasterul pregătit.

— Stai calmă, sunt doar eu, îi șoptesc repede. Încerc să mă uit la ceva.

— Ce vezi? întreabă Marina.

Văd o strălucire albastră, care izvorăște din centrul craterului. Văd marginea de piatră a fântânii în care am aruncat moștenirile noastre, locul de unde a ieșit *Entitatea*.

Cobor de pe buștean și devin vizibilă. Vreau ca Marina să vadă speranța pe chipul meu, pentru că este reală.

— Fântâna este încă acolo, îi spun. Nu a reușit sau nu a putut s-o arunce în aer. *Entitatea* este bine.

— Serios? întreabă Marina împreunându-și mâinile în față.

— Serios. Încă mai avem de apărat un zeu extraterestru.

— Cred că el ar trebui să ne apere pe noi, zice Mark.

— Poate că nici nu a încercat să arunce fântâna în aer, gândește Sarah cu voce tare. Dacă a vrut să îndepărteze templul doar ca să ajungă la ea?

— Rahat.

Nu m-am gândit la teoria asta, care are mult sens.

— Coboară, ne avertizează Adam.

Anubis coboară încet spre pământ. Chiar și cu templul distrus, nava de luptă tot este prea mare ca să poată ateriza pe locul defrișat. Totuși, nava se poziționează astfel încât să fie centrată deasupra craterului. Cu un zăngănit, două rampe metalice late se extind din *Anubis*, o pereche de uși glisante deschizându-se la capătul lor. De acolo, rânduri de mogadorieni încep să coboare. Par a fi războinici obișnuiți, cei *cultivați*, toți fiind îmbrăcați în armuri negre și echipați cu blastere. Mogii ies din navă cu o rapiditate eficientă și încep să securizeze zona. Suntem depășiți numeric de cel puțin zece ori și nu cred că va dura mult până ce vor descoperi poziția noastră sau bombele pe care le-am atașat la Skimmere.

— Trebuie să atacăm acum! le șoptesc celorlalți. Mă întorc și îl trag pe Adam aproape. Mergem invizibili și îi flancăm. Voi detonați bombele și le distrageți atenția. Marina, mai avem arme pregătite pe pozițiile stabilite?

Marina se gândește puțin apoi dă din cap.

— Câteva. O să mă descurc.

Mark își pune blasterul jos și ia detonatorul, armând explozibilul. Trei sferturi din leduri nu se aprind deloc, indicând faptul că am pierdut aceste bombe în atacul lui *Anubis*.

— Sunt gata, spune Mark.

— Nu uitați: dacă ceva merge rău, fugiți spre nava Lexei, le reamintesc tuturor.

Adam, care trage cu ochiul din spatele bușteanului, pocnește din degete spre noi.

— Priviți, spune el încruntat. Sunt amândoi.

Setrákus Ra pășește la capătul de sus al rampelor. Este la fel de intimidant cum mi-l amintesc — înalt de aproape doi metri, palid, acea cicatrice groasă de pe gât vizibilă chiar și de la distanța asta. Poartă un fel de armură mogadoriană făcută din obsidian, același aliaj ca și supușii săi, cu excepția faptului că armura lui are niște țepi de-a lungul umerilor și o pelerină lungă din piele căptușită pe margini cu blană. Arată ca un dictator intergalactic și se pare că e mândru de asta.

O ține de mână pe Ella, degetele ei micuțe fiind acoperite de mâna lui blindată de armură. Marina oftează amar când o vede. Nu cred că aș fi recunoscut-o pe Ella, dacă nu mi-ar fi strigat în cap în urmă cu câteva minute. Arată micuță, mai slabă și palidă, de parcă viața a fost suptă din ea. Nu știu ce să cred. Nu pare a fi bolnavă, din câte îmi dau seama.

Arată ca un mogadorian.

Ochii Ellei sunt goi, are capul plecat, bărbia în piept. Nu cred că e conștientă de felul cum arată. Se mișcă precum un robot și pare amețită. Îl urmează pe Setrákus Ra cu supunere totală. Mogii care cercetează zona se opresc din ceea ce fac pentru a-l urmări pe conducătorul lor și moștenitoarea lui cum coboară din *Anubis*, toți salutând cu pumnul strâns la piept.

Setrákus Ra se oprește la jumătatea rampei. Ochii lui cercetează jungla, căutându-ne.

— Știu că sunteți acolo! spune Setrákus Ra, vocea lui străbătând jungla ca o șoaptă. Mă bucur! Vreau să vedeți ce urmează în continuare! Coborâți-l! strigă Setrákus Ra peste umăr, în interiorul lui *Anubis*.

Ca răspuns la porunca lui, din burta navei se deschide o trapă. Încet, o mașinărie ca un telescop iese din *Anubis*. Seamănă cu o țeavă lungă, un tub cu un fel de schele de sprijin de jur împrejur. Totuși, dispozitivul lui Setrákus Ra este mai mult decât tehnologie mogadoriană. Pe părțile metalice laterale sunt gravate niște semne ciudate care îmi amintesc de simbolurile cicatrizate de pe gleznele noastre. De asemenea, dar nu sunt sigură sută la sută, mi se pare că aceste gravuri sunt făcute în loralit. Nu știu ce este acest dispozitiv, dar pare un fel de hibrid mogadorian-loric, la fel ca și Setrákus Ra.

— Nu-mi place cum arată chestia aia, le spun celorlalți încet.

— Nici mie, răspunde Sarah.

— Ar trebui să aruncăm chestia aia în aer, sugerează Mark.

— Indiferent ce vrea să facă cu dispozitivul acela, nu trebuie să lăsăm să se întâmple, este de acord Marina.

— În regulă. Deci îi distrugem jucăria, o salvăm pe Ella, apoi îi furăm nava sau ne întoarcem repede la Lexa, le spun.

— O faci să sune de parcă totul ar fi simplu, vine replica lui Adam.

Chiar dacă nu ne poate vedea, Setrákus Ra își continuă discursul.

— Multe secole am muncit pentru a valorifica puterea Lorienului, pentru a o folosi într-un mod mai eficient decât a intenționat natura. Acum, în sfârșit...

Blah, blah, blah. Estimez rapid distanța dintre Ella și cel mai apropiat Skimmer pe care este montat explozibil. Destul de departe. Nu cred că va fi în raza exploziei. În timp ce Setrákus Ra continuă să vorbească, mă întorc către ceilalți.

— Am auzit destul. Voi ce ziceți?

Toată lumea dă din cap. Sunt pregătiți.

— Capul la cutie, le spun, amintindu-mi că Mark a fost lovit de un șrapnel în urmă cu numai câteva minute.

Toți se pun la adăpost. A sosit momentul.

— Apasă butonul, îi spun lui Mark.

Degetul lui Mark trece rapid peste telecomandă, mișcând comutatoarele pentru detonare.

Unele bombe au fost deconectate când *Anubis* a bombardat Sanctuarul, altele au explodat deja din aceeași cauză. Deci nu vom obține distrugerea pe care ne-am planificat-o, pentru că Skimmerele nu vor exploda toate odată.

Dar încă este destul de eficient.

Mogii sunt prea ocupați să asculte cu respect cel mai recent discurs pompos al lui Setrákus Ra și nu observă ce vine peste ei. Cinci Skimmere așezate în jurul craterului explodează răspândind flori fierbinți de foc. Simt căldura de aici și sunt nevoită să-mi feresc ochii. Cel puțin treizeci de mogi dispar imediat, trupurile lor fiind înghițite complet de flăcări. Mulți alții pier atunci când bucăți din Skimmere zboară în toate direcțiile. Un războinic este despicat în două, pe verticală, de un parbriz care vine peste el de sus, iar altul este zdrobit de un stâlp în flăcări.

Partea cea mai frumoasă este panica. Mogii nu știu ce i-a lovit și încep să tragă spre navele explodate, neștiind sigur unde se ascunde adevărata amenințare. Câțiva sunt doborâți de semenii lor, din greșeală. Apoi, eu și Marina ne folosim *Telekinezia* și începem să tragem cu blasterele pe care le-am ascuns în junglă, zăpăcindu-i și mai mult pe mogi.

O roată de la un tren de aterizare se izbește de rampă, chiar în fața Ellei și a lui Setrákus Ra. Poate că am fost cam nesăbuiți să aruncăm în aer toate aceste nave — cred că Setrákus Ra a respins roata cu *Telekinezia* sa, ca el și Ella să nu fie loviți. Oricum, e bine de știut că nici el nu vrea s-o vadă pe Ella rănită.

Zâmbesc. De fapt, Setrákus Ra pare surprins de contraatacul nostru. Din moment ce discursul i-a fost ruinat, liderul mog pornește în grabă să parcurgă ce a mai rămas din rampa de coborâre, târând-o pe Ella după el.

— Găsiți-i! strigă el în timp ce pornește spre crater, spre fântâna lorică. Omorâți-i!

— S-o facem! strig, nu suficient de tare pentru a nu ne dezvălui poziția în fața Skimmerelor care trag în toate direcțiile, dar suficient cât să mă audă prietenii mei.

E timpul pentru totul sau nimic.

Îl iau pe Adam de mână și devenim invizibili. Îi ocolim pe mogi făcând un arc de cerc ca să ajungem cât mai aproape de crater și de mașinăria lui Setrákus Ra. Marina continuă să tragă cu blasterele ascunse, distrăgându-le atenția și ținându-i pe mogi ocupați. Știu exact unde am ascuns blasterele, așa că pot să evit focul încrucișat.

Reușim să evităm focul încrucișat primii douăzeci de metri. Apoi, ghinion. Unul dintre mogi, cu spatele în flăcări de la un Skimmer explodat, aleargă dezorientat spre noi trăgând sălbatic. Mă feresc din drumul lui, la fel și Adam. Dar o facem în direcții diferite.

Brusc, Adam revine în lumea vizibilă.

— La naiba! exclamă el și trage în cel mai apropiat mog.

— Acolo! strigă un alt războinic.

Și cât ne-am pregătit pentru guerrilla asta.

Văzându-l pe Adam în pericol, Bernie Kosár este primul care se lansează în luptă. Pentru câteva secunde este în formă de tucan, zburând inocent spre un grup de mogadorieni, iar în clipa următoare se transformă într-un leu plin de mușchi ce sfâșie în stânga și în dreapta, croindu-și drum printre dușmanii noștri. Mulți dintre mogi sunt încă dezorientați din cauza exploziilor și încă nu l-au văzut pe Adam, așa că Bernie Kosár îi doboară cu ușurință. E mai rapid și mai feroce decât ultima dată când l-am văzut luptând, poate chiar furios. Îmi amintesc că, în Chicago, a fost la un pas de moarte. Ori de câte ori reușesc mogii să tragă în el, Bernie Kosár transformă în ceva mic — o insectă sau o pasăre — devenind o țintă imposibilă. Apoi, când se află într-o poziție mai bună pentru a ucide, Bernie Kosár se transformă în forma sa de prădător. Trecerea sa de la o formă la alta este fluentă, ceva deosebit.

Himera noastră a devenit foarte pricepută la ucis mogi. La fel și noi.

Doi mogi din stânga reușesc să se regrupeze și îl iau la țintă pe Adam. Sunt eliminați cu ușurință de focurile blasterelor grupului nostru, probabil Sarah sau Mark, care nu se opresc nici după ce cei doi mogi sunt transformați în cenușă. Sunt mulți războinici prinși pe terenul pârjolit al fostei piste de aterizare. Spațiul este gol și nu au unde să se ascundă. Sarah mai doboară doi mogi rapid.

Marina iese din junglă, se duce lângă Adam și, împreună, intră în luptă. Unii mogi încearcă să se retragă și să se regrupeze, dar alții îi văd venind. Mogii se așază în careu, își ridică armele și țintesc. Foarte curând, blasterele trag în toate direcțiile. Șansele sunt cam de douăzeci la unu.

Nu e rău.

Adam preia conducerea, apropiindu-se cu pași mari. Fiecare pas al său trimite o undă de șoc sub picioarele mogilor. Când pământul se cutremură, mogilor le este aproape imposibil să mai țintească. Mogii se lovesc unii de alții, focurile blasterelor zboară în toate direcțiile și se împușcă între ei. Pământul

se deschide în două cu o explozie seismică deosebită, jumătate de duzină de mogi căzând în prăpastia adâncă.

Cred că, până la urmă, tot am reușit să-i prindem în capcana noastră.

Marina se mișcă mai încet, dar este la fel de mortală. Se duce spre mogi cu mâinile ridicate în lateral. Bucăți mici de gheață plutesc deasupra mâinilor ei, iar când acestea cresc de mărimea unor mingi de baseball, Marina le trimite telekinetic spre mogi. Țipând și dezechilibrat din cauza seismului lui Adam, unul dintre mogi se duce spre Marina cu un pumnal în mână. Ea îl vede, își ridică mâna spre el într-un gest de *stop* și îi îngheață fața. Marina taie o brazdă de gheață printre mogi, făcând o linie dreaptă spre crater și Setrákus Ra.

Dincolo de câmpul de luptă, Setrákus Ra a reușit să ajungă la fântâna lorică, pe fundul craterului. Ella stă în apropiere, ca un zombi apatic, cu capul înclinat pe o parte. Se uită la Setrákus Ra care ghidează manual mașinăria diabolică atașată la *Anubis*. El poziționează tubul la doar câtiva centimetri deasupra fântânii. Apoi, Setrákus Ra se dă câtiva pași înapoi și își ridică mâinile ca un dirijor, manevrând telekinetic complicatele manete de pe părțile laterale ale tubului. Cu un zgomot care se aude până la noi, chestia aia pornește. Nu cred că e de bine.

— Trebuie să-l oprim! strigă Marina.

Știu că mi s-a adresat mie, dar nu îi răspund. Fiind încă invizibilă, nu vreau să-mi dezvălui poziția. Mi-aș fi dorit să-mi fi putut folosi Moștenirea de manipulare a vremii și să trimit câteva fulgere asupra lui Setrákus Ra. *Anubis* blochează o suprafață prea mare din cer. În schimb, ridic de jos un blaster mogadorian.

În ultima vreme mi-am petrecut prea mult timp conducând grupuri de oameni invizibili prin mlaștini și jungle încât aproape am uitat cum este să fiu singură și invizibilă. Liberă și mortală. Trec ușor printre rândurile de mogadorieni. Este ca un dans, cu excepția faptului că ei nu știu că suntem parteneri. În timp ce trec printre ei, ridic blasterul invizibil și apăs pe trăgaci, trăgând de aproape doar în cap. Fac toate acestea în timp ce mă apropii de Setrákus Ra. Singurul lucru ce mă poate da de gol este luminița din capătul țevii blasterului cu care trag, dar care este ascunsă repede de cenușa capetelor care explodează.

Am ucis mai mult de zece mogi într-un timp foarte scurt. Mă uit spre junglă ca să mă asigur că Sarah și Mark sunt acolo. Sunt sigură că încă mai trag. Bernie Kosár este și el în zona aceea, ținându-i pe mogi departe de poziția oamenilor. Îmi dau seama că Bernie Kosár are ordin clar de la John: să o țină pe Sarah în siguranță. Asta e bine.

Mogii încep să se împuținească. Unii se retrag spre *Anubis*, alții au format un perimetru în jurul craterului pentru a-și proteja Liderul Iubit. Setrákus Ra nu pare interesat de toate acestea. El este concentrat asupra manevrării mașinăriei lui.

În timp ce îmi croiesc drum spre crater, tubul începe să emită un sunet pătrunzător. Simt cum atmosfera din jurul nostru se schimbă — pietrele se ridică de la sol și am sentimentul că gravitația mă atrage spre crater. Încărcat la putere maximă, dispozitivul lui Setrákus Ra aspiră tot ce este în împrejurimi. O văd pe Ella stând nepăsătoare în crater, cu părul atras spre tub, încă păstrând tăcerea telepatică. Fântâna începe să se prăbușească, pietrele sale plutind pentru scurt timp spre mașinăria care le aspiră, înainte de a fi deviate de un câmp de forță, probabil asemănător cu cel care protejează nava *Anubis*. Dispozitivul lui Setrákus Ra nu pare interesat de sol și alte resturi; le filtrează, creând o mică tornadă de praf și pietre.

Apoi se întâmplă. Cu un șuierat infernal, de parcă o mie de ceainice ar fi dat în clocot deodată, energia lorică este trasă în sus și aspirată în tub. Întreaga zonă devine luminată într-un albastru strălucitor, care îi face chiar și pe mogi să se uite în jur mirați. Este ceva nenatural. Energia lorică se zvârcolește pe pământ, sălbatic și necontrolat, dar e prinsă imediat și canalizată printr-un fel de conductă, transportată spre *Anubis*. Când am descoperit-o în Sanctuar, strălucirea *Entității* mi se părea

reconfortantă, dar acum... aerul este încărcat de electricitate, strălucirea ei îmi rănește ochii, iar zgomotul acesta... Parcă energia însăși ar striga. Suferă.

— Da! Da! se umflă de încântare Setrákus Ra, cu mâinile ridicate în extaz spre energie, de parcă ar fi un savant nebun.

Marina nu mai suportă. Se avântă spre crater. În mâinile ei se materializează două săbii de gheață cu care ucide trei mogi dintre cei care păzesc marginea craterului. Apoi se lasă să alunece pe panta stâncoasă, spre Setrákus Ra și Ella. Vrea să lupte cu el singură. A mai încercat asta o dată, dar nu a mers bine.

Alerg după ea. Pe marginea craterului mai sunt și alți mogi în afară de cei pe care i-a ucis Marina în drumul ei. Este distrasă, e o țintă sigură. Dar eu sunt încă invizibilă, iar mogii sunt ținte și mai sigure pentru mine. Alerg în cerc prin spatele lor, pe marginea craterului, transformându-i în cenușă cât de repede pot. Înainte să-l pot ucide, unul dintre ei reușește să tragă un foc de blaster și o nimerește pe Marina în picior. Nici nu cred că ea a observat.

De fapt, Marina nici nu-l observă pe Setrákus Ra. Sau nu-i pasă de el. Ea atacă direct conducta, bombardând-o cu proiectile de gheață. Când proiectilele ei sunt înghițite de tornada de praf și pietre sau deviate de câmpul de forță al mașinăriei, Marina pornește înainte. Va încerca s-o distrugă cu mâinile ei.

Setrákus Ra o prinde de gât. E mai rapid decât orice creatură de mărimea lui, iar asta nu este corect. În timp ce cobor panta craterului, încă invizibilă, Setrákus Ra o ridică pe Marina de gât, astfel încât picioarele ei se desprind de pe pământ. Ea încearcă să-l lovească cu piciorul, dar este ținută la distanță sigură.

— Bună, fetițo! spune Setrákus Ra pe tonul său fericit și victorios. Ai venit să-mi vezi spectacolul?

Marina își înfige unghiile în degetele lui. Nu poate să respire. Nu știu dacă voi putea ajunge la timp.

Din spatele lui, un val de pietre și praf îl lovește peste picioare. Este luat prin surprindere, dezechilibrat, pierzând priza de pe gâtul Marinei, apoi cade în față și își întinde mâinile instinctiv. Marina reușește să se ferească în timp ce picioarele lui sunt îngropate în alunecarea de teren. Ella se înclină în față când este lovită peste picioare de pietre, dar nu plânge, iar expresia de pe chipul ei inexpresiv nu se schimbă.

Adam ne-a salvat, provocând un mișcare seismică din partea cealaltă a craterului. Are arsuri de blaster pe umăr și o tăietură lungă pe față de la lovitura de pumnal a unui mog, dar încă pare apt pentru luptă.

Reușesc să ajung pe fundul craterului chiar lângă Ella. Atunci se întâmplă — *puf* — devin din nou vizibilă, și nu pentru că așa am vrut eu. Probabil că Setrákus Ra și-a folosit abilitatea de anulare a Moștenirii. Marina este în genunchi la câțiva metri de el, ținându-se de gât și tușind. Între timp, conducătorul mog profită de ocazie și se eliberează din alunecarea de teren. Adam l-a îngropat până la genunchi înainte ca Moștenirile noastre să fie anulate.

Profit de ocazie și o apuc pe Ella de umeri. Acum, fiind aproape de ea, mi se pare mult mai dusă decât am crezut. Are obrajii supți, e slabă, iar vene negre i se întind pe sub piele ca o pânză de păianjen. Ochii îi sunt sticloși și nu reacționează când o scutur. Lumina energiei lorice, care încă este aspirată prin conductă, se reflectă în ochii ei. Ella se uită la ea.

— Ella! Vino! Te scoatem de aici!

Nu are nicio reacție vizibilă, dar vocea ei revine din nou în mintea mea.

Șase... Este frumos, nu-i așa?

E pierdută. La naiba, o voi lua de aici exact așa cum am stabilit.

— Șase! strigă Marina, abia reușind să vorbească. Trebuie să oprim mașinăria.!

Mă uit la mașinărie, apoi la *Anubis*. Nu știu ce vrea să facă Setrákus Ra cu energia lorică, dar e clar că nu e de bine. Dacă absoarbe suficient din puterea *Entității*, oare ne va putea lua Moștenirile permanent?

— Știi cum să oprim chestia asta? o întreb pe Ella privind, din nou, chipul ei fără expresie.

Răspunsul vine după câteva momente.

— Da.

— Cum? Spune-ne!

Nu răspunde.

Cu un mârâit de indignare, Setrákus își eliberează un picior din strânsoarea de pământ. În același timp, Adam ajunge lângă el. Având Moștenirea blocată, la fel ca noi, tânărul mogadorian atacă cu sabia tatălui său. Sabia este prea mare și prea grea pentru el, iar mâinile îi tremură. Chiar și așa, pune vârful sabiei chiar pe gâtul lui Setrákus Ra.

— Oprește-o! îi ordonă Adam. Timpul tău s-a terminat, bătrâne. Oprește mașinăria sau te ucid.

Chiar dacă are sabia la gât, pusă peste cicatricea sa vineție, chipul lui Setrákus Ra se luminează. Râde.

— Adamus Sutekh! exclamă el. Chiar am sperat că poate vom avea ocazia să ne întâlnim.

— Taci, îl avertizează Adam. Fă ce ți-am spus.

— Să opresc dispozitivul? Setrákus Ra zâmbește și se ridică în picioare. Adam este nevoit să se întindă ca să-i țină sabia la gât. Dar este cea mai mare realizare a mea. Am pus mâna pe Lorien însuși și l-am subjugat. Nu vom mai fi legați de lanțurile arbitrare ale sorții. Ne putem crea propriile Moșteniri. Ar trebui să apreciați asta cu toții.

— Nu mai vorbi!

— Nu ar trebui să mă amenințí, băiete. Ar trebui să-mi mulțumești, continuă Setrákus, îndepărtându-și praful de pe picioare. Moștenirea pe care ai obținut-o, care are un asemenea efect grozav, ți-a fost dată în urma cercetărilor mele, înțelegi? Mașinăria la care te-a conectat dr. Anu era alimentată cu loralit pur, extras cu mult timp în urmă din rămășițele planetei Lorien. Transferul a fost posibil... cu trupul unui Garde care purta în el scânteia Lorienului. Adamus Sutekh , tu ești rezultatul glorios al cercetărilor mele. Ești rezultatul controlului meu asupra Lorienului. Iar astăzi, tu mă poți ajuta să deschid calea pentru alții ca tine.

— Nu, spune Adam, vocea lui abia putând fi auzită din cauza energiei care urlă în timp ce este pompată în *Anubis*.

— Nu, ce? îl întreabă Setrákus Ra. Dar tu ce credeai, băiete? Că Moștenirile tale vin din altă parte? Că acest flux de energie fără minte te-a ales? A fost știință, Adamus. Știință, eu și tatăl tău. Noi te-am ales.

— Tatăl meu este mort! îi strigă Adam, apăsând sabia și mai tare pe gâtul lui Setrákus Ra.

Lângă mine, Ella geme. O picătură de sânge îi apare pe gât.

— Adam! Ai grijă! îi strig și fac un pas spre el. Marina este și ea în picioare, privind nesigură când spre cei doi mogadorieni, când spre conducta care absoarbe energia. Cei doi ne ignoră.

— Hmm, face Setrákus Ra. N-am auzit...

— Eu l-am ucis, îi strigă Adam. Cu sabia asta! Așa cum te voi ucide și pe tine!

Pentru o clipă, Setrákus Ra pare surprins. Apoi își ridică mâna și o pune pe sabia lui Adam.

— Dacă încerci, știi ce se va întâmpla, spune Setrákus Ra și strânge lama cu mâna pentru a demonstra.

Mă întorc rapid și o văd pe Ella încovoiată de durere când o mare tăietură îi apare în palmă, sângele curgându-i în praful de pe fundul craterului. Ella face câțiva pași spre fântână, ținându-se de mâna rănită.

— Nu-mi pasă. Toată viața mea am fost antrenat să-i ucid, spune Adam printre dinți.

— Dar niciodată nu ai putut s-o faci, nu-i așa? îi dă replica Setrákus Ra, râzând de cacealmaua lui Adam. Băiete, am citit raportul tatălui tău. Știu totul despre tine.

Încă ținând mâna pe lama sabiei, Setrákus face un pas spre Adam, apropiindu-se de tânărul mog. Adam începe să tremure, dar nu știu dacă de furie sau de frică. Mă apropii mai mult de ei, chiar dacă nu știu ce să fac. Dacă Adam va încerca să-i taie gâtul cu sabia, ar trebui să-l opresc? Marina se apropie și ea, cu ochii mari. În spatele meu, aud târșâitul picioarelor Ellei. În starea ei de transă, s-a apropiat de fântâna lorică și de șuvoiul de energie.

— Ella! îi strig șoptit. Stai cuminte!

— Niciodată nu am vrut să ucid pentru tine, pentru că niciodată nu am crezut în prostiile tale! strigă Adam. Dar dacă asta va însemna sfârșitul tău... Adam aruncă o privire scurtă spre Ella. Îmi dau seama imediat ce se întâmplă — în ochii lui se citește hotărârea. Nu mai merge la cacealma, nu și de data asta. Pot să trăiesc cu asta, spune el cu răceală. Pot să trăiesc cu asta pe conștiință, dacă mori și tu.

Totul se întâmplă foarte repede. Adam trage sabia pe gâtul lui Setrákus Ra, prin strânsoarea mâinii acestuia. Tăișul alunecă inofensiv prin palma lui, țintindu-i gâtul. Setrákus Ra pare surprins, dar reacționează rapid — e foarte rapid, mai rapid decât se aștepta Adam. Setrákus Ra se ferește spre stânga, lama ștergându-i gâtul fără să-l rănească. Cel puțin nu pe el.

Întorc capul repede și văd tăietura pe gâtul Ellei. Sângele îi curge pe umăr, iar corpul îi tresare, dar nu țipă. De fapt, nici nu pare să fi observat. E concentrată pe fluxul de energie, piciorușele ei mici apropiindu-se încă puțin, târșâit, de fântână.

Înainte ca Adam să poată ridica sabia pentru o nouă lovitură, Setrákus Ra îl lovește în față cu pumnul. Poartă mănuși de armură și aud oasele feței lui Adam cum sunt zdrobite la impact. Adam scapă sabia din mâini și se dă înapoi împleticindu-se. Setrákus Ra se pregătește să-l lovească din nou, dar Marina se aruncă înainte și îl ferește pe Adam din calea loviturii.

Amândoi fiind la pământ, nu am de ales și fac câțiva pași înainte și mă pun între ei și Setrákus Ra. În timp ce mă apropii, Setrákus Ra ridică sabia lui Adam și o învârte leneș pe lângă el, în arcuri de cerc. Îmi zâmbește.

— Bună, Șase, spune el, tăind aerul din fața sa cu sabia. Ești pregătită pentru ca totul să se termine?

Nu îi răspund. Dacă aș vorbi cu el nu aș face decât să-i ofer avantaj, să-i permit să intre în mintea noastră. În schimb, îi strig Marinei peste umăr.

— Retrage-te! Du-te cât mai departe cu el și vindecă-l!

Cu coada ochiului o văd pe Marina ținându-l pe Adam. E knock-out și nu sunt sigură că, după tot ce s-a întâmplat, Marina ar mai vrea să-l vindece. Cu siguranță nu vrea să mă abandoneze, ori nu vrea să plece cât timp mașinăria lui Setrákus Ra funcționează.

— Du-te! Mă ocup eu de asta! insist, privindu-l fix pe Setrákus Ra și călcând cu atenție pe pietrele de sub picioarele mele.

Trebuie să-l țin pe loc, să rămân în viață până... Până când? Cum vom ieși din asta?

Ella a avut dreptate. A rămâne înseamnă moartea.

Setrákus Ra nu încetează să zâmbească. Știe că nu avem nicio șansă. Se întinde spre mine, lovind cu sabia la mijloc. Mă feresc înapoi și simt vârful lamei trecând exact prin fața abdomenului meu. Terenul stâncos se schimbă sub picioarele mele și aproape mă împiedic.

În spatele meu, Marina a reușit să-l târască pe Adam până la peretele craterului. Se oprește acolo și strigă.

— Ella! Ce...!

Atât eu cât și Setrákus Ra ne uităm spre fântână, unde Ella s-a urcat pe marginea de piatră. Se află la doar câțiva centimetri de valul înspăimântător de energie lorică. Părul îi flutură în toate direcțiile, aproape ca o aură. Scântei de energie apar în jurul ei, iar sângele întunecat de pe gâtul ei devine violet în

lumina albastră vie. Pielea de pe față și mâini i se încrețește, de parcă ar fi într-un tunel al vântului, iar bucățile mici de piatră din jurul ei o protejează. Ea ignoră totul.

Imediat, Setrákus Ra uită cu totul de mine. Face un pas șovăitor spre Ella.

— Coboară de acolo! îi strigă el. Ce vrei să...?!

Ella se întoarce în direcția noastră, cu ochii spre Setrákus Ra. Privirea ei nu mai este distantă. Pentru o clipă, o văd din nou pe vechea Ella. Fetița timidă pe care am întâlnit-o în Spania, care a înflorit și a devenit o luptătoare curajoasă. Nu vorbește tare, dar, cumva, vocea ei este amplificată de torentul de energie din spatele ei.

— Nu vei învinge, bunicule. Adio.

Apoi, Ella se aruncă în energia lorică.

Setrákus Ra țipă și se întinde după ea, dar e prea târziu. Se produce o lumină orbitoare. Trupul Ellei, practic o siluetă în acest moment, plutește în aer, prins între fântâna lorică și mașinăria lui Setrákus Ra. Pentru o clipă, corpul ei se răsucește și se contorsionează, arcuindu-se dureros. Un val de energie se ridică din fântână, prea puternic pentru mașinăria lui Setrákus Ra. Circuitele laterale explodează, iar gravurile loralite se topesc într-o lumină albă. Între timp, corpul Ellei pare să se dezintegreze — încă îl pot vedea acolo, prins de energia lorică, dar fiecare particulă din corpul ei se dezintegrează.

O clipă mai târziu, corpul Ellei este aruncat din fluxul de energie de partea cealaltă a craterului, ca o păpușă fumegândă. Apoi energia lorică strălucitoare se disipă și se retrage în subteran, iar conducta lui Setrákus Ra scoate un zgomot metalic și se prăbușește, îngropând fântâna lorică.

Setrákus Ra se holbează la mașinăria lui, nevenindu-i să creadă. Este pentru prima dată când îl văd pe nenorocit complet pierdut.

Marina se pune în mișcare imediat. Îl abandonează pe Adam și se îndreaptă spre Ella. Moștenirile ei sunt încă blocate, așa că atunci când își apasă mâinile pe corpul Ellei știu că nu se va întâmpla nimic. Oricum, este prea târziu.

Nu este nevoie să văd lacrimile care curg pe obrajii Marinei. Ella este moartă.

Cu o expresie dezolantă pe chipul său, Setrákus Ra privește trupul neînsuflețit al nepoatei sale. În acest timp, ridic de jos cea mai mare piatră pe care o găsesc și îl lovesc pe Setrákus Ra în ceafă.

Rana îi sângerează. Vraja mogadoriană a fost ruptă.

Atacul meu îl trezește la realitate. Setrákus Ra urlă. Se întoarce spre mine și ridică sabia deasupra capului.

E pe cale să coboare sabia spre mine când ochii lui — în mod normal goi, ca două găuri negre — se umplu de strălucirea albastră a energiei lorice. Sabia îi cade din mână, iar Setrákus Ra, liderul mogadorienilor, ucigașul poporului meu, distrugătorul de lumi — leșină și cade la picioarele mele.

Am înțepenit de uimire. Mă întorc să mă uit după Marina, dar văd că și ea a leșinat. Ce naiba se întâmplă aici?

Ella. Strălucirea energiei lorice se revarsă din ea. Se revarsă prin ochi, din gură, din urechi..., de peste tot, la fel ca atunci când *Entitatea* a animat pentru scurt timp trupul lui Opt.

Din vârful degetelor Ellei, un fascicul de energie pornește spre mine și mă lovește direct în frunte. Cad în genunchi, simțind cum sunt la un pas să leșin. Mă uit la Ella... sau ce o fi ea acum. Mai sunt și alte fascicule de energie lorică ce zboară din corpul ei, ca stelele căzătoare, ieșind din crater și zburând spre... Unde? Nu știu. Nu știu ce se întâmplă cu ea, cu *Entitatea* sau cu oricare lucru de aici.

Știu doar că asta este șansa mea.

— Nu acum! strig, luptându-mă să nu cad în somnul blând în care energia lorică mă trage cu forța. Ella! Lorien! Oprește-te! Pot... Pot să-l ucid!

Apoi, leșin. Cad într-un somn indus, la fel ca Setrákus Ra și Marina.

Ceea ce văd pe urmă, ceea ce vedem cu toții, este locul de unde a început totul.

Capitolul 19 (Ella)

Așadar, asta înseamnă să fii mort.

Plutesc deasupra corpului meu și cu greu mă recunosc. Bunicul meu... a încercat să mă transforme într-un monstru ca el. Fetița distrusă de acolo, palidă și spălăcită…, cu greu îmi vine să cred că sunt eu. Sau că eram eu. Marina își pune mâinile pe corpul meu, încercând să mă readucă la viață, chiar dacă Moștenirile ei sunt blocate. E trist să o văd atât de răvășită.

Nu vreau să mă întorc în acel corp. Este o ușurare să fiu în afara lui. Nu mai simt durere și, pentru prima dată după multe zile, pot gândi limpede.

De fapt, este ciudat că pot să mă gândesc la toate astea, ținând cont de faptul că... am murit. Bănuiesc că așa este pe lumea cealaltă.

Sub mine, ceilalți — Marina, Șase, Setrákus Ra — se mișcă cu încetinitorul. Pot vedea atât de multe. În aer văd plutind fiecare particulă a templului distrus. Văd strălucirea energiei lorice pulsând în toate, chiar și în Setrákus Ra.

Cum de pot vedea toate acestea?

Am vrut doar să scap de stăpânirea lui Setrákus, să rup vraja mogadoriană dezgustătoare și să nu mă mai țină captivă. Am vrut să-mi ajut prietenii. *Ceva* mi-a spus că cel mai bun mod de a face asta era să mă arunc în acel vârtej de energie. M-am gândit că voi muri, dar mă împăcasem deja cu gândul acesta. Mă bucur că nu este doar întuneric și viermi. Totuși, oricare ar fi această următoare etapă, sper să nu fiu nevoită să-i văd pe cei dragi mie luptând până la moarte cu încetinitorul.

Ella.

Vocea vine de peste tot din jurul meu. Nu doar o voce, ci mai multe. Sute de voci. Totuși, cumva, din acel cor de voci, pe unele le recunosc. Crayton, Adelina, Opt... Mă strigă.

Ai o treabă de făcut.

Cad spre pământ și spre corpul meu. Pentru o clipă, mă panichez. Mă întorc în vechiul meu corp pentru a redeveni păpușa bunicului meu? Dar apoi, dintr-odată, o senzație de calm mă cuprinde, de parcă aș fi înfășurată într-o pătură caldă. Nimic nu mă poate răni. Nu acum.

Ar trebui să mă izbesc de pământ, dar continui să merg mai departe. Trec prin praf și pietre și, curând, mă afund în întuneric total. Senzația de prăbușire a dispărut. Parcă aș pluti prin spațiu — nu există gravitație, nici greutate, doar o derivă pașnică fără sfârșit. Îmi pierd orientarea, nu mai știu unde este sus, unde este jos, nu mai știu unde sunt prietenii mei, unde este corpul meu. Dar asta nu mi se pare important acum. Probabil că ar trebui să fiu îngrozită. Cumva, însă, știu că sunt în siguranță.

Încet, lumina începe să strălucească în jurul meu. Mii de așchii albastre strălucesc în jurul meu, ca particulele de praf într-o rază de soare. Este asemănător cu energia lorică în care m-am aruncat. Particulele se împrăștie și se adună compact, ca niște plămâni. Uneori se adună în forme vagi, apoi se destramă repede.

Cumva, am impresia că sunt urmărită.

Sub mine se întinde o rețea de energie și nu mai am senzația de plutire sau de cădere. Acum am impresia că sunt ținută, cuprinsă de două mâini uriașe. Mă simt relaxată și confortabilă, de parcă aș putea sta aici pentru totdeauna. Este atât de diferit față de Iadul din ultimele zile, în care exercitarea voinței îmi provoca durere în tot corpul. O parte din mine vrea să-mi închid mintea și să rămân pentru totdeauna cu ce mi se întâmplă acum. Dar o altă parte din mine știe că prietenii mei încă luptă în lumea celor vii. Trebuie să încerc să-i ajut.

— E cineva aici? întreb, testând totodată dacă pot să vorbesc. Îmi aud vocea, chiar dacă nu simt că mai am gură, plămâni sau corp. Se simte de parcă aș avea o discuție telepatică, ca și când gândurile mele ar fi mai puternice decât altele și acelea sunt cele pe care le transmit celorlalți oameni.

Bună, Ella, îmi răspunde o voce. Particulele de energie care plutesc în fața mea pulsează în sincron cu vocea. Ciudat, dar mă simt confortabil stând de vorbă cu mulțimea de licurici de neon din fața mea.

— Sunt moartă? Sunt în Rai... sau ceva de genul ăsta?

Simt un gâdilat plăcut pe ceea ce ar trebui să fie pielea mea. Cred că așa se simte când chestia asta râde.

Nu, acesta nu este Raiul, copilă. Iar moartea ta este doar o condiție temporară. Când va veni timpul, te voi lăsa să te întorci la forma ta fizică.

— Of! Și dacă nu vreau să mă întorc?

Te vei întoarce.

Nu fii așa sigur, amice, mă gândesc, dar nu o spun.

— Deci..., cine ești? Ce este locul ăsta?

Ți-ai abandonat corpul și ți-ai folosit abilitatea telepatică pentru a te refugia în mintea mea. Ți-ai contopit conștiința cu a mea. Măcar știai că ești capabilă să faci asta, copilă?

— Ăăă, nu.

Așa mă gândeam și eu. A fost periculos ceea ce ai făcut, tânără Ella. Mintea mea este vastă și se întinde peste tot și în fiecare loc unde am existat. Te protejez de această cunoaștere, pentru a nu te copleși.

Cred că din această cauză mă simt atât de confortabilă în acest întuneric total, fără corp și ocrotită de energia lorică. Pentru că chestia asta, *Entitatea* lorică are grijă de mine.

— Mulțumesc pentru asta.

Cu plăcere.

Mi se pare că ar trebui să pun câteva întrebări importante. Nu în fiecare zi am ocazia să împart gândurile cu energia unui zeu.

— Totuși, cine ești tu, mai exact.

Eu sunt eu. Eu sunt sursa.

— Aha. Și cum ar trebui să-ți spun?

Înainte să-mi răspundă, vocea face o pauză scurtă. Particulele de energie continuă să zboare în fața mea.

Mi s-a spus în multe feluri. Cândva, am fost Lorien. Acum, sunt Pământul. Prietenii tăi îmi spun Entitatea.

Deci asta se ascundea sub Sanctuar. Asta căuta Setrákus Ra. Cred că Marina și ceilalți au stat de vorbă cu chestia asta înainte ca ascunzătoarea ei să fie distrusă. Totuși... *Entitatea* pare destul de formală, extraterestră și rece. Dar nu acesta este sentimentul pe care îl încerc acum.

— Eu îți voi spune *Moștenire*.

Cum dorești, copilă.

Moștenire pare atât de calm. Cu doar câteva minute în urmă, *Anubis* încerca să-l absoarbă din pământ printr-o conductă.

— Bunicul meu te-a rănit când a încercat să te scoată din Pământ?

Nu mă poate răni, dar mă poate schimba. Odată schimbat, nu mai sunt eu și, astfel, durerea nu mai este a mea.

— Bine, îi răspund, dar nepricepând nimic din ce a zis. Acum ești... cum să spun... captiv la bordul navei *Anubis*?

Doar o părticică din mine, copilă. Eu exist în multe locuri. Bunicul tău a mai încercat să mă subjuge și altă dată, dar sunt mai mare decât crede el. Vino. Îți voi arăta.

Înainte ca măcar să apuc să întreb "Unde mergem?", un val de energie lorică mă ia pe sus. Nu mai plutesc prin întunericul pașnic. În schimb, mă aflu în interiorul Pământului. Locul este ca o secțiune transversală prin care poți vedea diferitele straturi ale scoarței Pământului — plăcile tectonice, oase de dinozauri, lava fierbinte din centrul Pământului. Pot vedea toate acestea. Mă simt minusculă în comparație cu locul acesta.

Trecând prin fiecare strat al Pământului, ajungând chiar până în centrul acestuia, peste tot sunt vene strălucitoare de loralit. Energia este mai redusă în unele locuri, mai puternică în altele, dar nu există nicăieri pe planetă un loc unde să nu apară strălucirea s-a blândă.

— Uau! Chiar ți-ai găsit o altă casă.

Da. Și asta nu este tot.

Ne ridicăm. Din nou, câmpul de luptă apare sub mine. Prietenii mei și Setrákus se mișcă în continuare de parcă ar fi împotmoliți în melasă. Șase ridică o piatră mare cu încetinitorul, sperând să-l oprească pe bunicul meu cu asta.

În pieptul lui Șase, chiar deasupra inimii ei, strălucește o scânteie de energie lorică. Marina și Adam o au și ei. La fel și eu, deși scânteia mea de energie strălucește mai slab, probabil pentru că sunt moartă. Chiar și Setrákus are o scânteie lorică în el, deși a lui pare oarecum modelată de o anumită substanță neagră. S-a mutilat într-un mod pe care nu îl înțeleg. Gândul acesta mă face să arunc o privire spre *Anubis*. Acolo, în burta navei, pâlpâie loralitul. Nu se compară cu ce am văzut în subteran, dar totuși...

— Ce vrea să facă cu energia? Adică..., cu tine?

Îți voi arăta. Dar mai întâi, trebuie să-i aduni pe ceilalți. Am decis să le arăt tuturor pentru ce luptă.

— Care ceilalți?

Toți ceilalți. Te voi ajuta.

Fără niciun avertisment, mintea mea începe să se extindă. E ca atunci când mi-am folosit *Telepatia* ca să-i caut pe cei cunoscuți, doar că acum zona de căutare este mult mai extinsă. Senzația nu este atât de grozavă, am impresia că creierul meu este atras în toate direcțiile de niște magneți foarte puternici.

— Ce... ce faci?

Îți augmentez abilitățile, copilă. S-ar putea să nu fie prea confortabil la început. Îmi cer scuze.

— Și ce ar trebui să fac?

Adună-i pe toți cei pe care i-am marcat.

Destul de curios, dar știu ce înseamnă asta. Când îmi extind *Telepatia*, pot simți toate persoanele care posedă Moșteniri. Mă orientez după scânteia albastră a Marinei, o prind cu mâna mea telekinetică și o trag la mine. E ca atunci când l-am tras pe John în viziunea mea, doar că acum este mult mai ușor. Îl prind și pe Adam și îl aduc și pe el în conștiința caldă a lui *Moștenire*. Apoi, ezit.

— Și el? întreb, privindu-l pe bunicul.

Chiar și pe el. Trebuie să-i aduni pe toți.

Cu o senzație de scârbă că trebuie să intru în contact telepatic cu creierul acela bolnav și cu acea inimă lorică putredă, îl trag și pe Setrákus Ra aici. Încerc apoi s-o trag pe Șase, dar conștiința ei mi se opune. Sunt foarte conștientă de corpul ei fizic care strigă ceva.

— Ce spune?

Încă nu înțelege că eu nu mă amestec. Trebuie să vadă toți sau niciunul. Nu voi oferi nimănui vreun avantaj.

Nu știu ce vrea să spună *Moștenire* și nici nu am timp să mă gândesc la asta, pentru că în momentul în care conștiința lui Șase îmi cedează ne extindem mai departe.

Întreaga lume se desfășoară înaintea mea. Sunt sute de puncte de loralit pe toate continentele. Aceștia sunt noii Garzi, oameni care au căpătat puteri recent. Îi ating pe toți cu mintea mea, adunându-i unul câte unul: un băiat din Londra, care se uită la o navă mogadoriană încleștându-și pumnii, neștiind ce să facă. Pietrele de pe stradă se ridică și se izbesc cu fiecare mișcare a lui, prinse în *Telekinezia* sa necontrolată; o fată din Japonia, care în urmă cu câteva zile nu putea să se ridice din scaunul cu rotile. Acum, fata se deplasează prin micul apartament al părinților cu o viteză despre care nici nu credea că este posibilă; un băiat dintr-un sat îndepărtat din Nigeria, unde nici măcar nu au auzit de invazie. Părinții lui izbucnesc în lacrimi când plutește deasupra lor, emanând o strălucire angelică…

Adun toate aceste minți. Oriunde ne duce *Moștenire*, vin și ei.

Unii dintre ei sunt speriați. Bine, majoritatea sunt speriați. Moștenirile lor erau o chestie, dar asta... așa brusc, o experiență telepatică? Înțeleg că este cam mult pentru ei. Vorbesc cu ei. Îi liniștesc. Descopăr că mintea mea este destul de puternică încât să pot purta mai multe conversații simultan, în timp ce continui să mă mișc în planul telepatic.

Îi asigur că totul va fi bine, că este ca un vis. Nu le spun că habar nu am ce fac.

Apoi ajung în New York. Îl prind mai întâi pe Sam, mai ales că mă bucur mult că a primit o Moștenire și vreau să-l îmbrățișez. Urmează ciudatul de Cinci, frumosul Nouă, pe care mi-aș dori foarte tare să-l îmbrățișez, o fată pe care nu o cunosc — toți sunt atrași în îmbrățișarea mea telepatică. Apoi îl ating pe John. De cele mai multe ori, pe el mi-am folosit *Telepatia*; ar trebui să fie ușor. Dar, la fel ca Șase, mi se împotrivește. Atunci am observat cel mai mare și mai urât monstru pe care l-am văzut în viața mea. Văd umbra monstrului întinzându-se peste ceilalți. John vrea să lupte. Sau mai bine zis, nu vrea să vină la mine. Nu îl învinovățesc.

— Chestia aia îl va ucide? Îl va înghiți?

Nu. Totul va trece cât ai clipi din ochi.

— John, nu-ți face griji, îi spun triumfătoare. Va dura doar o clipă.

Și trag și conștiința lui John. Acum sunt toți. Toți Garzii de pe Pământ. Toți cei în care pulsează o inimă lorică sunt acum în vasta mea conștiință.

— Și acum? îl întreb pe *Moștenire*.

Privește.

Capitolul 20 (Ella)

Sunt în altă parte. Un loc ciudat de cunoscut. Plutesc în aer, putând să văd întreaga scenă din jurul meu, dar nu reușesc să intervin cu nimic. De-a lungul călătoriei mele, simt celelalte sute de minți.

Asta vrea să ne arate *Moștenire*.

Este o noapte caldă de vară. Două luni albe strălucesc pe cerul întunecat: una la nord, cealaltă la sud. Asta înseamnă că este un moment special pentru poporul meu. Două săptămâni din an, cele două luni apar împreună. Asta sărbătoresc loricii. Acolo suntem, pe Lorien.

Știu asta pentru că *Moștenire* știe. Ceea ce nu știu este cât de departe în trecut suntem.

Suntem pe o plajă, nisipul strălucește portocaliu în lumina zecilor de focuri. Sunt oameni peste tot; mănâncă, râd, beau și dansează. O trupă cântă un gen de muzică cum nu am auzit niciodată pe Pământ. Privirea îmi este atrasă de o adolescentă cu părul în bucle castanii, care dansează în ritmul muzicii cu mâinile deasupra capului, fără nicio grijă pe lume. Rochia ei strălucește când se înfoaie, prinsă ocazional de briza caldă a oceanului.

Mai încolo, pe plajă, la marginea petrecerii, doi tineri stau pe nisip, luând o pauză de la festival. Unul este destul de înalt pentru vârsta sa, cu păr închis la culoare și trăsături ascuțite. Celălalt, mai scund, dar mai frumos decât primul tip, are părul blond și fața cu fălci pătrățoase. Blondul este îmbrăcat cu o haină albă confortabilă, cu nasturi albi, descheiată. Prietenul său este îmbrăcat mai formal, cu o cămașă de culoare roșu-închis, călcată la dungă, cu mânecile ridicate meticulos în sus. Cei doi, dar în special băiatul mai înalt, par foarte interesați de fata care dansează.

— Ar trebui să te duci la ea. își îndeamnă blondul prietenul, împingându-l. Te place. Toată lumea o știe.

Băiatul cu părul închis la culoare plimbă mâna peste nisip încruntat.

— Și ce dacă? De ce aș face asta?

— Ăăă... O urmărești cum dansează, de exemplu? Prietene, îți pot da multe motive.

— Ea nu este Garde. Nu este ca noi. Noi nu ar trebui să... Băiatul cu părul întunecat clatină din cap. Lumile noastre sunt prea diferite.

— Nu pare să o deranjeze faptul că nu este Garde, îl contrează blondul pe prietenul său. Se distrează oricum. Doar tu te agăți de chestia asta.

— De ce noi avem Moșteniri, iar ea nu are? Nu mi se pare corect ca unii să fie atât de... normali. Băiatul cu părul întunecat se întoarce spre prietenul său. Te-ai gândit vreodată la chestia asta?

Drept răspuns, blondul își deschide palma. În ea, o mică minge de foc prinde viață și ia rapid forma unei fete care dansează.

— Nu, spune el zâmbind.

Băiatul cu părul întunecat se concentrează pentru o clipă și mica dansatoare de foc dispare. Blondul se încruntă.

— Încetează, se plânge el. Știi că nu-mi place când faci asta.

Tipul cu părul întunecat zâmbește și îi redă prietenului său Moștenirile.

— Moștenire idioată, spune el clătinând din cap. La ce folosește dacă funcționează doar împotriva altor Garzi?

Blondul arată cu mâna spre fata care dansează.

— Vezi? Ești perfect pentru Celwe. Ea nu are nicio Moștenire, iar tu ai una de toată jena.

Băiatul cu părul întunecat râde și își lovește prietenul în umăr, în joacă.

— Întotdeauna știi ce să spui.

— Poți s-o mai spui odată, râde blondul. Ai putea să înveți multe de la mine.

Nu prea sunt interesată de petrecerea tradițională, dar viziunea pare să *clipească*. În clipa următoare, cei doi băieți care stau pe plajă apar ca bărbați în toată firea. Tipul blond este chipeș, atletic,

cu ochi blânzi — dar nu îi dau nicio atenție. În schimb, sunt atrasă de forma uriașului care stă lângă el, palid, cu o cicatrice groaznică la gât.

Setrákus Ra.

Scena asta trebuie să fie din urmă cu câteva sute de ani. Poate chiar o mie. Este dinainte ca Setrákus să se alăture mogadorienilor și să devină un monstru.

O secundă mai târziu, cei doi sunt din nou adolescenți. Blondul îl înghiontește în spate pe tânărul Setrákus în timp ce urmăresc dansul fetei. Mă șochează cât de normal pare — un tânăr care stă pe plajă, privind o fată de care îi place.

Unde a început totul să meargă rău?

Viziunea se topește, apărând alta.

Bunicul meu și prietenul său stau într-o cameră cu o cupolă uriașă, o hartă a Lorienului strălucind pe tavanul din loralit. Nu mai sunt adolescenți. Oare la câți ani mai târziu este scena asta? După felul în care îmbătrânesc loricii, ar putea fi după câteva decenii. Dacă ar fi fost oameni de pe Pământ, aș fi bănuit că au trecut vreo douăzeci de ani, dar cine știe să traducă asta în ani lorici? Stau în fața unei mese rotunde imense care iese din podea, ca un copac pe care nimeni nu s-a obosit să-l taie. În centrul mesei, sculptat, este un simbol loric pentru "unitate".

Știu asta pentru că o știe *Moștenire*.

În jurul mesei sunt zece scaune ocupate de lorici cu fețe serioase..., cu excepția a două. Scaunele înconjoară masa rotundă din toate părțile. E ca la cinematograf, toate locurile sunt ocupate azi, iar Garzii stau cot lângă cot.

Din câte îmi dau seama, aceasta este Camera Bătrânilor. Este locul în care Bătrânii se adună și, în prezența Garzilor, iau cele mai mari decizii. Întreaga scenă îmi amintește de configurația Senatului pe care l-am văzut pe Pământ, cu excepția loralitului strălucitor. Toți ochii sunt îndreptați spre un bătrân zvelt, cu părul alb și cu ochii blânzi. În afară de părul alb, acesta nu pare mai bătrân decât bunicul meu. Dar după modul în care se poartă, emană o aură de senior.

El este Loridas. Este un *Aeternus*, ca mine, ceea ce înseamnă că poate să pară mult mai tânăr decât este de fapt. Toți ceilalți îl ascultă cu respect când începe să vorbească.

— Astăzi ne-am adunat aici pentru a-i onora pe cei căzuți, spune Loridas, vocea lui traversând întreaga încăpere. Cea mai recentă încercare a noastră de a îmbunătăți relațiile diplomatice cu mogadorienii a fost refuzată. Violent. Se pare că mogadorienii au acceptat delegația noastră în lumea lor doar ca să-i măcelărească. În bătălia ce a urmat, Garzii noștri au reușit să le neutralizeze capacitățile interstelare, ceea ce va face să-i țină în lumea lor pentru o scurtă perioadă de timp. Credem că printre mogadorieni sunt unii indivizi care apreciază pacea mai presus decât războiul, dar societatea lor trebuie să ajungă singură la această concluzie. Noi, Bătrânii, considerăm că implicarea ulterioară cu Mogadore va fi în detrimentul ambelor specii. Prin urmare, orice contact cu Mogadore este interzis până la o notificare ulterioară.

Loridas tace pentru un moment. Se uită la cele două scaune goale și o încruntare îi adâncește ridurile de pe frunte. Brusc pare mult, mult mai bătrân.

— Am pierdut mulți frați și surori în această ultimă bătălie, inclusiv doi Bătrâni, continuă Loridas. Numele lor, date cu mult timp înainte să devină Bătrâni, au fost Zaniff și Banshevus[6]. Ei au slujit acest consiliu cu loialitate timp de mai multe veacuri, conducând poporul nostru prin perioade de război și pace. Ne vom gândi la ei în zilele următoare. Cu toate acestea, cele două scaune, al lui Setrákus Ra și al liderului nostru, Pittacus Lore, nu trebuie să stea goale. Mergem înainte, așa cum face mereu poporul

---

[6] Foarte ambiguu, aici. Autorul spune că numele celor doi Bătrâni, Zaniff și Banshevus, au fost date mai departe lui Setrákus Ra și Pittacus Lore, dar nu specifică cine, care a fost. (N. Tr.)

loric și recunoaștem că pe Mogadore nu am suferit doar pierderi. Am avut și eroi. Veniți mai aproape, voi doi.

Când Loridas le poruncește, bunicul meu și prietenul său înaintează spre masa rotundă. Tipul blond își permite un zâmbet șmecheresc și îi salută pe cei adunați la masa rotundă dând din cap. În schimb, bunicul meu, înalt și mai slab față de cum va fi secole mai târziu, pare că nu conștientizează ce se întâmplă. Pare cu gândul în altă parte.

— Acțiunile rapide, vitejia și Moștenirile voastre puternice au salvat multe vieți pe Mogadore, spune Loridas. Noi, Bătrânii, am văzut de mult timp potențialul vostru și cunoaștem bine lucrurile grozave pe care le veți realiza pentru poporul nostru. De aceea, în această zi vă invităm să luați loc pe aceste două scaune goale și vă urăm bun venit în rândurile Bătrânilor lorici, pentru a servi și proteja Lorienul, poporul său și pacea. Acceptați această datorie sacră și jurați să puneți mai presus de toate interesele poporului vostru?

Blondul își pleacă capul, știind care îi este locul în această ceremonie.

— Accept, spune el.

Bunicul meu, pierdut în gândurile sale, nu spune nimic. După o clipă de liniște penibilă, prietenul său îi trage una peste cap.

— Da, spune Setrákus Ra înclinându-se. Accept.

Câțiva ani mai târziu, blondul aleargă pe holul unei case modeste. Sticla spartă i se fărâmițează sub picioare. Locul este în dezordine totală. Mesele sunt răsturnate, tablourile sunt dărâmate de pe pereți, vazele de sticlă sunt sparte în mii de bucăți.

— Celwe? strigă el. Ești teafără?

— Aici, răspunde o voce tremurândă de femeie.

El dă năvală prin ușile duble de bambus și intră într-un dormitor luminos. Plaja frumoasă se vede prin ferestrele deschise larg. Dormitorul este la fel de răvășit ca și restul casei. Patul este răsturnat complet, rafturile cu cărți sunt dărâmate, conținutul lor fiind împrăștiat pe jos. Chiar și parchetul este ridicat, de parcă cineva și-a folosit *Telekinezia* într-un acces de furie.

Cea care privește prin fereastră este fata cu păr castaniu care dansa pe plajă în urmă cu mulți ani. Celwe. Cu mâinile încrucișate și ținându-se de umeri, femeia nu se întoarce când bărbatul intră pe ușă.

— L-am întâlnit chiar acolo, spune Celwe arătând spre plajă. La început, a fost atât de timid. Mereu cu gândurile lui. Uneori, încă sunt surprinsă că a avut curajul să se căsătorească cu mine.

— Ce s-a întâmplat aici? o întreabă bărbatul apropiindu-se încet.

— Ne-am certat, Pittacus.

— Tu și Setrákus?

Celwe pufnește și se întoarce ca să-l înfrunte pe prietenul din copilărie al bunicului meu, bărbatul care trebuie să fi devenit următorul Pittacus Lore. Ochii ei sunt roșii de plâns, dar nu pare să fi fost rănită.

— Of, nu-i spune așa. Numele acesta a adus doar necazuri.

— Acesta este el acum, îi răspunde Pittacus cu seriozitate. Este o mare onoare.

Ochii ei se îngustează.

— Mi-a fost destul de greu să fiu măritată cu un Garde. Știi, vorbeam despre cum ar fi să avem copii. Acum, după călătoria aceea pe Mogadore, după ce a devenit Bătrân..., cu greu îl mai văd. Când totuși ne întâlnim, nu vorbește decât despre acel proiect, obsesia lui.

— Ce proiect? întreabă Pittacus înclinându-și capul.

Celwe își înghite nodul din gât, probabil realizând că a spus prea multe. Se îndepărtează de fereastră și se duce spre pat. Începe să împingă cadrul de lemn și să îndepărteze salteaua ca să poată pune patul la loc, dar se răzgândește și se uită la Pittacus.

— Nu mă ajuți?

Pittacus își folosește Telekinezia și așază patul la loc, îndreptând cuvertura în același timp. Nu o scapă din priviri pe Celwe.

— Ce ușor e pentru tine, bombăne ea în timp ce se așază pe patul abia făcut.

Pittacus se așază lângă ea.

— La ce lucrează Setrákus?

Ea trage adânc aer în piept.

— A săpat o groapă... în munți. Nu ar trebui să... Nici nu știu cum să-ți explic. Ceea ce face el acolo... zice că o face pentru mine, Pittacus. Un fel de cadou, spune Celwe cu vocea reținută. Lacrimile îi curg pe obraji. Dar nu vreau niciun cadou.

— Nu înțeleg.

— Ar trebui să vezi cu ochii tăi. Dar... să nu-i spui că știi de la mine.

— Ți-e frică de el? Te-a rănit?

— Nu mi-a făcut nimic rău. Mi-e frică doar de ceea ce ar putea deveni. Celwe îl ia pe Pittacus de mână. Fă-l să vină acasă, Pittacus. Te rog. Fă-l să vadă motivul și adu-mi soțul acasă.

— Așa voi face.

Pittacus se înalță spre cer, zburând și strecurându-se printre nori. Survolează un lanț muntos, apoi coboară într-o prăpastie adâncă, ca o versiune mai mare a Grand Canyon. Pereții de gresie ai prăpastiei sunt acoperiți cu pietre loralite. În timp ce coboară, Pittacus observă o serie de utilaje complicate și echipamente grele pentru construcții. Cineva a săpat mai adânc, ca și cum prăpastia asta nu ar fi fost deja suficient de adâncă.

Pittacus își întoarce privirea, ca și mine, de altfel, spre mașinăria din centrul șantierului: grinzi metalice înțesate cu circuite intermitente și simboluri lorice din loralit — este ca o versiune mai voluminoasă, dar mai puțin rafinată, a tubului lui Setrákus Ra coborât din *Anubis*.

Deci la asta se referea *Moștenire* când a spus că Setrákus Ra a mai încercat și altă dată să-l captureze. Aici a început totul, cu secole în urmă. Este începutul nebuniei bunicului meu.

Când Pittacus aterizează, un tânăr loric îmbrăcat în haine de laborator încearcă să-l salute. Pielea lui este ciudat de palidă pentru un loric și se mișcă într-un mod care pare mai degrabă robotizat, de parcă membrele sale nu se mai sincronizează cu creierul. Pittacus pare înmărmurit de aspectul tânărului, dar nu îl lasă să-și termine salutul.

— Unde este Setrákus?

— Este la *Eliberator*, spune tânărul loric arătând spre tubul uriaș. Sunteți așteptat, Bătrâne Lore?

— Nu contează, îi răspunde Pittacus și pornește spre așa-numitul *Eliberator*. Loricul cel palid se dă din calea lui, dar Pittacus ezită. Se întoarce spre tânăr și îl examinează. Ce face aici? Ce ți-a făcut?

— Eu... Tânărul ezită, de parcă nu ar avea voie să spună. Apoi își întinde mâna, se concentrează și levitează câteva pietre cu *Telekinezia*. Pare un adevărat efort pentru el.

Pittacus își întinde capul surprins.

— Ești Garde? De ce nu te cunosc?

— Tocmai asta e treaba, îi răspunde tânărul. Nu sunt Garde. Sunt un nimeni.

În timpul demonstrației de telekinezie, vene negre au început să apară pe fruntea tânărului loric. Pittacus observă toate acestea și se întinde ca să atingă fața tânărului. Acesta se ferește.

— Încă... încă nu este gata. Azi nu mi-am primit augmentarea, spune tipul palid.

— Augmentarea, șoptește Pittacus cu respirația oprită, apoi se îndreaptă spre *Eliberator*. Trece pe lângă alți asistenți, toți la fel de palizi și timizi. Simt cum crește furia în el, ori poate că este propria mea furie, sau ambele. Asistăm la ceva cu adevărat malefic.

Eliberatorul este pornit. Emite același sunet pătrunzător ca tubul pe care l-a coborât Setrákus Ra de pe *Anubis*. Multe bucăți de loralit sunt împrăștiate prin șantier, de parcă cei de aici au fost nevoiți să le scoată din sol ca să sape mai jos. Energia lorică este extrasă în recipiente mari din sticlă în formă de eprubete. Odată ajunsă în recipiente, energia este procesată — este expusă ultrasunetelor de înaltă frecvență și bombardată cu elemente chimice într-un mediu cu temperatură sub zero grade, până când energia devine cumva materie solidă. Apoi este fărâmițată într-un mixer cu lame ascuțite ca briciul și strecurată printr-o serie de filtre.

Rezultatul este o substanță neagră, mâloasă, cu care Setrákus umple o eprubetă. Asta făcea când Pittacus a intrat peste el.

— Setrákus!

Bunicul ridică privirea și zâmbește. E mândru. Vene negre i se văd pe sub piele, iar părul său negru a început să se rărească. Surprinzător, dar se bucură să-l vadă pe Pittacus și lasă deoparte totul pentru a-l saluta.

— Bătrâne prieten, spune Setrákus Ra, apropiindu-se cu brațele deschise. Cât timp a trecut? Dacă iar am ratat vreo ședință a Consiliului Bătrânilor, spun-i lui Loridas că îmi pare rău, dar...

În semn de salut, Pittacus îl apucă pe Setrákus Ra de partea din față a cămășii și îl izbește de una dintre grinzile de susținere ale *Eliberatorului*. Deși este mai scund decât Setrákus, reușește să-l ia prin surprindere pe uriaș.

— Ce este asta, Setrákus? Ce ai făcut?

— La ce te referi? Dă-mi drumul, Pittacus.

Pittacus încearcă să se liniștească. Eu mi-aș dori să nu o facă. Trage aer în piept, îi dă drumul lui Setrákus și face un pas înapoi.

— Ai făcut excavări pe Lorien, spune Pittacus, încercând să cuprindă cu mintea sa întregul șantier. Ești... Ce le-ai făcut acestor oameni?

— Te referi la voluntari? I-am ajutat.

Pittacus dă din mână.

— Setrákus, nu e bine ce faci. Treaba asta arată de parcă... ne-ai spurcat lumea.

Setrákus râde.

— Of, nu mai fi așa dramatic. Te sperie pentru că nu înțelegi.

— Atunci explică-mi! strigă la el Pittacus, iar din ochii lui țâșnesc mici flăcări.

— De unde să încep..., zice Setrákus, trecându-ți mâna peste capul cu păr rar. Am fost împreună pe Mogadore. Ai văzut ura mogilor față de noi. Sălbăticia. Ce lucru bun ar putea veni vreodată din acel loc?

— Va dura un timp, îi răspunde Pittacus. Într-o bună zi, mogadorienii vor alege pacea. Loridas crede asta, la fel și eu.

— Și dacă nu va fi așa? Ei pun în pericol nu doar modul nostru de viață, ci întreaga galaxie. De ce să-i lăsăm pur și simplu în pace și să așteptăm să devină mai buni când putem să le grăbim evoluția? Ce-ai zice dacă mogadorienilor pe care i-am ales, cei pe care îi credem pașnici și potențiali aliați..., le-am da Moșteniri? Ce-ai zice să-i facem Garzi? Conducători peste poporul lor, capabili să renunțe la războaie și alte pericole? Am putea schimba soarta unei specii întregi, Pittacus.

— Noi nu suntem zei.

— Cine spune asta?

Urmează un moment de tăcere. Pittacus se îndepărtează un pas de vechiul său prieten.

— De când ne-am întors de pe Mogadore doar la asta mă gândesc, continuă Setrákus. Și nu mă gândesc doar la mogadorieni, ci și la noi. La noi toți. Loricii. De ce există Garzi și cêpani? Avem pace, da, dar cu ce costuri? Un sistem cast în care liderii noștri hotărăsc cine are sau nu norocul să se nască cu Moșteniri? Noi, Bătrânii, stăm în jurul unei mese pe care scrie “Unitate”, dar cum putem spune că suntem egali?

— Este după cum dorește Lorien...

Setrákus râde amar.

— Natura, soarta, destinul... Pittacus, suntem dincolo de aceste concepte copilărești. Noi controlăm Lorienul, nu invers. Tu, eu, toți ceilalți... ne putem alege singuri soarta, propriile Moșteniri. Soția mea ar putea...

— Celwe ar fi dezgustată de toate astea, iar tu o știi, îl contrează Pittacus. Își face griji pentru tine.

— Ai... ai vorbit cu ea?

— Da. Și am văzut ce dezastru ai făcut în casă.

Setrákus Ra își ridică sprâncenele a mirare și rămâne cu gura căscată, de parcă ar fi fost pălmuit. Mă aștept să înceapă să-i vorbească lui Pittacus pe tonul arogant pe care l-a folosit cu mine când eram pe *Anubis*. Văd în el aroganța bine-cunoscută, dar și ceva în plus. Încă nu a ajuns atât de departe. Grandoarea amăgitoare a bunicului este o doză sănătoasă de rușine.

— Mi-am... Mi-am pierdut cumpătul, spune Setrákus Ra după câteva momente.

— Ai pierdut mai mult de atât, iar dacă nu te oprești, vei pierde și mai mult. Poate că lumea noastră nu este perfectă. Poate că noi putem face mai mult de-atât, Setrákus. Dar asta... asta nu este răspunsul. Nu ajuți pe nimeni. Îi îmbolnăvești și chinui lumea noastră naturală.

Setrákus dă din mână.

— Nu. Nu este... Ăsta se numește *progres*, Pittacus. Uneori, progresul trebuie să fie dureros.

Pittacus rămâne înmărmurit. Se întoarce spre *Eliberator* și urmărește fluxul de energie lorică extrasă din miezul planetei. Se decide rapid. Flăcările îi cuprind brațele și mâinile.

— Setrákus, du-te acasă la Celwe. Încearcă să uiți de toată nebunia asta. Eu voi... curăța ceea ce ai făcut tu aici.

Setrákus pare să se gândească la asta o clipă. Mi-e milă de el. Mi-aș fi dorit să-și dea seama că Pittacus are dreptate, să se întoarcă cu spatele la mașinăria lui și să plece acasă, la bunica. Dar deja știu ce întorsătură va lua totul.

Chipul bunicului se întunecă, iar flăcările lui Pittacus scad în intensitate până se sting brusc.

— Nu te pot lăsa să faci asta, spune bunicul.

În Camera Bătrânilor sunt doar Pittacus și Loridas. Tânărul Garde se prăbușește în scaunul său cu spătar înalt, cu fața învinețită și cu încheieturile de la mâini arse. Bătrânul Garde stă de cealaltă parte a mesei, aplecat peste un obiect strălucitor, lucrând la chestia aia cu mâinile lui noduroase.

— Nu sunt de acord cu decizia lor, spune Pittacus.

— Decizia *noastră*, îl corectează Loridas cu blândețe. Ai votat. Toți nouă am votat.

— Executarea este prea mult. Nu merită asta.

— A fost prietenul tău, îi răspunde Loridas. Dar nu mai este acel om. Experimentele sale ne corodează modul de viață, pângăresc tot ce este pur pe Lorien. Nu-i putem permite să continue. Trebuie înlăturat în întregime, șters din istoria noastră. Nici pe scaunul său de Bătrân nu se va mai așeza nimeni, l-a spurcat. Răutatea lui nu poate fi lăsată să se răspândească, să se înrădăcineze.

— Loridas, am auzit toate astea la convocare.

— Dacă te plictisesc, de ce mai ești aici?

Pittacus oftează. Își privește mâinile.

— Am crescut împreună. Ne-ai numit Bătrâni împreună. Noi... Vocea îi tremură și face o pauză ca să se liniștească. Vreau ca eu să fiu cel care o face.

Loridas se uită în ochii lui Pittacus. Mulțumit că tânărul este serios, dă din cap.

— M-am gândit că o să ceri asta.

Loridas își activează *Aeturnus*, trăsăturile sale netezindu-se încet până când pare mult mai tânăr. Pittacus urmărește asta cu o sprânceană ridicată.

— Când v-ați întâlnit ultima dată, ți-a luat Moștenirile, spune Loridas. Mai bine bați în retragere.

— Nu se va mai întâmpla, răspunde Pittacus printre dinți.

— Demonstrează-mi.

Pittacus se concentrează asupra lui Loridas. Un moment mai târziu, pielea de pe chipul lui Loridas devine întunecată și ridată, părul îi dispare drastic, iar corpul i se ofilește în haina ceremonială de Bătrân. Arată chiar mai bătrân decât înainte și îmi dau seama că aceasta este adevărata sa înfățișare. Cumva, Pittacus tocmai i-a luat Moștenirea.

— Bine, spune Loridas cu voce răgușită. Acum, redă-i bătrânului demnitatea.

Cu o mișcare din mână, Pittacus îi redă *Moștenirea* lui Loridas care își schimbă forma din nou. Încă e bătrân, dar nu la fel de stafidit.

— Câte Moșteniri ai reușit să stăpânești cu *Ximic* a ta, Bătrâne Lore?

Pittacus se freacă în spatele gâtului, părând modest.

— Cu *Dreynen* sunt șaptezeci și patru. Nu m-am deranjat niciodată să o învăț. Nici nu m-am gândit că va trebui s-o folosesc vreodată.

Dreynen este și Moștenirea mea, una dintre cele pe care le împart cu bunicul, cea care ne permite să luăm Moștenirile altora prin atingere sau să încărcăm proiectile cu energie.

— Impresionant, face Loridas întorcându-și din nou atenția asupra obiectului din fața sa. *Ximic* este cea mai rară dintre Moștenirile noastre, Pittacus. Este abilitatea de a copia și de a stăpâni orice Moștenire pe care o vezi. Nu-i un dar pe care să-l lași să-ți fie luat ușor.

— Cêpanul meu obișnuia să-mi țină prelegeri despre asta, zice Pittacus. Înțeleg responsabilitatea care vine odată cu puterea ei. Am încercat să nu uit asta niciodată.

— Da, și avem norocul că Moștenirea asta te-a găsit pe tine și nu pe altcineva. Imaginează-ți, Pittacus, dacă prietenul tău ar găsi o cale de a-ți copia puterea. Să și-o însușească. Sau s-o dea oricui ar vrea el.

Pittacus scrâșnește din dinți.

— Nu voi lăsa să se întâmple asta.

Loridas ridică obiectul la care a lucrat. Seamănă cu o funie, dar materialul împletit nu seamănă cu ceea ce am văzut pe Pământ. Este gros și rezistent, lung de vreo șase metri, iar un capăt este înnodat într-un laț complex. Partea cu lațul a fost modelată și întărită, cealaltă parte are la capăt o lamă ascuțită. Loridas probează tăria lațului, iar când face asta capătul mortal scoate un sunet ascuțit.

Pittacus se strâmbă puțin.

— Cam de modă veche, nu crezi?

— Au trecut secole, iar tu erai prea tânăr, dar cu așa ceva am pedepsit cândva trădarea. Uneori, vechile metode sunt cele mai eficiente. Este făcută din copacul Voron, o plantă aproape la fel de rară ca tine. Rănile provocate de Voron nu pot fi vindecate de Moșteniri. Loridas îi face semn lui Pittacus. Vino. Lasă-mă să împrumut *Dreynen* a ta.

Pittacus ocolește masa și își pune mâna pe umărul lui Loridas. Nu pot să văd ce se întâmplă, dar simt — *Moștenire* poate simți — cum Pittacus folosește o Moștenire de transfer al puterii, la fel cum are Nouă, dându-i lui Loridas posibilitatea să folosească *Dreynen*. Loridas se concentrează asupra lațului. Lațul începe să emită o strălucire slabă, purpurie, exact ca atunci când am încărcat acel obiect cu puterea mea.

— Vei avea asta le tine încărcată cu *Dreynen*, în caz că îți va lua Moștenirile înainte să le iei tu pe ale lui, explică Loridas legănând cu atenție capătul celălalt ascuțit al lațului. Îi faci asta guler și...

— Știu cum funcționează, îl întrerupe Pittacus.

— Va fi rapid, Pittacus,

Pittacus ia funia de la Loridas, având grijă să nu atingă lațul încărcat cu energie. Strânge frânghia în mână cu hotărâre.

— Loridas, știu ce trebuie să fac.

Iar noi — cei care îl urmărim de aici, din viitor — știm că o va da în bară.

Setrákus se târăște pe fundul canionului, murdar și plin de cenușă, cu fața și capul acoperite de tăieturi. Undeva în fundal, o echipă de Garzi demontează tot felul de elemente din *Eliberator*. Mașinăria se prăbușește și este învăluită într-un fum negru. Trupurile asistenților lui zac pe jos. Cu toate acestea, ei nu au fost uciși de Garzi. Nu, i-a ucis ceva mult mai sinistru, o substanță neagră ce se scurge din porii lor chiar și acum când sunt morți.

— Nu eu sunt cel care și-a pierdut mințile..., spune Setrákus scuipând sângele din gură în praf și îndepărtându-se de șantierul său. Nu se uită înapoi când explodează mașinăria, deși chipul îi este străbătut de o durere aproape fizică. Voi toți... vă înșelați. Nu înțelegeți progresul.

Pittacus vine în urma lui Setrákus. Lațul i se leagănă în mână. Maxilarul său puternic este încleștat și hotărât, dar ochii îi strălucesc.

— Setrákus, te rog... Nu mai vorbi.

Setrákus știe că nu mai are scăpare, așa că nu se mai târăște. Se întoarce pe spate în praf și se uită la Pittacus.

— Pittacus, cum poți să crezi că greșesc? întreabă Setrákus fără suflare. Lorien însuși mi-a dat puterea de a domina alți Garzi, de a le lua Moștenirile după cum cred eu de cuviință. Acesta este modul în care știe planeta să spună că mă vrea pe mine la conducere.

Pittacus clatină din cap și stă deasupra prietenului său.

— Tu te auzi ce spui? Întâi spui că Lorien își dă darurile la întâmplare, acum spui că Moștenirile tale ți-au fost destinate. Nu știu care din astea două mă deranjează mai tare.

— Pittacus, am putea stăpâni împreună, insistă Setrákus. Te rog, îmi ești ca un frate!

Pittacus înghite cu greu. Cu ajutorul *Telekineziei* pune lațul în jurul gâtului lui Setrákus. Se ghemuiește și se așază peste tovarășul său Bătrân, cu mâna strânsă pe funia groasă care va strânge lațul.

— Ai mers prea departe, îi spune Pittacus. Îmi pare rău, Setrákus, dar ceea ce ai făcut tu...

Pittacus începe să strângă lațul. Ar trebui s-o facă repede, dar nu poate. Nu încă. Lațul ascuțit mușcă din gâtul lui Setrákus. Bunicul suferă, dar nu se împotrivește. Brusc, în ochii lui se citește resemnarea. Setrákus se lasă pe spate. Lațul mușcă adânc din carnea lui. Privește cerul.

— La noapte vor fi două luni, spune el. Oamenii vor dansa pe plajă cum am făcut și noi, Pittacus.

Sângele întunecă solul de sub bunicul meu. Începe să plângă, dar închide ochii ca să ascundă asta.

Pittacus nu poate să treacă peste asta. Scoate lațul din jurul gâtului lui Setrákus, îl aruncă deoparte și se ridică. Nu se uită în ochii lui Setrákus. În schimb, se uită la *Eliberator* și la zona de cercetare a lui Setrákus, urmărind cum arde totul. În sufletul lui crede că totul s-a terminat. Crede că Setrákus va renunța la nebunia sa, că și-a dat seama de calea greșită pe care a apucat-o. Încă își vede prietenul întins acolo, în praf. Dar nu știe ce monstru va deveni acesta.

Eliberatorul este departe. Nimeni nu observă când Pittacus trage spre ei cu *Telekinezia* cadavrul unui asistent de-al lui Setrákus. În timp ce Setrákus urmărește totul cu ochii holbați, Pittacus își aprinde Lumenul și arde cadavrul până îl face de nerecunoscut. După ce termină, Pittacus privește în depărtare.

— Ești mort, spune Pittacus. Pleacă. Și să nu te mai întorci niciodată. Într-o bună zi, poate vei reuși să vindeci ceea ce ai distrus, aici cât și în interiorul tău. Până când va veni acea zi... adio, Setrákus.

Pittacus ia cu el trupul ars și îl lasă pe Setrákus acolo, în mizerie. Rămâne perfect nemișcat, lăsând sângele să curgă din rana circulară de la gâtul său palid. În cele din urmă, își șterge lacrimile de la ochi.

Apoi, Setrákus zâmbește.

Am zăbovit în canionul acela, iar anii au început să zboare. Cenușa luptei e luată de vânt, pereții prăpastiei se decolorează de la soare. Rămășițele mașinăriei lui Setrákus se erodează, mâncate de praful roșu și de vânturile care biciuiesc printre munți.

În fiecare an, când sunt două luni pe cer, Pittacus Lore se întoarce aici. Se uită la epava *Eliberatorului* și se gândește la ce a făcut. Sau la ce era să facă. Ori la ce nu a făcut.

Câți ani au trecut așa? E greu de spus. Datorită Moștenirii sale *Aeturnus*, Pittacus nu îmbătrânește niciodată.

Și apoi, într-o zi, în timp ce Pittacus stătea chiar în locul unde ar fi trebuit să-l ucidă pe bunicul meu, o navă urâtă, în formă de insectă, brăzdează apusul și aterizează lângă el. Pare o versiune mai veche a Skimmerelor mogadoriene pe care le-am văzut de atâtea ori. În timp ce nava aterizează lângă el, Pittacus lasă flăcările să-i cuprindă o mână, iar în cealaltă materializează o minge de gheață.

Nava se deschide și din ea iese Celwe. Spre deosebire de Pittacus, ea a îmbătrânit. Părul ei, care odinioară era castaniu, acum este gri, iar fața îi este brăzdată de riduri adânci. Pittacus face ochii mari când o vede.

— Bună, Pittacus, spune ea și își așază o șuviță de păr cărunt după ureche. Nu ai îmbătrânit nici măcar o zi.

— Celwe! Pittacus a rămas fără aer și fără cuvinte. O îmbrățișează, iar ea îl îmbrățișează la rândul ei și rămân așa pentru o clipă. În cele din urmă, Pittacus vorbește. Credeam că nu o să te mai văd niciodată. Când Setrákus Ra... când el a... Celwe, nu m-am așteptat să pleci cu el în exil.

— Am fost educată că loricii se căsătoresc pe viață, îi răspunde Celwe cu blândețe.

Pittacus ridică sceptic o sprânceană, dar nu spune nimic. În schimb, se uită pe lângă Celwe spre vechiul Skimmer.

— Nava aia este...?

— Mogadoriană, îi răspunde Celwe simplu.

— Acolo s-a ascuns în toți acești ani? Acolo ați trăit?

Celwe dă din cap.

— Cea mai bună ascunzătoare este acolo unde Garzilor le este interzis să meargă.

Pittacus încuviințează dând din cap.

— Ar trebui să se întoarcă. Au trecut zeci de ani. Bătrânii l-au șters din istorie, numele lui fiind uitat de toată lumea. Cred cu adevărat că, după atâția ani, crimele sale ar putea fi iertate.

— Dar crimele lui nu au încetat niciodată, Pittacus.

Abia atunci a observat. Pe gâtul lui Celwe se văd vene negre. Pittacus face un pas înapoi, chipul său înmărmurind.

— Celwe, de ce te-ai întors tocmai acum?

Drept răspuns, Celwe se întoarce spre Skimmer.

— Vino aici, spune ea și, o clipă mai târziu, o fetiță timidă, în vârstă de vreo trei ani, coboară din Skimmer. Are părul castaniu, cum îl avea Celwe când era tânără și duritatea lui Setrákus Ra. Deodată, îmi amintesc de scrisoarea lui Crayton. Setrákus Ra mi-a spus că sunt nepoata lui, dar, de fapt, sunt strănepoata. Acum nu o mai neg — nu doar pentru că o știe *Moștenire*, ci pentru că mă recunosc în fetița aceea — acest copil va crește și îi va da naștere lui Raylan, tatăl meu.

— Ea este Parrwyn, zice Celwe. Fiica mea.

Pittacus se uită fix la copil.

— E frumoasă, Celwe. Dar... Se uită la femeia bătrână din fața lui. Iartă-mă, dar cum este posibil?

— Știu că sunt bătrână pentru a fi mamă, îi răspunde Celwe cu o privire distantă în ochi. Acum, specialitatea lui Setrákus Ra este fertilitatea. Fertilitatea și genetica, pentru a-i ajuta pe mogadorieni. Îl numesc Liderul Iubit. Femeia a spus-o în zeflemea, clătinând din cap. Cu toate acestea, nu vrea să-și vadă copilul crescând printre ei. Așa că iată-ne aici.

Parrwyn se ascunde după piciorul mamei sale. Pittacus Lore se lasă în genunchi și își trece mâna peste solul stâncos și fără viață al canionului. O floare albastră creste și înflorește din rocă. O rupe și i-o întinde lui Parrwyn. Fetița zâmbește cu seninătate.

— Mă voi ocupa de protecția ta aici, îi spune Pittacus lui Celwe fără s-o privească, dar continuând să se uite la fiica ei. Aici poți trăi o viață normală. S-o ții în siguranță. Să nu-i spui fetiței... despre *el*.

Celwe dă din cap.

— Pittacus, știi că, într-o bună zi, se va întoarce. Știi asta, nu? Dar nu va fi cum îți imaginezi tu. Nu va căuta iertarea.

Pittacus își atinge gâtul în zona unde se află cicatricea lui Setrákus Ra.

— Voi fi pregătit pentru el.

Dar nu a fost.

Viziunea se termină și întunericul revine. Licurici de energie lorică sunt peste tot în jurul meu. Plutesc din nou prin spațiul cald al lui *Moștenire*.

— Ce urmează acum? De ce ne-ai arătat toate astea?

Ca să știți, răspunde vocea cu blândețe. *Iar acum, pentru că știți, vă veți întâlni*.

— Cine se va întâlni cu cine?

Voi toți.

Capitolul 21 (John)

Mă trezesc într-o bibliotecă, cu fața în jos pe un covor moale, înconjurat din toate părțile de scaune confortabile. De fapt, “trezirea” nu este termenul cel mai potrivit. Totul se vede tulbure, chiar și propriul meu corp. Îmi dau seama că încă sunt în visul creat de Ella, doar că nu mai sunt un simplu spectator. Mă pot deplasa și interacționa cu lucrurile din încăpere, chiar dacă nu știu ce naiba ar trebui să fac în continuare.

Mă ridic și mă uit în jur. Lumina este slabă, iar pereții sunt acoperiți cu cărți vechi, toate titlurile fiind scrise pe verticală cu simboluri lorice. În mod normal, acesta ar fi genul de loc pe care nu mi-ar place să-l explorez, plus *Mogazaurul* ăla urât din lumea reală care vine după mine și prietenii mei. Ella m-a asigurat că vom fi bine. Asta nu înseamnă că îmi place să stau într-o bibliotecă astrală, așteptând să văd ce se va întâmpla în continuare.

— Frate, cineva i-a stricat jucăriile plângăciosului de Pittacus Lore.

Mă întorc și îl văd pe Nouă în mijlocul camerei, acolo unde, cu o clipă în urmă, nu era nimic. Dă din cap spre mine.

— Despre ce vorbești?

— Și tu ai văzut-o, nu? Povestea vieții lui Setrákus Ra?

— Da, am văzut-o și eu.

Nouă se uită la mine de parcă aș fi un idiot.

— Tipul trebuia să-l omoare pe Setrákus când a avut ocazia, nu să se înmoaie de la lacrimile lui. Să fim serioși.

— Nu știu ce să zic. Nu-i ușor să ai în mâini viața cuiva. Nu avea de unde să știe ce se va întâmpla.

Nouă pufnește pe nas.

— Mi-e indiferent. Am strigat la el să-l omoare pe nenorocit, dar nu m-a ascultat. Mulțumesc pentru nimic, Pittacus.

Într-adevăr, nu sunt deloc pregătit să procesez această viziune, mai ales după comentariile lui Nouă. Mi-aș dori să pot revedea viziunea asta, să am timp să examinez lumea de acasă așa cum a fost ea cu secole în urmă. Dar mai mult decât orice, mi-aș dori să-l văd pe Pittacus folosind acea Moștenire *Ximic*. Am auzit povești despre cât de puternic a fost el, despre faptul că a avut toate Moștenirile. Bănuiesc că cu Moștenirea asta a reușit. Văzându-l că folosește *Ximic,* m-a făcut să mă gândesc la momentul când mi s-a dezvoltat mie Moștenirea. S-a manifestat când eram într-o situație disperată și încercam să-i salvez viața lui Sarah. Ce se întâmpla dacă nu se manifesta deloc Moștenirea de vindecare? Ce s-ar fi întâmplat dacă se manifesta *Ximic*, dar nu aș fi știut ce să fac cu ea?

Scutur din cap. Este o prostie să speri la așa ceva. Nouă își dorește să schimbe viitorul mai mult decât îmi doresc eu o Moștenire mai puternică. Trebuie să câștigăm acest război cu ceea ce ni s-a dat.

— Ce a fost, a fost, îi spun lui Nouă. Tot ce contează este să-l oprim pe Setrákus Ra. Asta este misiunea noastră.

— Mda. Aș mai dori, de asemenea, să nu fiu mâncat de dihania aia cu fundul mare din New York, spune Nouă uitându-se prin jur. Nu i se pare deloc ciudat că se află aici, în starea asta de vis. Bleah, cărți! face el. Crezi că scrie în vreuna cum să-l omorâm pe Godzilla din lumea reală?

Mă uit și eu în jur, dar nu la cărți. Caut o ieșire. Camera în care ne aflăm nu pare să aibă vreo ușă. Suntem blocați aici. Ella, *Entitatea* lorică... indiferent cine face asta, încă nu a terminat cu noi.

— Cred că suntem într-un fel de sală de așteptare psihică, îi spun lui Nouă. Numai că nu știu de ce.

— Mișto, spune el și se tolănește într-un scaun. Poate vor să ne mai arate un film.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Sam și Daniela? I-am văzut leșinând în același timp cu noi.

— Să mă ia naiba dacă știu, zice Nouă.

— Cred că vom ajunge în același loc.

— De ce? întreabă Nouă. Crezi că în halucinațiile astea telepatice există vreo logică.

— Nu, recunosc eu. Cred că nu.

— Deci, după părerea ta, Ella face toate astea, nu? Simt vibrațiile Ellei.

— Da.

Nouă are dreptate. Nu-mi dau seama de unde știu, dar suntem în proiecția psihică a Ellei. O știu, pur și simplu. O simt.

Nouă fluieră.

— La naiba, frate! Fata asta a primit un upgrade serios la puteri. Cred că ne-a depășit. Vreau să copiez și eu niște Moșteniri, ca prietenul tău Pittacus. Sau măcar un laț din acela cu lamă.

Oftez și clatin din cap, cam jenat să aud că Nouă se gândește la ce mă gândeam și eu. Schimb subiectul.

— Trebuie să găsim o cale de a ieși de aici.

Nouă se uită la mine cu o față amuzantă, așa că îi întorc spatele și mă duc spre una din biblioteci. Încep să scot cărțile de pe rafturi, crezând că poate declanșez ceva și deschid vreun pasaj secret. Nu se întâmplă nimic, iar Nouă râde de mine.

— N-ar trebui să stăm degeaba, îi zic.

— Tipule, ce altceva am putea face? Știi de câte ori am încercat să-l omor pe tânărul Setrákus Ra în timp ce urmăream filmul acela? De zeci de ori. Nouă lovește cu pumnul în propria-i palmă deschisă, apoi ridică din umeri. Dar, știi, nu aveam nici brațe, nici picioare. În clipa asta nu putem face nimic. Așa că hai să ne liniștim. Fundul meu a fost tăbăcit zile întregi și chiar dacă scaunul ăsta este doar în imaginația mea, să știi că este al naibii de confortabil.

Renunț la a mai trage de cărți și mă întorc în mijlocul camerei. Ignorându-l pe Nouă, mă uit în sus și strig către tavan.

— Ella! Mă auzi?

— Arăți ca un idiot, îmi zice Nouă.

— Nu știu cum de poți să stai liniștit pe scaunul ăla. Nu-i momentul să stăm degeaba.

— Ba este fix momentul să stăm degeaba, zice Nouă și se uită la un ceas imaginar de la mână. Ne vom întoarce tocmai la realitatea în care suntem la un pas de moarte, imediat după ce Ella o să ne arate vreo nouă profeție ciudată.

— Sunt de acord cu Nouă.

Mă întorc și îl văd pe Cinci stând la câțiva metri de mine, abia materializat în micul nostru salon. Își umezește buzele și ridică din umerii săi grași spre mine, de parcă nu s-ar bucura că ne vede. Ochiul lui Cinci lipsește chiar și în acest vis. Măcar aici are gaura aia acoperită cu un petic normal, nu cu tifonul ăla murdar din lumea reală.

— Ce dracu' cauți tu aici...?

Din spatele meu, cu un strigăt gutural de luptă, Nouă ajunge imediat lângă mine. Își încordează umerii și încearcă să-l lovească pe Cinci în abdomen. Nu știu din ce motiv, dar Cinci pare că nu se aștepta să fie atacat direct și abia are timp să se ferească de lovitura lui Nouă.

Nouă nu reușește să-l lovească. Trece chiar prin Cinci, alunecă și cade peste cărțile pe care le-am scos din rafturi.

— Nenorocitule! mârâie Nouă.

— Hm, face Cinci, privind în jos la pieptul său care pare o țintă destul de mare pentru a fi lovit.

— Aici, violența nu este permisă.

Ne întoarcem cu toții spre peretele îndepărtat al încăperii, unde tocmai s-a materializat o ușă. Un bărbat stă în picioare acolo. Este de vârstă mijlocie, musculos, cu păr șaten și puțin grizonat pe la tâmple. Arată exact așa cum mi-l amintesc.

— Henri?! exclam eu.

În același timp cu mine, Nouă strigă și el.

— Sandor? Ce dracu'?!

Cinci nu spune nimic. Se uită pur și simplu la bărbatul din ușă, zâmbind.

Eu și Nouă schimbăm o privire rapidă. Ne ia doar o secundă să ne dăm seama că fiecare dintre noi vede pe altcineva acolo. Dacă visul ăsta este indus cu adevărat de Ella, înseamnă că s-a gândit să aducă din subconștientul nostru pe cineva cu care să ne simțim confortabili. Dar se pare că nu a mers la fel și cu Cinci. El continuă să-și încordeze și să-și relaxeze umerii, de parcă s-ar pregăti să țâșnească înainte în orice clipă. Nu mă pot abține să nu zâmbesc către Henri, deși știu că momentul este amar.

— Ești... real? îl întreb, simțindu-mă ca un prost că am pus întrebarea asta.

— Sunt la fel de adevărat ca o amintire, John, răspunde Henri. Când vorbește, în gura lui văd o strălucire ca aceea pe care o extrăgea Setrákus din adâncul Lorienului. Este la fel cu cea pe care a descris-o Șase, când Opt a reînviat pentru scurt timp. Acum nu mai cred că este doar opera telepatică a Ellei. E clar că are un sprijin puternic.

— Îmi pare rău că apartamentul de lux a sărit în aer, spune Nouă. Face o pauză, apoi răspunde tot el. Mda, ai dreptate, a fost numai vina lui Cinci.

Prima dată mă uit la Nouă, apoi mă uit la Cinci care tace în continuare, dar pare să asculte cu atenție, după care mă uit din nou la Henri. Nu putem vedea sau auzi vizitatorul celuilalt, doar fiecare pe al său.

— Ce...? Eram gata să-l întreb pe Henri ce caută aici, dar stau și mă gândesc mai bine la asta. Apariția lui aici are mai mult sens decât orice altceva. Există o întrebare mult mai importantă de pus. "Ce facem aici?" îl întreb.

— Sunteți aici ca să-i întâlniți pe ceilalți, îmi răspunde Henri, apoi se întoarce și merge spre ușa deschisă care nici măcar nu era acolo adineauri. Ne face semn să-l urmăm.

— Care ceilalți?

— Toți ceilalți, spune Henri și îmi zâmbește în același mod enervant pe care îl știu. Nu uita, John, Ai o singură șansă ca să faci o primă impresie bună. Nu o irosi.

Nu știu despre ce vorbește, dar îl urmez oricum. Până la urmă, el este cêpanul meu. Chiar dacă este materializat aici în vis, se simte foarte real. Am încredere în el. Și Nouă se îndreaptă spre ușă, urmând versiunea lui Sandor pe care eu nu o pot vedea, cei doi discutând despre Chicago Bulls. Cinci ne urmează cu înțelepciune la câțiva pași în urmă, încă tăcut.

Când mă apropii de el, Henri îmi pune o mână pe umăr. Îmi vorbește încet, chiar dacă ceilalți nu ne pot auzi, lăsând impresia că îmi spune un secret.

— John, să începi cu cei pe care i-ai simțit. Cu ei va fi mai ușor. Amintește-ți cum a fost. Vizualizează.

Mă uit la Henri, nefiind sigur despre ce vorbește. Ca răspuns la nedumerirea mea, îmi trântește din nou acel zâmbet al său. Ca pe vremuri, mă face să descopăr singur detaliile. Asta este calea lui Henri. Știu că mă face mai puternic și mai inteligent pe termen lung, dar omul mă enervează.

— Nu înțeleg ce încerci să-mi spui.

Henri mă bate pe umăr, apoi pornește pe hol.

— Vei înțelege.

Capitolul 22 (Șase)

Sunt un pic confuză, mai ales pentru că sunt condusă pe un hol lung de Katarina, cêpanul meu mort. Marina și Adam merg la câțiva pași în urma mea. Nu am avut să ne spunem prea multe când ne-am “trezit” în biblioteca aceea mare. Cu toții suntem încă uluiți de ceea ce tocmai am văzut sau puțin șocați de lupta crâncenă din care am fost teleportați brusc. Oricum, Katarina a venit și ne-a adunat la scurt timp după aceea.

Am impresia că ceilalți nu o văd pe Katarina. Marina i s-a adresat figurii care ne conduce spunându-i “Adelina”, iar Adam vorbește încet intenționat, așa că nu putem auzi ce spune. Amândoi au conversații separate. Suntem aici împreună, dar nu suntem pe aceeași lungime de undă, cam asta se întâmplă aici.

De când ne-am trezit aici, expresia lui Adam a fost plină de vinovăție. Acum, însă, se apropie puțin de mine și de Marina, încercând să fie cât mai aproape de figura pe care eu o identific ca fiind Katarina. Eu și Marina schimbăm o privire, amândouă străduindu-ne să tragem cu urechea. Ne dăm cât mai aproape în spatele lui Adam.

— Am făcut ceea ce trebuia? întreabă el entitatea pe care i-o arată Ella doar lui.

Nu aud ce răspuns primește. Indiferent ce i s-o fi spus, Adam dă din cap negativ.

— Unu, asta nu schimbă cu nimic ceea ce am încercat să fac.

Aha! Acum știu despre ce vorbește. Adam a încercat s-o ucidă pe Ella chiar înainte să... ei bine, chiar înainte ca ea să se sinucidă. Am și eu propria mea vinovăție în legătură cu asta: sunt foarte sigură că nu am încercat să-l opresc. Îmi propusesem să las totul să meargă de la sine, nu-mi doream decât să fiu în focul luptei. Se pare că Adam nu a reușit s-o facă.

Nici Marina nu a putut. Ea îl prinde pe Adam de cot, îndepărtându-l de entitatea-Katarina ca să discute cu el. La cum o cunosc, probabil că furia asta o macină de mai multă vreme.

— Ce dracu’ voiai să faci acolo? îl chestionează ea.

Mă aștept ca din clipă în clipă să apară aura de gheață a Marinei. Bănuiesc că asta nu se va întâmpla aici, în spațiul din mintea Ellei. Privirea ei ucigătoare spune totul.

— Știu..., spune Adam clătinându-și capul. Mi-am pierdut controlul.

— Puteai s-o omori pe Ella! îi strigă Marina. Ai *vrut*!

— Dar nu a făcut-o... îi spun, încercând să mențin pacea.

Amândoi mă ignoră.

— Nu mă aștept să înțelegi, zice Adam cu voce scăzută. Niciodată... niciodată nu l-am mai întâlnit pe Setrákus Ra până acum. Dar am trăit toată viața în umbra lui, sub influența lui, prizonier al cuvintelor lui. Când am avut ocazia să-l ucid, să mă eliberez..., nu m-am putut abține.

— Ai impresia că noi nu vrem să-l ucidem? îl întreabă Marina neîncrezătoare. Ne-a vânat toată viața noastră. Știam și noi că Ella va trebui să moară prima, dar... ne-am abținut.

— Știu, răspunde Adam, care nici măcar nu încearcă să se apere. În plus, în acel moment am devenit ceea ce am urât întotdeauna. Va trebui să trăiesc cu asta pe conștiință, Marina. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Marina își trece o mână prin păr, neștiind ce să răspundă la asta.

— Eu... doar că nu pot să cred că nu mai este, spune Marina după un moment. Nu pot să cred că și-a făcut asta singură.

— Eu nu cred că Ella a murit, îi spun Marinei, arătând spre pereții albaștri de marmură care ne înconjoară. Cred că are legătură cu situația în care ne aflăm acum, înțelegi? Am văzut o grămadă de fulgere lorice ieșind din corpul Ellei înainte să leșinăm.

Marina îmi zâmbește trist, nu se mai uită la Adam acum.

— Șase, sper să ai dreptate.

— Vraja aceea este ruptă. Am testat-o înainte să ajungem aici, le spun amintindu-mi, fără prea multă satisfacție, cum am simțit că-i crăp capul lui Setrákus Ra cu piatra aceea.

Marina își scarpină nasul. E distanță mare de la a lupta cu Setrákus Ra până la a-l vedea ca pe un loric normal.

— Crezi că... e posibil să ne fi ucis el pe noi?

— Nu, și el a fost doborât de chestia pe care a făcut-o Ella. Cu toate acestea, ar trebui să ne facem un plan, pentru că am impresia că mica noastră călătorie în timp se apropie de sfârșit. Ne vom întoarce în același rahat.

Adam se încruntă, părând puțin jenat.

— Sunt într-o condiție cam proastă. Cred că mi-a spart fața.

— Te voi vindeca eu, îi spune Marina tăios. Oricum eram pe punctul de a o face.

— Bun, bun, le spun. Înseamnă că mă veți ajuta să-l ucid pe Setrákus Ra.

Adam și Marina se holbează la mine.

— Ce? Credeți că vom mai avea altă ocazie?

— Nu mai avem Moșteniri, zice Marina. Ni le-a luat. Va trebui să-l scot pe Adam din crater ca să-l pot vindeca.

Adam dă din cap, studiindu-mă. Nu-mi dau seama dacă mă crede nebună sau consideră că planul meu este bun. Oricum, din privirea aceea nu-i lipsește admirația.

— Șase, știi că în acel moment nu va fi trei la unul. Va fi unul la unul, spune el.

— Nu-mi pasă, nu vreau să ratez șansa asta. De îndată ce se va termina chestia asta de aici, îl voi omorî.

Mă uit în jur, încercând să găsesc o cale de ieșire de aici.

Marina uită de furia ei pe Adam, suficient cât să schimbe o privire rapidă cu el. Cred că și ei i se pare o nebunie. În acest moment, ne-am oprit în mijlocul holului ca să purtăm această discuție. Katarina, sau cine o fi forma din fața noastră, observă întârzierea noastră și se oprește, făcându-ne semn din cap să mergem.

— Nu avem prea mult timp la dispoziție, spune ea pe același ton dur pe care îl folosea când o enervam. Să mergem.

Pornim din nou. Marina se apropie de mine și mă atinge pe umăr.

— Să avem grijă, Șase, bine? Sanctuarul, chestia cu Ella... Deja am pierdut zile.

Dau din cap, dar fără să răspund. Marina a fost cea care a vrut să rămânem și să apărăm Sanctuarul de Setrákus Ra, iar acum, când avem șansa să-l ucidem, face pe grijulia și timida.

Holul nostru dă într-o sală cu tavan în formă de cupolă, cu o masă rotundă care iese direct din podea. Katarina se dă deoparte pentru a ne lăsa să intrăm, iar când mă întorc să văd ce face, a dispărut.

Camera este o replică exactă a Camerei Bătrânilor din viziunea pe care am împărtășit-o cu toții. Singura diferență este harta strălucitoare desenată pe tavan. În loc de Lorien, harta reprezintă Pământul. Pe hartă sunt puncte strălucitoare care reprezintă locuri precum Nevada, Stonehenge și India — locațiile pietrelor loralite. Sala este goală, dar unul dintre cele nouă locuri din jurul mesei este deja ocupat.

Lexa nu pare că stă comod pe scaunul cu spătar înalt. Stă cu coatele pe masă, neștiind ce ar trebui să facă, evident. Pare ușurată când ne vede intrând.

— Nu cred că ar trebui să fiu aici, spune Lexa, ridicându-se să ne salute.

— Am același sentiment, răspunde Adam, privind fix la uriașul simbol Loric din centrul mesei.

— Nu sunt Garde. Nici măcar nu am mai văzut vreodată astfel de întâlniri ca cea din viziune. Ați văzut și voi asta, nu?

Toți dăm din cap că da.

— Ești aici cu un motiv, îi spune Marina.

Lexa se uită spre mine.

— Am auzit exploziile din junglă. Cum decurge lupta?

Adam își atinge fața în locul unde l-a pocnit Setrákus Ra, apoi se duce spre unul dintre scaunele goale. Încerc să găsesc cele mai bune cuvinte pentru a-i povesti Lexei despre situația noastră actuală.

— Supraviețuim, îi spun în cele din urmă. I-am făcut pe mogi să dea înapoi și cred că avem șanse reale să punem mâna pe Setrákus. Dacă vom ieși vreodată de aici.

Lexa dă din cap aprobator.

— La naiba, da, spune ea. Stau cu motoarele pornite, în caz că trebuie să vă salvez.

— Cred că o să fie nevoie, spune Marina aruncându-mi o privire.

— Marina, tu ai insistat să rămânem și să luptăm. Acum trebuie să terminăm ce am început.

— Dar, Șase, nu înțelegi? Cunoașterea este... totul. Știm ce anume vrea Setrákus și știm cum îl putem opri. Am rupt vraja. Ella i-a distrus mașinăria, nu mai poate pune mâna pe *Entitate*. Simplul fapt că suntem aici..., Marina gesticulează arătând încăperea. Este o victorie. Adam este rănit, Ella este... nu știm cum este, iar Sarah, Mark și Bernie Kosár nu vor putea să ne acopere la nesfârșit. Poate retragerea ar fi cel mai înțelept lucru. Până și Ella ne-a spus că ar trebui să fugim. Să fugim sau....

— Oh, acum vrei s-o asculți, îi răspund dând din cap. Uite, nu știu ce ai înțeles tu din viziunea aia, dar dacă am învățat ceva din toată povestea este faptul că Pittacus Lore trebuia să-l omoare pe Setrákus Ra atunci când a avut șansa.

— Buum! Vezi, Johnny? Șase este de acord cu mine.

John și Nouă intră dintr-un pasaj lateral. În ciuda tuturor problemelor, nu pot să nu zâmbesc. Totuși, zâmbetul ăsta se stinge repede când îl văd pe Cinci în spatele lor. Marina se încordează imediat și face un pas spre el, dar John se pune între ei, făcându-i semn din ochi că nu este momentul acum. Pun mâna pe brațul Marinei ca s-o calmez. Se pare că și Cinci își dă seama că nu este o prezență foarte dorită. Se oprește la marginea încăperii, evitând contactul cu privirea.

John și Nouă se grăbesc spre noi și ne îmbrățișăm. I-l prezentăm rapid lui Lexa, care a auzit deja despre el de la Sarah.

— Deci voi sunteți în toiul luptei cu Setrákus Ra, iar noi suntem pe cale să ne înghită un piken uriaș, zice Nouă încrucișându-și brațele. Sincronizare perfectă cu rahatul ăsta, nu?

— Cum e Sarah? mă întreabă John.

— E bine, îi spun, lăsând la o parte faptul că, de fapt, în ultimele minute nu am mai văzut-o. Nu-i momentul ca John să se îngrijoreze. Să ști că trage foarte bine.

John zâmbește și pare ușurat.

— Ce face Sam? îl întreb.

John clatină din cap.

— Nu știu. A primit Moșteniri, dar l-am văzut leșinând înaintea mea. Sunt sigur că a fost tras de Ella în întâlnirea asta telepatică. Totuși, nu știu pe unde este.

— Va ajunge aici curând.

Cu toții recunoaștem vocea. Ella apare din senin pe scaunul pe care stătea Loridas în viziune. Ochii ei strălucesc de energie lorică. Își ține mâinile pe masa pe a cărei suprafață strălucesc scântei de energie. Părul Ellei plutește de la energia statică. Cu toții ne uităm la ea, muți de uimire.

— Ella...? Marina este prima care vorbește. Face un pas spre Ella. Ești bine?

Ella îi aruncă un zâmbet rapid, deși nu se uită deloc în direcția noastră. Ochii ei rămân concentrați pe spațiul gol din fața ei. Comportamentul ei îmi amintește de *Entitate*. Este ca și cum ar împărtăși același corp acum.

— Sunt bine, răspunde Ella. Vocea ei sună de parcă nu ar fi singura care vorbește, sau de parcă din ea ar ieși frânturi și din alte conversații. Nu mai pot să țin mult această întâlnire telepatică. Trebuie să continuăm. Nu vă temeți de ceea ce urmează.

— De ce anume să nu ne temem? întreabă John.

Drept răspuns, Setrákus Ra apare pe scaunul de lângă Ella, în aceeași armură pe care o purta când a atacat Sanctuarul. Cu toții ne dăm brusc înapoi. Liderul mogadorian nu ne observă. Nici nu poate, pentru că are capul acoperit cu o glugă neagră. Pieptul și umerii lui Setrákus Ra sunt înfășurate în lanțuri din loralit de un albastru strălucitor. Îl țin fixat pe scaun, chiar dacă se zbate.

— Ce dracu...?! întreabă Nouă, făcând un pas prudent spre Setrákus Ra.

— Ce caută aici? o întreb pe Ella.

— A trebuit să-i aduc pe toți cei care au fost atinși de *Moștenire*, răspunde Ella. A fost toți sau niciunul.

— *Moștenire*? Te referi la...

— Entitatea. I-am dat un nume. Se pare că nu s-a supărat.

Marina chicotește. Asta mă face și pe mine să râd. Îmi amintește de vechea Ella.

— Chestia asta... *Moștenire*... va veni și se va prezinta? întreabă Nouă. Aș vrea să-l întreb cum o mai duce și să-i cer niște puteri noi.

— Dar este aici, Nouă, zice Ella și îmi lasă impresia că văd un zâmbind cu colțul gurii ei. Este în mine. Este în această cameră. Este peste tot în jurul nostru.

— Aa, okay, răspunde Nouă.

— Ne poate auzi? întreabă John în timp ce se uită la Setrákus Ra înlănțuit.

— Nu, dar știe că se întâmplă ceva. Mi se împotrivește. Încearcă să iasă. Nu știu cât mai pot să-l țin. Am face bine să trecem la subiect.

— Și care este acest *subiect*? o întreb.

— Luați loc, răspunde Ella.

Mă uit la ceilalți să văd dacă mai este careva care crede, ca și mine, că asta este o nebunie. John și Marina trag scaunele imediat, apoi Lexa și Adam li se alătură. Nouă îmi face semn din ochi, îmi zâmbește și ridică din umeri, de parcă ar spune *Ce naiba!* Nouă se așază lângă John, iar eu mă strecor între Marina și Ella. Rămâne un singur loc, cel de lângă Setrákus. Nimeni dintre noi nu vrea să se așeze acolo.

Ca un câine plouat, Cinci ocolește camera și se așază lângă fostul său stăpân. Arată de parcă și-ar dori să fie oriunde în altă parte, numai aici nu, și evită să intre în contact vizual cu oricare dintre noi.

— Perfect, zice Nouă sarcastic.

Nu-mi pot scoate din minte confruntarea iminentă cu Setrákus Ra. În timp ce toată lumea se așază, mă aplec și îi șoptesc Ellei.

— Ella, ai spus să fugim sau vom muri, încep, nefiind sigură cum să abordez clarificarea unei profeții cu prietena mea moartă, dar plină de energie. A fost... sau încă este singura noastră opțiune? Dacă lupt cu Setrákus Ra, eu o să... vreunul dintre noi va...?

Venele îi zvâcnesc la tâmple.

— Șase, nu pot. Nu pot să-ți spun ce să faci. Totul este... mult prea incert.

— Și acum? o întreabă John întrerupând conversația noastră.

Îi ia un moment să răspundă. Se vede o încordare clară pe fața ei. Se concentrează cu greu la ceva.

— Acum, îi voi aduce pe ceilalți.

— Care ceilalți? întreabă John..

Drept răspuns, se aude un zgomot de peste tot din jurul nostru. Brusc, ne trezim ca în mijlocul unei petreceri foarte aglomerată. Asta pentru că locul din jurul mesei Bătrânilor se umple de oameni. Toți sunt cam de vârsta noastră, unii poate cu câțiva ani mai tineri, și la prima vedere par să vină din toată lumea. Mulți dintre ei vorbesc între ei emoționați, alții discută despre viziunea pe care tocmai au văzut-o, analizând detaliile uimitoarei povești a lui Setrákus și Pittacus. Alții stau singuri, nervoși sau speriați. Un băiat bronzat, cu părul închis la culoare și cu un colier din pietre la gât, nu se oprește din plâns, chiar dacă este mângâiat de două fete blonde care par scoase dintr-o reclamă pentru cacao fierbinte. După

felul cum se poartă, ai zice că oamenii ăștia au stat aici tot timpul, iar noi suntem cei care tocmai ne-am teleportat în peisajul lor. Cred că, din perspectiva lor, exact asta s-a întâmplat.

Sam este în rândul din față, iar lângă el stă o fată cu părul prins în codițe și cu fața posacă. El se uită la mine, iar pe buzele lui citesc un *Salut!*

Apoi începe nebunia.

— Priviți! strigă o fată japoneză, și îmi ia un timp până să-mi dau seama că arată cu degetul spre noi.

Un murmur trece prin mulțime pe măsură ce toată lumea ne observă stând în jurul mesei. La început, toți vorbesc simultan, bombardându-ne cu întrebări pe care nici măcar nu le pot desluși. Încet, în cameră se așterne liniștea. O liniște plină de respect. Ei sunt Garzii umani. Nu-mi pot imagina decât că, pentru ei, toată chestia asta pare o nebunie totală.

Iar acum, din câte îmi dau seama, toți așteaptă să le explicăm situația.

Mă uit în jurul mesei noastre. Ella este încă complet în altă parte. Lângă ea, Setrákus Ra se luptă și se zbate. Adam și Cinci arată de parcă ar vrea să se ascundă sub masă. Chiar și Marina se înroșește toată și pare că nu se simte prea confortabil. Spre deosebire de ceilalți, Nouă râde și se salută cu cât mai multe persoane.

— Salut! Care-i treaba?

Câțiva din mulțime încep să chicotească.

Evident, unul dintre noi trebuie să spună ceva mai serios decât atât.

John se ridică, scaunul lui scârțâind puternic pe podeaua din marmură.

— E tipul de pe YouTube, șoptește unul.

— Este John Smith, îl aud pe altul spunând din cealaltă parte a camerei.

John privește spre toate aceste fețe, încercând să nu pară copleșit. Îl văd pe Sam făcându-i semn cu degetul mare în sus, că totul este în regulă. John trage aer în piept, apoi se oprește. Se întoarce spre Ella.

— Ăăă, toți vorbesc engleza?

— Le traduc eu, îi răspunde Ella simplu, ochii ei strălucind mai intens.

Nu știu când naiba a învățat să facă asta. Totuși, nu mă îndoiesc de ea și, din câte îmi dau seama, nici John.

— Salut! zice John și ridică o mână. Câțiva din mulțime îi răspund la salut. Numele meu este John Smith. Noi suntem ceea ce am mai rămas din poporul loric.

John pornește în jurul mesei și se oprește lângă Setrákus Ra.

— Bănuiesc că tot ce am văzut noi, ați văzut și voi, nu? Ei bine, povestea se termină cu Setrákus Ra care se întoarce pe planeta noastră, Lorien, și masacrează toată populația. Îi omoară pe toți, cu excepția noastră. Face o pauză înainte de a continua. Dacă tot nu înțelegeți ce legătură are asta cu voi, ei bine… Ați observat toate acele nave extraterestre de la știri? Setrákus Ra este aici. Va face cu Pământul ceea ce a făcut cu Lorienul. Asta dacă nu-l oprim.

John încearcă să facă contact vizual cu cât mai mulți dintre oameni. Se descurcă destul de bine cu chestiile astea de lider.

— ...Și nu mă refer doar la mine și prietenii mei care stau la masa asta, continuă John. Mă refer la toți cei din încăperea asta.

Asta îi face ce puști să murmure. Chiar și băiatul hawaian s-a oprit din plâns pentru un timp ca să-l asculte, dar acum îl văd cum se uită în jur după o ieșire.

— Știu că pare o nebunie. Probabil că nici nu vi se pare corect, continuă John. În urmă cu câteva zile aveați niște vieți normale. Acum, fără niciun avertisment, extratereștrii au venit pe planeta voastră și ați început să mutați obiecte cu puterea minții. Nu-i așa? Vreau să spun... e cineva aici care încă nu își poate folosi *Telekinezia*?

Câteva mâini se ridică, inclusiv puștiul plângăcios.

— Oh, uau! exclamă John. Probabil că sunteți foarte confuzi. Încercați-o după ce ieșiți de aici. Doar, ăăă... vizualizați cum mutați ceva de prin casă. Concentrați-vă asupra acelui lucru. O să funcționeze, vă garantez. Veți fi uimiți și, probabil, vă veți speria părinții. John se gândește pentru o clipă. E cineva cu alte puteri în afară de *Telekinezie*? Apropos, noi le spunem Moșteniri. Nimeni...?

Un tip din rândurile din mijloc se ridică. Este robust, cu păr șaten și îmi amintește de un animal împăiat. Când vorbește, are un ușor accent german.

— Mă numesc Bertrand, spune el emoționat, privind în jur. Noi, familia mea, suntem apicultori. Ieri am observat că albinele... vorbesc cu mine. Am crezut că am luat-o razna, dar albinele merg acolo unde le spun., așa că...

— Ce tocilar, îmi șoptește Nouă. Auzi la el, apicultor.

John bate din palme.

— Asta e uimitor, Bertrand. Asta este o Moștenire dezvoltată rapid. Vă garantez că și voi, ceilalți, veți avea și alte Moșteniri, dar nu toți veți putea vorbi cu insectele. Vă putem instrui cum să vă folosiți Moștenirile. Avem oameni care știu, oameni cu experiență... Aici, John se oprește și se uită către cei de la masă. Asta mă face să cred că vom fi cêpani. Oricum, există un motiv pentru care ați obținut aceste Moșteniri, mai ales acum. În caz că nu v-ați dat seama încă... le-ați primit pentru a ne ajuta pe noi să apărăm Pământul.

Asta chiar face galeria să prindă glas. Unii se încurajează, de parcă ar fi gata pentru luptă, dar majoritatea șușotesc nesiguri, vorbind între ei.

— John..., spune Ella printre dinții încleștați. Grăbește-te, te rog.

Mă uit la Setrákus Ra. Se zbate cu tot mai multă forță.

John își ridică ambele mâini pentru a face liniște.

— Nu vreau să vă mint și să vă spun că ceea ce vă cer să faceți nu este periculos. Cu siguranță este periculos. Vă cer să renunțați la viețile voastre de acum, să vă lăsați familiile în urmă și să vă alăturați unei lupte care a început într-o altă galaxie.

Ceva din felul în care John spune toate acestea mă face să cred că a exersat înainte. Observ că aruncă o privire spre fata care stă lângă Sam. Ea îi zâmbește.

— Evident că nu pot să vă oblig să vă alăturați nouă. Peste câteva minute, vă veți trezi din această mică întâlnire, acolo unde erați înainte. Sper că undeva în siguranță. Și poate că aceia dintre noi care luptăm, poate armata lumii, noi toți... poate că vom fi suficienți. Poate vom lupta împotriva mogadorienilor și vom salva Pământul. Iar dacă noi nu vom reuși, chiar dacă voi nu vă veți implica în această luptă... ei vor veni după voi. Așadar, vă cer tuturor, chiar dacă nu mă cunoașteți, chiar dacă v-am zdruncinat viețile liniștite..., veniți alături de noi. Ajutați-ne să salvăm lumea.

— La naiba, da! strigă Nouă aplaudându-l pe John. L-ați auzit, începătorilor. Nu mai fiți muieri și alăturați-vă acestei lupte nenorocite!

Liniștea respectoasă din timpul discursului lui John a dispărut în clipa în care Nouă a deschis gura. Acum zici că suntem la o conferință de presă. Întrebările vin din toate direcțiile.

— Tipul ăla de la masă este mogadorian?

— Întoarceți-vă în galaxia voastră, ciudaților!

— Cum să fac să nu mai sparg lucruri cu *Telekinezia*?

— Vreau acasă!

— Cum îi putem opri?

— Ce este cu peticul acela pe ochiul tău, frate?

— Tipul ăla înfricoșător ne poate vedea?

— De ce vor să ne omoare?

Și atunci, ridicându-se peste toată hărmălaia, un tip deșirat cu un mohawk[7] blond, în stilul punk-rocker demult apus, se ridică de pe scaunul său și bate din picior. Bănuiesc că bocancii lui grei de luptă au efect în lumea viselor, pentru că sunetul este suficient de puternic încât să-i facă pe toți să tacă.

— Voi toți sunteți în America, nu-i așa, amice? îl întreabă punkistul pe John cu un accent englezesc. Să zicem că vreau să mă alătur luptei ca să-i gonim pe jegoșii ăștia. Cum dracu' ar trebui să ajung la voi, pentru că, în caz că n-ați observat, nu există nicio nenorocită de cursă transatlantică din cauza acelor nave spațiale gigantice.

John își freacă gâtul, neștiind ce să-i răspundă.

— Păi...

Mâinile Ellei se încordează pe masă.

— Pot să răspund eu la întrebarea asta, spune ea.

Vocea ei sună melodioasă, cu siguranță nu este Ella. *Moștenire* vorbește prin intermediul ei.

Deasupra noastră, punctele luminoase de pe harta lumii pâlpâie constant. Toată lumea își îndreaptă atenția către tavan. Îmi amintesc că punctele cele mai luminoase sunt locurile unde se găsesc pietrele loralite folosite de noi pentru a ne teleporta, dar mai sunt multe alte puncte care se conturează pe tot globul, luminând slab.

— Acestea sunt locațiile pietrelor loralite, spune Ella. Cele mai strălucitoare au existat pe această planetă de foarte mult timp. Celelalte încep acum să crească pe măsură ce mă conectez cu Pământul. În curând, vor ieși la suprafață.

— Am avut nevoie... Înainte, am avut nevoie de o Moștenire de teleportare pentru a le folosi, spune Marina.

— Nu mai este nevoie. Nu acum, când m-am trezit, spune *Moștenire* prin Ella. Când veți fi în apropierea pietrelor, veți simți atragerea lor. Tot ce trebuie să faceți este să atingeți una și să vizualizați locația altei pietre. Loralitul va face restul.

— Acela este Stonehenge? întreabă britanicul arătând un punct de pe hartă. Atunci este în regulă. Se poate face.

— Ăăă, cred că o chestie de-asta se află în Somalia, spune altcineva.

— Vor fi multe schimbări în jurul vostru..., continuă Ella, dar se oprește brusc, tremurând violent. Mâinile de pe masă i se contopesc cu lemnul, din ea sar scântei. Când vorbește din nou, o face cu vocea ei, nu cu vocea lui *Moștenire*.

— Iese! strigă Ella.

Lanțurile care îl leagă pe Setrákus Ra încep să strălucească. Bucăți de lanț zboară peste masă cu un zăngănit, dar trec prin noi inofensiv. Probabil că Ella a pierdut controlul telepatic asupra lui Setrákus Ra. Tipul nu mai este izolat de noi. Cu o mișcare fluidă, fostul Bătrân și actualul lider al mogadorienilor se ridică, răstoarnă scaunul în spatele lui și își scoate gluga. Oamenii din încăpere țipă și se ridică de la locurile lor, deși nu au unde să fugă.

Setrákus Ra pune o mână pe umărul Ellei. Lumina strălucitoare din ochii ei pâlpâie, dar ea nu se mișcă. Ella își menține concentrarea. Neprimind nicio reacție de le nepoata sa, el se întoarce spre cel mai apropiat Garde. Se întâmplă ca acesta să fie tocmai Cinci. Setrákus Ra îi zâmbește.

— Salut, băiețaș! Ți-ar plăcea să fii primul care îngenunchează?

Cinci se îndepărtează de masă, tremurând de frică. Toți Garzii sunt în picioare acum. Eu sunt gata de luptă, dar, lângă mine, Nouă nu pare prea îngrijorat.

---

[7] Mohawk este un tip de coafură în care părțile laterale ale capului sunt rase de păr sau lăsate cu păr foarte scurt, iar pe centru este lăsată o "creastă". Acest tip de frizură își are rădăcinile la triburile indigene de amerindieni din America de Nord, iar în prezent este mai populară în rândurile adepților subculturii punk sau subculturii gothic. (N. Tr.)

— Nu poate să facă nimic aici, îmi spune Nouă. Amintește-ți cum a fost când am încercat să-i tăbăcesc fundul lui Cinci.

Setrákus Ra își îndreaptă privirea spre Garzii umani. Știu ce face. Le memorează fețele.

— Ba *poate* să facă ceva, spun. Ella, nu-l lăsa să-i vadă! Scoate-ne de aici!

— Nu știu ce v-au spus, tună Setrákus Ra către audiență, dar vă asigur că este o prostie. Dacă ați văzut ce am văzut și eu, atunci știți că loricii au încercat să mă omoare pentru crima de a fi avut o curiozitate. Haideți! Jurați credință Liderului vostru Iubit și vă voi arăta cum să vă valorificați cu adevărat puterile.

Nimeni din mulțime nu se grăbește să-și promită fidelitatea psihopatului mogadorian, dar mulți dintre ei par îngroziți. Asta se justifică.

— Vă eliberez, spune Ella. Se va întâmpla repede. Fiți pregătiți.

Apoi, strălucirea din ochii ei se stinge. Ella se prăbușește. Sper că nu a fost pentru ultima dată când am vorbit cu ea.

— Șase... John stă chiar lângă mine. Ne vom auzi curând, Ai grijă de ceilalți.

Apoi, el și Nouă dispar.

Harta de pe tavan începe să se stingă încet. Încăperea începe să se întunece. Viziunea se încheie.

Mulți dintre noii Garzi au dispărut deja, revenind în lumea reală. Sam și fata aceea de lângă el au dispărut și ei. Totuși, unii au mai rămas, iar Setrákus Ra arată amenințător cu degetul spre ei.

— V-am văzut fețele! tună Setrákus Ra spre oameni, ignorându-ne total pe noi. Vă voi vâna! Vă voi ucide! Vă voi...

Nu îl las să continue.

Mă urc pe masă și mă așez chiar în fața lui Setrákus Ra. Se oprește din amenințări și se uită cu ochii lui negri și goi direct în ai mei. Sar de pe un picior pe altul, ca un luptător.

— Hei, scârbă, îi spun. Când ne trezim, o să te omor.

— Vom vedea, răspunde Setrákus Ra.

Simt că începe să se întâmple. Corpul meu devine transparent. Detaliile încăperii se pierd. Pot simți mirosul fumului din jurul Sanctuarului și praful de pe pielea mea. Trebuie să mă mișc repede. Îmi încordez toți mușchii ca să sar pe el imediat ce voi putea.

— Să-i dăm drumul! îi strig. HAI, VINO!

E timpul să termin asta.

Capitolul 23 (Șase)

Totul se întâmplă repede. Indiferent cât de reală se simțea lumea din viziune, totuși corpul nu avea greutate fizică. Aruncată înapoi în lumea reală, toate senzațiile mă lovesc din nou: dogoarea focurilor din jur, praful sufocant, durerea mușchilor. Din cauza impactului, genunchii nu mă țin. Am fost inconștientă o vreme, iar corpul nu mă mai ascultă. Nu mă pot controla și cad mereu.

Mă prăbușesc peste Setrákus Ra, nici el nu poate să stea în picioare. Nenorocitul ăsta imens este la fel de dezorientat ca și mine. Aud o bufnitură la picioarele mele și îmi dau seama că Setrákus Ra a scăpat din mâini sabia lui Adam.

Cu un strigăt, îmi adun toate forțele și îl împing cât de departe pot. Îmi zgârii mâinile în armura lui cu solzi.

Hai, Șase! Hai!

Îmi recapăt echilibrul înaintea lui Setrákus Ra. Asta îmi oferă un avantaj de o secundă sau două, dar este tot ce am nevoie. Mă întind, apuc sabia lui Adam și lovesc la nivelul capului lui Setrákus Ra în clipa în care mă ridic din nou în picioare.

Setrákus Ra ridică antebrațul în ultima clipă. Lama se înfige în armura lui cu un sunet metalic. Sângele întunecat țâșnește când trag sabia înapoi. Am sperat măcar să-i retez brațul, dar armura este prea tare și doar l-am tăiat puțin. Chiar și așa, Setrákus Ra face ochii mari — își dă seama cât de aproape am fost. Și-a redobândit echilibrul și zâmbește forțat. Nu mă scapă din ochi.

— Ești prea lentă, fetițo, mârâie el. Acum să vedem dacă poți face cu adevărat ce ai promis.

Strâng din dinți și lovesc cu toată puterea. Cu pumnul său blindat, Setrákus Ra îndepărtează lama cu ușurință, evitând tăișul lamei și lovindu-mă apoi în stomac. Aerul iese din mine și mă prăbușesc la pământ, în praf. Mă rostogolesc pe o parte ca să mă feresc de următoarea lovitură, care probabil mi-ar fi înfundat fața în cap.

Lama este prinsă sub mine când mă rostogolesc, tăindu-mă ușor pe coapsă. Niciodată nu m-am antrenat în lupta cu sabia, pentru că nu i-am văzut rostul. Acum mi-ar fi fost de folos, cu siguranță. Fără Moșteniri, sabia este singura armă pe care o am împotriva lui Setrákus Ra. E mai puternic decât mine și mai rapid. Încep să cred că ar fi trebuit s-o ascult pe Marina.

Și pentru că tot mi-am amintit de Marina, când mă ridic în picioare la câțiva metri de Setrákus Ra, mă uit în jur după ea. O văd — târăște corpul inconștient al lui Adam pe partea cealaltă a craterului. Un foc de blaster mușcă pământul chiar în fața ei și este nevoită să se ascundă după niște stânci aflate chiar pe marginea craterului. Mogii s-au regrupat la rampa de urcare în *Anubis* și trag de acolo. Nava masivă încă plutește deasupra noastă, tunul de sub burta ei fiind noul nostru cer.

În timp ce Setrákus Ra vine peste mine, mă dau înapoi pe călcâie, ferindu-mă de loviturile pumnilor lui metalici. Când ies din raza loviturilor sale, își folosește *Telekinezia* și aruncă după mine cu câțiva bolovani de piatră. Îi parez cu sabia pe care o țin strâns în mâinile transpirate.

— Acum nu te mai dai mare, copilă? De ce fugi? întreabă el

Îl las să creadă că mă retrag. Adică, chiar mă retrag. Doar că nu fac numai asta. Scopul meu este să-l îndepărtez cât mai mult de Marina. După ce va ieși din raza de anulare a Moștenirilor și îl va vindeca pe Adam, am putea să răsturnăm situația.

Mă ascund după o stâncă și o văd pe Marina punându-și mâinile pe fața lui Adam. I-au revenit Moștenirile! Acum trebuie să continui jocul de-a șoarecele și pisica până când...

Buf.

Mă lovesc de ceva și cad. Căderea mea este amortizată de ceva moale și îmi ia câteva momente să-mi dau seama că am călcat pe corpul Ellei. E palidă, complet nemișcată și are sânge negru coagulat pe ambele mâini. Pare moartă de-a binelea. Nu am timp să-i verific pulsul. Setrákus Ra stă chiar deasupra mea.

De fapt, se oprește. Trupul Ellei l-a scos din joc. Nu mă pricep să citesc pe chipul lui ridat, cu ochi negri și goi, dar dacă ar fi să ghicesc, aș spune că Setrákus Ra simte un amestec de remușcări și dezamăgire. Îi păsa de nepoata lui în cel mai grotesc mod posibil, dorind s-o transforme într-un monstru la fel ca el. Sper că eșecul acesta al lui îl va măcina.

— A urât tot ce avea legătură cu tine, îi spun, apoi împung cu sabia în zona inghinală[8].

Setrákus Ra încearcă să pivoteze. Lama scrijelește armura, dar am noroc. Vârful sabiei alunecă în lateral, găsește un gol în plăcile de armură și se înfige adânc în partea superioară a coapsei sale.

— Târfă mică! strigă el.

Drept răspuns, îi arunc în ochi o mână de praf.

Deja sunt în picioare, împungând din nou, căutând alte puncte slabe în armura lui. Puncte slabe sunt la articulații, acolo unde armura trebuie să fie flexibilă — coate, genunchi și, bineînțeles, cap și gât. Acolo trebuie să țintesc.

— Asta a durat destul! strigă Setrákus Ra și nu cred că se referă doar la lupta de acum. Bătrânul este frustrat că ne-a vânat ani de zile, iar acum încercăm să-i năruim planurile de invazie. Își pierde cumpătul. Aș putea profita de asta. Îl face să lupte prost.

Setrákus Ra crește. În câteva secunde ajunge de la doi metri și jumate la un uriaș de șase metri, care mă depășește total. Chestia este că armura lui crește odată cu el, iar punctele slabe de la încheieturi devin ținte mai mari.

Acum, trebuie doar să mă feresc să nu fiu strivită. Nu e mare lucru.

Nu mai pot fugi de el. Poate acoperi o suprafață mai mare de teren acum. Mă întorc cu fața spre el ca să-l înfrunt, încercând să stau bine pe picioare. Planul meu este să mă feresc de loviturile lui, poate chiar să fug printre picioarele lui și să-l tai în spatele genunchilor.

Pumnul lui Setrákus Ra este de mărimea unui bolțar din ciment. Se îndreaptă spre mine. Nu știu dacă mă pot feri de lovitura asta.

Nici nu mai este nevoie. În ultima secundă. Setrákus Ra se dă înapoi, își pune mâna la față și urlă de durere. Un leu cu cap de vultur, cu gheare ascuțite ca briciul și aripi cu pene frumoase, zboară spre el și îl sfâșie. Un grifon. Un grifon tocmai mi-a salvat viața.

Bernie Kosár. Fii binecuvântat, BK.

Setrákus Ra se întoarce pentru a înfrunta himera, care este cam de mărimea lui. Bernie Kosár rage și îl sfâșie pe Setrákus Ra cu ghearele sale. Grifonul este puternic, dar Setrákus Ra este și mai puternic. Îl prinde pe BK de gheare cu o mână, îl trage spre el și îi prinde capul într-un blocaj. Bernie Kosár urlă de durere. Cu un urlet animalic mai feroce decât al lui Bernie Kosár, Setrákus Ra încearcă să-i rupă gâtul himerei.

Nu voi lăsa să se întâmple asta. Cu toată puterea mea. Înfig sabia în țesutul moale din spatele genunchiului lui Setrákus Ra. Alunecă ușor, iar el urlă de durere. Îi dă drumul lui BK și cade. Sabia îmi este smulsă din mână. El lovește cu piciorul înapoi și, chiar dacă încerc să mă feresc, bocancul lui imens mă lovește în lateral. Rezultatul este câteva coaste rupte.

— Pe el, BK! strig și cad în praf.

Bernie Kosár e pe punctul de a se năpusti, dar un geamăt puternic din spatele nostru ne atrage atenția.

Ella s-a ridicat. Încearcă să respire din nou, dar se vede că suferă. Ochii ei par să se fi întors la normal, dar tot mai au scântei de energie lorică. Substanța aceea neagră îi curge din nas și gură.

Setrákus Ra scoate sabia din spatele genunchiului de parcă aceasta ar fi fost un spin. Arma arată foarte comic de mică în mâna sa uriașă. Îndreaptă sabia spre Bernie Kosár, ghidând-o cu *Telekinezia*. BK

---

[8] Zona inghinală este situată la intersecția dintre membrele inferioare și partea inferioară a trunchiului. Zona intima, pentru majoritatea dintre noi. (N. Tr.)

reușește să se ferească în ultima clipă, dar lama tot îl taie pe o parte. Este rănit, iar forma sa de grifon puternic începe revină la normal. BK ia poziția de luptă și mârâie, încercând să-și mențină forma și să rămână în luptă.

— Nepoată! strigă Setrákus Ra, vocea lui sunând ca un tunet din cauza formei sale imense. Se îndreaptă șchiopătând spre Ella. De fapt, pare ușurat. Am venit după tine.

Drept răspuns, Ella scuipă mai multă substanță neagră în praful din fața ei. O scoate din ea. Indiferent ce substanță a injectat Setrákus Ra în ea, corpul ei o respinge.

— Bernie Kosár! Scoate-o de aici!

Himera rănită se uită la mine cu ochii ei de vultur, dar nu ezită. O ia pe Ella chiar din fața lui Setrákus Ra, prinzând-o cu blândețe în ghearele sale și zburând cu ea spre junglă.

— Nu! urlă Setrákus Ra. Este a mea!

Setrákus Ra pornește în urmărire. Îl trage pe Bernie Kosár înapoi cu *Telekinezia*, reușind să coboare himera încet. Setrákus Ra este aproape să-l prindă pe BK când un proiectil de gheață, de mărimea unui baros, zboară de la marginea craterului, îl lovește în partea laterală a feței și îi smulge o bucată din ureche.

E Marina. Stă la marginea craterului pregătind deja încă un proiectil pentru Setrákus Ra. Adam este în picioare lângă ea. El face o mișcare din picior și o undă seismică se ondulează ca un val pe partea laterală a craterului, stâncile prăvălindu-se odată cu coborârea ei. Dacă nu aș fi fost deja la pământ, unda seismică m-ar fi doborât oricum. Setrákus Ra, cu picioarele rănite, se prăbușește cu putere. Poate că doar mi s-a părut, dar cred că s-a mai micșorat puțin când a căzut. I-am distras suficient concentrarea, încât abia mai reușește să-și mențină toate Moștenirile. Încerc să-mi folosesc *Telekinezia* ca să arunc spre el câțiva bolovani, dar sunt încă prea aproape.

Dinspre *Anubis*, focuri de blastere țintesc spre Marina și Adam, dar Mark și Sarah le răspund cu aceeași monedă în timp ce aleargă pe marginea craterului. Între focurile lor de acoperire și rămășițele Sanctuarului, reușim, fără să vrem, să-l despărțim pe Setrákus Ra de restul trupelor sale.

Dintr-o privire, văd că Mark sângerează dintr-o rană la cap, iar Sarah are niște urme destul de urâte de arsuri de blaster de-a lungul unui braț. În rest, par a fi în ordine.

De fapt, amândoi arată mai bine decât Setrákus Ra. El are fața tăiată, o bucată din ureche lipsă, picioarele rănite. Abia stă în genunchi.

L-am pus jos. Pe bune.

Marina lansează un alt proiectil de gheață spre Setrákus Ra. El lovește proiectilul cu pumnul și îl spulberă în aer.

— Nu voi muri de mâna unor copii.

Vocea lui este gâfâită. Dar știți ceva? Nu mai pare așa sigur pe el.

Deși mă dor toți mușchii și gâfâi ca naiba, mă proptesc bine pe picioare și pornesc în viteză spre partea opusă a craterului, dincolo de Marina și Adam. Dacă rămânem separați, Setrákus Ra nu are cum să ne prindă pe toți în raza de acțiune a câmpului său de anulare a Moștenirilor. Îl putem bombarda de la distanță.

Mark și Sarah mă văd venind, chiar dacă sunt prinși în schimbul de focuri cu mogii. Se opresc din alergat la jumătatea distanței dintre mine și poziția în care se află Marina și Adam. Îi văd schimbând câteva cuvinte, apoi Sarah se îndreaptă spre mine în timp ce Mark se duce spre ceilalți.

— Mi se pare că ai nevoie de o mână de ajutor, spune Sarah coborând câțiva pași în crater pentru a mă ajuta să urc.

— Mulțumesc. Ești bine?

— Mă descurc, răspunde ea, dar știu că încearcă să ignore arsurile de pe braț.

De aici, de sus, am o imagine mai bună asupra situației noastre. Mogii care stau pe poziție în fața navei *Anubis*, sunt surprinzător de puțini. Probabil că prietenii mei au ucis mulți dintre ei în timp ce eu

mă luptam cu Setrákus Ra. Chiar acum, în timp ce privesc, Mark îl împușcă în cap pe unul care se transformă în cenușă. Nu a mai rămas decât o mână de mogi.

Setrákus Ra nu are alte întăriri.

Totuși, nu va fi ușor de învins. Lordul mogadorienilor, încă în forma sa supradimensionată, urcă pe panta craterului spre Marina și Adam. Cu picioarele rănite, e nevoit să se sprijine în mâini. Inteligenți cum sunt, ceilalți nu îl lasă să se apropie. Adam continuă să declanșeze unde seismice care îl tot dau înapoi pe Setrákus Ra. În același timp, Marina alternează între înghețarea pământului de sub picioarele lui și lansarea de proiectile de gheață spre el. Setrákus Ra absoarbe cele mai multe lovituri cu armura sa, dar probabil că au și un oarecare efect. Nu mai vorbește ca un șmecher. În schimb, liderul mogadorian pare cam disperat.

— Mă acoperi? o întreb pe Sarah.

— Știi bine că da.

Dau din cap și strig peste crater, spre Marina și Adam.

— Acum! Dați în el cu tot ce aveți!

Simt pământul cum se clatină când Adam mărește intensitatea cutremurului, iar Marina își dublează cantitatea de gheață. Sarah și Mark continuă să tragă în mogii de pe pasarela navei *Anubis*, omorându-i pe unii și ținându-i pe ceilalți la distanță. Mă ridic și mă concentrez asupra vremii. Încep să invoc cea mai mare furtună pe care o pot crea. Pe măsură ce adun norii, atmosfera devine tot mai grea și umedă, chiar dacă *Anubis* plutește deasupra noastră. Curând, nava de luptă este învăluită într-o ceață groasă.

— Uau! exclamă Sarah. Nu în fiecare zi vezi norii adunându-se atât de aproape de pământ.

Înainte să termin, aud un sunet de metal rupt. Setrákus Ra a renunțat să mai urce panta craterului spre Marina și Adam. A fost prea încrezător și însetat de sânge, dar acum acționează inteligent. Folosindu-și *Telekinezia*, rupe ce a mai rămas din conducta care ieșea din *Anubis*. Masiva bucată a mașinăriei lui plutește în aer o clipă, înainte să fie aruncată spre ceilalți.

— Aveți grijă! strigă Mark. El și Adam se feresc într-o parte, Marina în cealaltă parte. Bucata de conductă se prăbușește între ei. Nimeni nu este rănit, dar pentru că nu își poate folosi Moștenirile, Setrákus Ra începe să urce spre marginea craterului cu pași uriași.

E rândul meu să-l țin pe loc.

Îmi răsucesc mâinile prin aer, controlând vremea. Vântul se pornește, ridicând praful și alte resturi. Pietricelele mă lovesc peste față și ochii mă usturǎ din cauza prafului. Trec peste asta. Creez o tornadă chiar deasupra lui Setrákus Ra.

— Mori, nenorocitule...!

O lovitură de blaster, chiar între omoplați, îmi face spatele să explodeze de durere. Cad în genunchi și în mâini, aproape să mă rostogolesc în crater. Concentrarea mea se duce naibii odată cu mine, vântul se domolește imediat.

— Șase! strigă Sarah. Mă prinde de talie și ne rostogolim împreună în spatele unui morman de pietre, chiar înaintea unei alte lovituri de blaster.

Focul de blaster nu a venit dinspre *Anubis*, ci din junglă.

— Protejați-l pe Liderul Iubit! strigă Phiri Dun-Ra care apare alergând, trăgând cu blasterul. Conduce un mic contingent de războinici mogi. Probabil că aceștia au mers în junglă, au găsit-o, au eliberat-o și au venit pe la spatele nostru. Văzând întăririle, mogii de pe *Anubis* devin mai îndrăzneți. Dintr-odată, am fost prinși într-un foc încrucișat. Sarah încearcă să riposteze, dar tirul de blastere este prea intens. Se adăpostește lângă mine.

— Șase, ce facem acum?

Îmi scot capul de la adăpost la timp să îl văd pe Setrákus Ra care ajunge la marginea de sus a craterului. Are sabia lui Adam și o folosește ca pe un baston.

Marina este chiar în calea lui.

— Marina! Pleacă de acolo! îi strig.

Nu mă aude. Văd cum se năruie totul.

Marina își întinde mâinile, așteptând ca gheața să țâșnească în direcția lui Setrákus Ra. Nu se întâmplă nimic. Moștenirile ei sunt blocate. Setrákus Ra ridică o mână în aer și, chiar dacă se împotrivește, Marina este ridicată de la pământ. O ține prinsă în *Telekinezia* lui.

— Oh, Doamne! spune Sarah. Oh, nu.

Setrákus Ra o izbește de pământ. O ridică, apoi o izbește din nou. Privesc cum trupul Marinei este schilodit. De fiecare dată o ridică șase metri în aer, apoi o izbește din nou de pământ. Iar și iar.

Mark este cel care o salvează. Se ridică din spatele conductei distruse și trage spre Setrákus Ra nimerindu-l în partea laterală a feței, făcându-i o gaură în locul urechii. Mogadorianul urlă de furie și de durere, apoi se întoarce și aruncă spre Mark trupul rănit al Marinei. Cei doi se ciocnesc și cad la pământ. Cu toate acestea, Mark încă se poate mișca. O sprijină pe Marina și încearcă s-o ridice.

Chiar și de la această distanță, pare că nici el nu mai poate.

Nu simt arsura unei noi cicatrici la gleznă. Nu încă. Înseamnă că ea încă mai trăiește.

Adam aleargă spre Mark și cară trupul Marinei împreună. Ferindu-se de focurile blasterelor, ei se retrag în junglă.

Phiri Dun-Ra și ceilalți mogi au ajuns lângă Setrákus Ra. Îl înconjoară din toate părțile, deși refuză orice ajutor, crăpând capul unui mog prea îndrăzneț care l-a atins. Îl escortează pe rampă în sus. Aproape a ajuns pe *Anubis*.

— La naiba, nu! spun printre dinți, forțându-mă să mă ridic în ciuda durerii care îmi străbate tot spatele.

— Șase! Sarah mă prinde și mă ține. Oprește-te! S-a terminat!

Nu accept asta. Am fost atât de aproape. Nu poate să scape tot timpul așa.

Încă pot să-l omor. Încă mai putem învinge.

Ies din ascunzătoare și îmi ridic mâinile în aer, făcând vântul să se stârnească din nou. Pietre din Sanctuar, bucăți metalice de la Skimmerele explodate, cioburi ascuțite... toate se învârtesc într-o tornadă mortală. Phiri și mogii ei trag în mine. Simt arsura unui foc de blaster pe coapsă, o alta în umăr. Nu mă opresc.

— Asta este sinucidere! îmi strigă Sarah în ureche.

Stă lângă mine și trage în mogi.

— Pleacă! îi spun. Fugi în junglă!

— Nu te părăsesc! Răspunde ea, încercând să tragă de mine.

O îndepărtez.

Setrákus Ra ajunge în vârful rampei. Țip și împing în față cu toată puterea mea, combinând Moștenirea de control a vremii cu o explozie sălbatică de *Telekinezie*, aruncând asupra lui Setrákus Ra tot ce a adunat tornada.

Doi mogi se transformă instantaneu în cenușă, loviți de bombardamentul meu. Phiri Dun-Ra se lasă jos, protejându-ți fața. Setrákus Ra se oprește la intrarea în *Anubis*. Se întoarce spre mine, pietrele și bucățile de metal se lovesc de armura lui și ricoșează. *Telekinezia* lui vine peste mine.

Obiectele zboară în toate direcțiile. Cu coada ochiului văd că blasterul lui Sarah îi este smuls din mâini. Parbrizul unui Skimmer se înfige în pământ lângă mine, ca o ghilotină. Sunt lovită — din nou și din nou — de obiecte pe care nici măcar nu le pot identifica. Dar nu mă clintesc, mă înfig bine cu călcâiele în pământ. Continui să împing.

Apoi se întâmplă.

Un stâlp metalic cu un simbol loric sculptat pe el, piesă din conducta construită de Setrákus Ra, zboară prin aer. Capătul stâlpului este ascuțit. Zimțat.

Se înfige chiar în pieptul lui Setrákus Ra. Îl privesc cum, din cauza impactului, este împins înapoi. O văd pe Phiri Dun-Ra țipând.

Forța *Telekineziei* lui scade. Îl simt slăbit.

Am reușit.

Lacrimile îmi curg pe obraji.

Am reușit.

Phiri Dun-Ra și ceilalți îl trag pe Setrákus Ra în *Anubis*. Ușa glisează și se închide în urma lui. Rampa se strânge.

Cad în genunchi. E mort. Trebuie să fie mort. Pentru ca efortul să fi meritat.

Sarah mă cuprinde cu brațele ei.

— Ridică-te, Șase, spune ea, abia mai vorbind. Trebuie să plecăm!

Tușește și respiră cu greu. E rănită. Amândouă suntem rănite.

Îmi pun mâna pe Sarah și devenim invizibile. În acest fel, nu trebuie să văd sângele.

Mult sânge. Prea mult.

Sper că a meritat.

Capitolul 24 (John)

Am făcut multe promisiuni în Camera Bătrânilor. Le-am spus noilor Garzi că îi voi conduce, că îi vom ajuta să se antreneze, că împreună vom salva lumea lor. A fost uimitor să-i văd pe toți acolo. Da, unii dintre ei erau speriați, alții erau complet confuzi, iar câțiva păreau chiar furioși că au fost implicați în treaba asta. Dar majoritatea dintre ei păreau... gata de luptă. Nervoși, da, dar gata și dispuși să se alăture luptei.

Acum, pentru a respecta acele promisiuni, nu trebuie decât să supraviețuiesc unui monstru *Mogazaur* turbat.

În clipa în care m-am întors în corpul meu, simt în ceafă respirația fierbinte a bestiei care urlă. Este chiar în spatele nostru. Încă am un braț cu care îl sprijin pe Sam de dinainte să leșinăm cu toții. Și el și-a revenit, așa că ne împiedicăm unul de celălalt, dar reușim să rămânem în picioare și să fugim.

— Frumos discurs! îmi strigă Sam la ureche. Ce zici, o să murim?

— La naiba, nu! îi zic.

Adunarea Garzilor nu este singurul lucru din lumea spațială a Ellei care mi-a rămas în minte. Încă îl văd în acțiune pe Pittacus Lore. *Ximic*, așa i-a spus Loridas lui Pittacus că se numește Moștenirea care copiază Moșteniri. Apoi a mai fost și scurta mea întâlnire cu Henri.

Vizualizează, mi-a spus. *Vizualizează* și *amintește-ți.*

Walker se oprește o clipă din a mai urla în telefonul ei satelitar, pentru a ne ocoli. Pare la fel de confuză de trezirea noastră cum a fost în urmă cu câteva secunde când ne-a văzut prăbușindu-ne.

— Ce dracu’ s-a întâmplat? strigă ea.

— Lasă asta, nu-ți face griji! Du-ți oamenii la adăpost! îi spun și îi fac un semn cu mâna să plece.

— Cum naiba ar trebui să luptăm cu chestia asta? întreabă Sam aruncând o privire în spate.

— Habar n-am!

— Îl lovim cu tot ce avem, zice Nouă.

Walker și marea majoritate a agenților ei folosesc Statuia Libertății drept adăpost. Nu știu cât îi va ajuta asta, având în vedere că *Mogazaurul* este la fel de mare cât statuia. Unul dintre agenți, nu i-am reținut numele, s-a panicat când a văzut dihania venind și s-a împiedicat. Monstrul se mișcă precum o gorilă, sprijinindu-și greutatea pe labele din față, cu picioarele din spate ghemuite, ridicând dalele de beton în urma s-a. Norocul nostru este că noul monstru încă nu a învățat să meargă.

Totuși, asta nu-l salvează pe agentul căzut. Încerc să-l trag cu *Telekinezia*, dar nu sunt destul de rapid. *Mogazaurul* își duce în față pumnul de sprijin și îl zdrobește pe bietul om. Cred că fiara nici nu a observat. Ochii ei, fiecare punctat de ceea ce sunt sigur că este un pandantiv loric furat, sunt fixați pe noi.

E doar o chestiune de timp până ne va prinde. Brusc, mă gândesc la prima seară în care am întâlnit-o pe Șase, în Paradise. Atunci a fost prima dată când am întâlnit un piken, deși nu era la fel de mare ca fiara asta. Șase și-a folosit *Invizibilitatea* ca să ne scoată din mulțimea de situații. Îmi amintesc felul în care m-a apucat de mână. Îmi amintesc senzația amețitoarea de a putea vedea prin propriul meu corp,

Amintește-ți. Vizualizează.

— John? strigă Sam în timp ce fugim. JOHN?

— Ce este?

— Tu... Se holbează la mine și aproape că se împiedică. Tocmai ai dispărut.

Ba nu am dispărut. De fapt, am devenit vizibil.

— Sfinte Sisoe, pot s-o fac! îi strig.

— Să faci ce? întreabă Nouă.

Nu-i răspund. Mintea mea procesează. Pe scurt, tocmai am luat Moștenirea *Invizibilitate* a lui Șase. A fost ca un declic, ca atunci când îți amintești brusc un nume pe care l-ai uitat. Putem să devenim invizibili. Putem să scăpăm. Dar asta ar însemna abandonarea Lui Walker și a oamenilor ei.

Am avut această putere tot timpul la îndemână. Și acum... ce să fac cu ea? Am nevoie de timp ca să exersez, să-mi dau seama cum funcționează, să mă antrenez.

Ce altă Moșteniri aș mai putea copia în următoarele câteva minute ca să învingem monstrul?

Walker și agenții ei își golesc armele în bestie. Gloanțele sunt înghițite de pielea groasă, la fel de "eficiente" ca mingea mea de foc pe care am lansat-o mai devreme. Doar niște pișcături de țânțari, nimic altceva. Vine după noi, ignorându-i pe agenți.

— Haideți! le strig tuturor. Aduceți-l spre gazon!

Acolo vom avea mai mult spațiu de luptă cu el și, ținând cont de faptul că monstrul abia se mișcă, cred că cel mai bine ar fi să-l ținem în mișcare. Sper să descopăr ceva în timp ce ne urmărește.

— Oh, frate, nu mă simt chiar atât de sexy, spune Daniela. Deși este o alergătoare grațioasă și rapidă în condiții normale, Daniela se împiedică în propriile-i picioare când începem să sprintăm spre gazon. O prind de braț și o trag lângă mine. Mi s-a întâmplat ceva în rahatul ăla de viziune. Îmi bubuie capul, spune ea.

Bucăți de ciment mă lovesc în umăr de la ultimul pas făcut de *Mogazaur*.

— Johnny, o să încerc ceva! zice Nouă și pleacă de lângă noi.

— Fă orice, îi strig, având încredere în Nouă că nu se va sinucide.

Nouă aleargă spre marginea peluzei. Acolo sunt amplasate binocluri pe stâlpi metalici înfipți în pământ, pentru ca turiștii să admire Manhattanul. El smulge doi stâlpi din pământ, ținând câte unul în fiecare mână, ca pe măciuci, și se repede spre monstru. Își activează super-viteza și traversează peluza ca o ceață.

Aș putea încerca și eu asta. Încerc să mă concentrez pe Nouă, să-mi imaginez modul în care își antrenează mușchii, cum își mărește viteza cu acea Moștenire. Nu se întâmplă nimic.

Creatura masivă pare confuză când Nouă aleargă direct spre ea. Ezită, încercând să se decidă dacă să meargă spre Nouă sau să-i urmărească pe ceilalți. Apoi, după ce a gândit cu creierul său minuscul că e mai confortabil să stea pe loc, *Mogazaurul* lansează un răget în direcția lui Nouă. Ridică una din labele sale uriașe, pregătindu-se să-l lovească pe Nouă imediat ce se apropie.

— Măcar știe ce face? mă întreabă Sam, referindu-se la Nouă.

— A știut vreodată?

Ajungem la marginea peluzei, în apropierea Statuii Libertății. În acel moment, Daniela cade în genunchi, neputând să mai continue.

— Băi, frate, îmi explodează capul, geme ea.

Își dă părul pe spate și își masează ochii cu podul palmelor.

— Ce-i cu ea? mă întreabă Sam.

— Nu știu!

Ne uităm unul la altul și amândoi ne dăm seama de același lucru. Împreună, ne întoarcem către Daniela.

— Primește o nouă Moștenire! zice Sam.

Mă las în genunchi lângă ea.

— Daniela, indiferent ce ți se întâmplă... las-o să se întâmple! Las-o să iasă și...

Mă opresc când *Mogazaurul* îl atacă pe Nouă.

Impactul este nimicitor. Bestia lasă o urmă adâncă de vreo doi metri în betonul pieței. Primul gând este că Nouă nu avea cum să supraviețuiască. Dar apoi îl văd. Își folosește *Antigravitația* pentru a alerga pe antebrațul musculos, cu vene negre, al *Mogazaurului*.

Monstrul rage enervat și încearcă să-l strivească pe Nouă cu cealaltă labă. Nouă își schimbă direcția la momentul potrivit și aleargă pe partea inferioară a antebrațului creaturii, evitând impactul. E rapid și l-a zăpăcit pe *Mogazaur*. Continuă să alerge în sus pe brațul bestiei, ca o insectă enervantă. Nu-mi dau seama ce va face când va ajunge la capul fiarei. La cum îl cunosc, aș pune pariu că nici Nouă nu știe.

— John! strigă cineva din spatele meu. John! Eliberează-mă!

Mă întorc și îl văd pe Cinci care se chinuie să se ridice din iarbă. L-am lăsat acolo legat cu funiile luate de pe vapor. Nu are lama și nici bila de rulment ca să-și facă pielea metalică, așa că Cinci este mai inofensiv ca niciodată.

— Pe toți dracii, nu! spune Sam uitându-se la Cinci.

— Știu ce este chestia aia! strigă Cinci spre noi. Cade înapoi în genunchi și se uită la mine. Știu cum poate fi ucis. Te pot ajuta.

— Spune-mi..

— Setrákus Ra îl numește *Vânătorul*, zice Cinci repede. A fost creat când încă eram la bordul navei *Anubis*. Are pandantive lorice în ochi și le folosește ca să localizeze orice Garde. Nu vom putea scăpa de el, *trebuie* să-l ucidem.

În timp ce Cinci vorbește, Nouă ajunge la umerii *Vânătorului*. Fiara renunță la a-l mai strivi pe Nouă, acum își înclină capul țepos și încearcă să-l înghită cu totul. Nouă îi bagă în gură unul dintre stâlpii metalici și i-l înfige în cerul gurii. Creatura își leagănă capul și urlă.

Lângă mine, Daniela geme. Sam se așază în genunchi lângă ea și o freacă încet pe spate.

— Haide, fă ce ți-a spus John, încearcă Sam s-o liniștească, dar Daniela continuă să geamă. Se uită la mine. Trebuie să găsim o soluție! Băieți, dacă aveți puteri noi pentru tăbăcit funduri, acum este momentul să le folosiți!

— John, trebuie să-l lovească în ochi, insistă Cinci, ignorându-i pe toți, mai puțin pe mine. Eliberează-mă. Te pot ajuta.

— Și de ce dracu' aș avea încredere în tine? îl întreb.

Fața lui Cinci se întunecă. Îl văd încordându-se, testând legăturile. Se uită la mine și îmi dau seama că depune mult efort să-și controleze furia.

— Pentru că, dacă aș vrea, aș putea rupe legăturile astea. Dar nu o voi face. Mi-ai salvat viața, John, și indiferent ce crezi, nu sunt ca *el*.

Știu exact la ce se referă Cinci. Setrákus Ra și Pittacus Lore. Milă urmată de trădare.

— Vreau să ajut. Lasă-mă să ajut, spune Cinci încet.

— La dracu'! zice Sam, luând decizia în locul meu. Scoate dispozitivul cu lamă al lui Cinci, extinde lama și o așază peste legăturile lui Cinci. Întinde mâinile! îi ordonă Sam.

Mă întorc spre monstru. Nouă înfige al doilea stâlp metalic în gâtul fiare, iar și iar. Văd sângele negru curgând, dar nu cred că îi face prea multe pagube. Apoi, scrâșnind, monstrul încearcă din nou să-l prindă pe Nouă. De data e foarte aproape să-l prindă pe Nouă, care e nevoit să se retragă pe spatele monstrului.

Peste mugetele *Vânătorului*, aud sunetul familiar al elicopterelor. V*up-vup-vup*. Două Black Hawk negre au decolat de pe Podul Brooklyn și sunt pe drum. Iată că agentul Walker nu este total nefolositoare.

— Îmi dai aia înapoi? îl întreabă Cinci pe Sam, ținând mâna întinsă după arma sa.

— Nu, îi spun punându-mă între cei doi. Ai spus că poți ajuta, Du-te și ajută.

Cinci ridică din umeri.

— Bine. O voi face pe calea mai grea. Se ridică la câțiva metri de pământ, apoi se uită la mine. În regulă, John. Aprinde-mă.

— Ce să fac?

— Dă-mi foc! îmi strigă el.

Nu-mi trebuie nimic mai convingător ca să-l rănesc pe Cinci. Îmi las *Lumenul* să iasă și lansez o mică minge de foc spre el. Se lasă lovit și pielea lui este cuprinsă imediat de flăcări.

— Mulțumesc, spune el. Apoi, racheta noastră în flăcări pornește spre *Vânător*.

Mă ghemuiesc lângă Daniela și îmi apăs mâinile de capul ei. Las Moștenirea de vindecare să curgă, în speranța că va ajuta la calmarea durerii ei. Totuși, asta nu este tocmai Moștenirea mea de vindecare, nu-i așa? Este Ximic, iar Vindecarea este doar o Moștenire pe care am reușit s-o copiez. Nu o ajută pe Daniela, dar ceva se întâmplă când energia curge între noi. Dintr-o dată, pot simți exact ce se întâmplă în interiorul ei.

Pot s-o simt și eu. O presiune în spatele ochilor ei. O greutate care pare că vrea să mă lovească în față.

— Mă sfâșie! țipă Daniela.

— Știu! O simt și eu! îi răspund ținându-mă de cap, de parcă craniul meu s-ar putea despica.

Între timp, Cinci, în flăcări și la viteză maximă, se înfige direct în ochiul *Vânătorului*. Se aude un sunet scârbos și monstrul urlă mai tare ca niciodată. O clipă mai târziu, Cinci iese cu o explozie ce-i lasă monstrului o gaură în partea din spate a capului. Ține ceva în sus. Trebuie să fie unul dintre pandantivele lorice.

— Sfinte Sisoe! face Sam. A fost scârbos, dar a funcționat.

Vânătorului tocmai i-a trecut un glonț uman prin creier. Pariez că se simte cam cum ne simțim acum eu și Daniela. Nu cade mort așa cum am sperat. În schimb, se înfurie. Se aruncă spre Cinci, care se ferește și zboară în altă parte. Încă cocoțat pe bestie, dar acum știind cum s-o doboare cu adevărat, Nouă începe să urce spre ochiul rămas.

Tot atunci ajung și cele două elicoptere Black Hawk. Îl bombardează pe *Vânător* cu rachete care fac doar să-l enerveze. Apreciez ajutorul, dar armele lor nici măcar nu îl vor răni. Sunt șanse mari ca piloții să fie omorâți sau chiar să-i lovească accidental pe Nouă și pe Cinci..

Vânătorul se zbate, distruge piața și aproape că lovește unul dintre elicoptere cu dosul labei. Lui Cinci îi este extrem de greu să dea următoarea lovitură în celălalt ochi al creaturii.

Când *Vânătorul* își întoarce capul și urlă, suflul este suficient de puternic încât Nouă zboară de pe fața monstrului. Se îndepărtează de corpul *Vânătorului* și se prăbușește vreo treizeci de metri spre betonul de jos. Încerc să-l prind cu Telekinezia, dar distanța este prea mare și capul îmi zvâcnește atât de tare încât nu mă pot concentra. Cinci pornește în jos ca un glonț, flăcările stingându-se de pe corpul său. În loc să aplice monstrului o altă lovitură, el îl prinde pe Nouă de încheietura mâinii și îl coboară încet pe pământ. Drept mulțumire, Nouă îi trage un pumn în față. Cum face de obicei.

Piloții elicopterelor mai fac un survol. Cinci și Nouă sunt chiar în fața monstrului, pe pământ de data asta. Creatura o ia repede spre sud.

— Băieți, dacă aveți de gând să faceți ceva, acum este momentul, strigă Sam.

Nu știu ce să fac. Simt Moștenirea copiată de la Daniela cum crește în mine, dar nu știu ce face și nici cum s-o folosesc. Sunt blocat. Știu doar că m-am ales cu o durere de-mi crapă capul. Trebuie să fie mai mult de atât.

Cu un urlet îngrozitor, Daniela se ridică în picioare. Ne dă pe amândoi la o parte și țipă.

— Trebuie s-o las să iasă!

Daniela își deschide ochii și un fascicul de energie argintie țâșnește direct către *Vânător*. La început, fascicolul de energie pare scăpat de sub control, e dureros de mare și se duce spre capul monstrului, după care face zig-zag-uri pe tot corpul acestuia. Dar după câteva secunde, Daniela se prinde cum stă treaba. Fasciculul devine mai mic și mai concentrat.

Rezultatul este mai bun decât aș fi putut spera.

Vânătorul se uită în jos și scoate un sunet confuz când își vede corpul masiv împietrit.

Imediat ce o văd pe Daniela cum o face, îmi dau seama că și eu pot s-o fac. Mă concentrez asupra greutății din spatele ochilor mei — o vizualizez ca pe un bolovan ce se rostogolește la vale — și îi dau drumul. Vederea mea capătă o nuanță argintie când fasciculul îmi iese din ochi. La început este dificil, trebuie să controlez energia cu ochii, așa că nu este ușor s-o trimit la țintă, dar mă prind destul de repede. La fel ca Daniela. Curând, începem să desenăm dungi de piatră în sus și în jos pe corpul monstrului.

Vânătorul încearcă să se ducă după Nouă și Cinci, dar picioarele nu-l mai ascultă. Sunt blocuri de piatră solidă.

Totul se termină câteva secunde mai târziu. Lângă Statuia Libertății se înalță împietrită cea mai mare creație mogadoriană pe care am văzut-o vreodată, trăsăturile sale hidoase fiind înghețate pentru totdeauna într-o mască de furie confuză. Nouă și Cinci se uită în sus la chestia aceea, prea confuzi ca să se mai și bată. Elicopterele îi dau ocol de câteva ori, ca să se convingă că bestia nu mai reprezintă o amenințare, evident.

— Au! face Daniela și se sprijină de mine. Asta nu se simt bine deloc.

— Nu-mi spune, îi răspund frecându-mi fața.

— A fost uimitor! strigă Sam. Ești ca Meduza[9]!

— Ăsta *nu* va fi niciodată numele meu de super-erou, îi spune Daniela răspicat. Bleah!

— Iar tu ai fost... ai fost ca...

Sam este prea entuziasmat ca s-o spună.

— Ca Pittacus Lore, îi termin eu vorba.

— Să-mi trag una, da! A fost tare! Îți dai seama cât de tare a fost asta?

— A fost tare.

— Mi-ai cam furat *Tunetul*[10], se plânge Daniela.

Dau din cap și râd, simțind, de fapt, ușurare pentru prima dată după multe zile. Nouă se duce spre monstrul-monument și ciocănește în piatră. În acest timp, Cinci se întoarce la noi. Observ la gâtul lui pandantivul loric pe care l-a smuls din craniul monstrului. Mă întreb dacă acesta este pandantivul lui, cel la care a renunțat ori i l-a luat Setrákus Ra, sau dacă este al unuia dintre Garzii morți. Nu vreau să deschid subiectul acum. Își întinde mâinile.

— Măcar am încercat, spune el. Dacă vrei, poți să mă legi la loc.

Schimb o privire rapidă cu Sam. Știu că ne-a ajuta și mai știu și că a spus că și-ar fi putut rupe legăturile, dar mă simt mai confortabil cu el legat. Este un dement și un criminal. Nu știu dacă voi mai putea vreodată să am încredere în el.

În timp ce ridic frânghiile pe care Sam le-a tăiat în urmă cu câteva minute, agentul Walker și echipa ei se apropie de noi. Cu telefonul satelitar în mână, ea este în mijlocul unei conversații aprinse. Agentul Murray ne zâmbește și ne face un dublu semn cu degetul mare în sus.

Elicopterele aterizează puțin mai încolo, într-una dintre puținele zone care au scăpat nedemolate de *Vânător*. Bănuiesc că ne vor duce înapoi în tabăra militară. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu ceilalți Garzi. Nu am nicio cicatrice nouă pe gleznă, ceea ce înseamnă că bătălia este câștigată sau continuă. Trebuie să ajung la ei, la Setrákus Ra, și să folosesc această nouă Moștenire.

Ei bine, atât cât am învățat s-o folosesc.

— Da, domnule, spune agentul Walker în telefon, apoi îl îndepărtează, făcând din ochi un gest de exasperare, de parcă nu poate să creadă ce se întâmplă. Pare mai surprinsă de conversația ei decât de statuia-monstru pe care eu și Daniela tocmai am făcut-o. Acoperă microfonul telefonului și mi-l întinde.

---

[9] În mitologia greacă, **Meduza** a fost descrisă ca fiind o femeie hidoasă, cu șerpi în loc de păr și care avea abilitatea de a pietrifica pe oricine o privea direct în ochi. (N. Tr.)

[10] *Tunetul* (Thunder), așa îi spune Daniela Moștenirii sale (deocamdată), dar această Moștenire este, de fapt, *Privirea de Piatră* (Stone Gaze). (N. Tr.)

— John, ăăă, președintele e pe linie și vrea să vorbească cu tine.

Rămân blocat.

— Poftim? Serios?

Walker încuviințează dând din cap.

— Se pare că... ăăă... și-a schimbat opinia cu privire la susținerea totală a loricilor. Te vrea imediat la Washington ca să discutați despre strategie.

Îi dau frânghiile lui Nouă, care între timp s-a apropiat de noi. E cel mai fericit că trebuie să-l lege pe Cinci.

— Să nu crezi că am devenit prieteni pentru că m-ai prins atunci, îl aud pe Nouă spunându-i lui Cinci.

— Nu, nu am devenit, îi răspunde Cinci liniștit.

Îi ignor deocamdată. Urmează să vorbesc cu președintele. Mă uit serios la Walker.

— Sper că nu e vreo șmecherie, nu?

— Nu, zice Walker, scuturând telefonul spre mine. E pe bune. Pare o nebunie, dar se pare că fiica lui cea mare a avut un fel de... viziune. Unde ai ținut tu un discurs?

Sam nu se poate abține și râde.

— Nu pot să cred!

Walker se uită când la mine, când la el.

— Am ratat ceva?

— Nu, îi spun zâmbind și întind mâna după telefon.

— Îți explic mai târziu.

Înainte să apuc să iau telefonul satelitar al lui Walker, propriul meu telefon începe să vibreze în buzunarul meu de la spate. Doar doi oameni în lume au acest număr: Sarah și Șase. Dacă mă sună, înseamnă că lupta cu Setrákus Ra s-a terminat. La naiba, poate chiar l-au omorât pe nenorocit.

— Scuze, îi spun lui Walker și îmi scot telefonul. Se uită la mine de parcă aș fi nebun. Spune-i președintelui să aștepte. Trebuie să răspund.

Răspund la telefon și imediat buna mea dispoziție dispare. Aud vântul cum bate, focuri de blaster și prea multe țipete. Cred că cel care țipă este Mark și pare absolut înnebunit, strigând la cineva să se trezească. Simt un gol în stomac.

Apoi, Sarah începe să vorbească.

— John... Vocea îi tremură și abia vorbește. Ascultă, nu am prea mult timp...

Capitolul 25 (Șase)

— Țineți-vă bine! strigă Lexa peste umăr din scaunul pilotului, iar nava se înclină violent pe o parte. Focuri de blaster biciuie aerul de afară, aproape să ne lovească. Lexa face o altă manevră evazivă și virează cu greu în dreapta.

Anubis ne urmărește, descărcându-și tunurile de energie de fiecare dată când este aproape de o lovitură clară. Totuși am credința că Lexa ne va scoate teferi din asta. Nava noastră este mică, rapidă și avem un pilot al naibii de bun.

— Ce se întâmplă acolo? strigă ea. Transpirația îi curge pe față în timp ce coboară nava în junglă, folosind copacii drept acoperire. Șase? Șase, vorbește cu mine!

Nu pot vorbi.

Pe culoarul de lângă mine, Ella stă cu spatele rezemat de perete și cu genunchii strânși la piept. Își ține genunchii cuprinși în brațe și se leagănă înainte și înapoi plângând. Fața îi este murdară de substanța aceea vâscoasă, dar măcar a început să iasă din ea. În jurul capului încă mai are scântei de energie lorică.

— L-am avertizat, își spune iar și iar. Pe toți v-am avertizat ce se va întâmpla.

Marina este întinsă pe un pat rabatabil în spatele navei. Este în stare de inconștiență și arată rău; corpul ei este imobilizat, pentru a nu fi zdruncinată în timpul zborului nostru de fugă. Nici nu vreau să mă gândesc câte oase rupte are, nu știu nici măcar dacă se va mai trezi.

Asta nu îl oprește pe Mark, disperat și plâns, s-o scuture violent de umeri.

— Trezește-te! îi strigă el în față. Tu ești vindecătorul, fir-ar să fie! Trebuie să te trezești și s-o vindeci!

Adam se duce la el. Mogadorianul îl izbește puternic de peretele navei și își pune antebrațul în gâtul acestuia, sub bărbie. Mark se zbate împotriva lui, așa că Adam îl izbește de perete până se oprește.

— Încetează! Dacă o zdruncini așa, o omori! mârâie Adam.

— Trebuie s-o...

Adam îl oprește cu un gest din mână.

— Nu poți face nimic, îi spune Adam, încercând să sune rece.

— Nu trebuia să veniți aici niciodată! îi strigă Mark.

Haosul acesta nu pare s-o deranjeze pe Sarah. Se uită la mine și îmi zâmbește liniștită. Este mai palidă decât am văzut-o vreodată. Cu puțin timp în urmă i-am dat telefonul satelitar să-l sune pe John.

— John... Ascultă, nu am prea mult timp, spune ea cu vocea tremurândă.

Mâinile mele sunt pline de sângele lui Sarah. Fac tot ce pot ca să-i opresc sângerarea, dar rana este foarte mare. Nici măcar nu știu ce a lovit-o, erau prea multe obiecte care zburau prin aer. A fost ceva zimțat și mare. A lovit-o chiar deasupra șodului și a ieșit pe partea cealaltă, luând și o parte din ea. În timpul luptei cu Setrákus Ra am încasat și eu câteva lovituri urâte, dar voi supraviețui.

Fără Marina, Sarah nu mai are mult timp.

M-a târât departe de pista de aterizare când încă eram în stare de șoc. Nu știu cum a făcut, sângerând atât de mult. Poate să fi fost adrenalina? A rămas fără puteri când am ajuns în junglă. A trebuit s-o car tot restul drumului spre nava Lexei.

Podeaua este acoperită cu sângele ei. La fel și hainele mele. Am sângele ei pe mâini.

Asta s-a întâmplat din cauza mea. Și pentru că nu a vrut să mă lase singură cu Setrákus Ra.

Fetiță prostuță. Probabil că mi-a salvat viața.

— John, te rog, nu vorbi, doar ascultă..., spune Sarah. Trebuie să știi că, din momentul când te-am văzut atunci, la intrarea în Paradise High, am știut. Am știut că ne vom îndrăgosti. Și nu am regretat niciodată, nici o secundă. Nici măcar acum. Te iubesc din tot sufletul. John. Te voi iubi mereu. A meritat... A meritat totul.

Nava virează tare la stânga. Chiar dacă l-am ucis pe Setrákus Ra, asta nu oprește nava *Anubis* care încearcă să ne doboare. Cum să-i explic asta lui John? Cum voi putea trăi cu asta pe conștiință?

Ar fi trebuit să fiu eu în locul ei.

— Aș fi vrut... Aș fi vrut să te mai văd odată, spune Sarah încet, cu lacrimi în ochi. Poate că totuși te voi vedea. Te voi aștepta, John, indiferent ce înseamnă "în altă lume". Poate va fi… Poate va fi ca pe Lorien. Sau ca în Paradise.

Bernie Kosár se întinde lângă Sarah. Chelălăie și o linge pe obraz. O face să râdă puțin.

— BK este aici, îi spune lui John, sunând din ce în ce mai îndepărtat. Te salută.

Sarah abia mai vorbește. Tușește. Sângele îi curge din colțul gurii. O văd cum încearcă să lupte. Încearcă din greu să trăiască.

— Promite-mi, John... Promite-mi că vei continua să lupți. Promite-mi că vei învinge. Iubitule, nu lăsa ca totul să fi fost în zadar. John, te rog să nu uiți că te iubesc. Întotdeauna te voi...

Sarah nu mai vorbește. Gura ei se mai mișcă pentru câteva secunde, dar nu mai scoate niciun sunet. Apoi se oprește. Continui să țin o mână pe abdomenul ei, iar cu cealaltă îi țin capul, deși știu deja.

S-a dus.

Toate cărțile și ordinea citirii lor

1. I Am Number Four
1.1. Six's Legacy – collected in The Lost Files: The Legacies.
2. The Power Of Six
2.1. Nine's Legacy – collected in The Lost Files: The Legacies.
2.2. The Fallen Legacies – collected in The Lost Files: The Legacies.
3. The Rise of Nine
3.1. The Last Days of Lorien – collected in The Lost Files: Secret Histories.
3.2. The Search for Sam – collected in The Lost Files: Secret Histories.
3.3. The Forgotten Ones – collected in The Lost Files: Secret Histories.
4. The Fall of Five
4.1. Five's Legacy – collected in The Lost Files: Hidden Enemy.
4.2. Five's Betrayal – collected in The Lost Files: Hidden Enemy.
4.3. Return to Paradise – collected in The Lost Files: Hidden Enemy.
5. The Revenge of Seven
5.1. The Fugitive – collected in The Lost Files: Rebel Allies.
5.2. The Navigator – collected in The Lost Files: Rebel Allies.
5.3. The Guard – collected in The Lost Files: Rebel Allies.
6. The Fate of Ten
6.1. Legacies Reborn – collected in The Lost Files: Zero Hour.
6.2. Last Defense – collected in The Lost Files: Zero Hour.
6.3. Hunt for the Garde – collected in The Lost Files: Zero Hour.
7. United As One
8. Generation One
8.1. Out of the Ashes – also collected in The Legacy Chronicles: Trial by Fire.
8.2. Into the Fire – also collected in The Legacy Chronicles: Trial by Fire.
8.3. Up in Smoke – also collected in The Legacy Chronicles: Trial by Fire.
9. Fugitive Six
9.1. Chasing Ghosts – also collected in The Legacy Chronicles: Out of the Shadows.
9.2. Raising Monsters – also collected in The Legacy Chronicles: Out of the Shadows.
9.3. Killing Giants – also collected in The Legacy Chronicles: Out of the Shadows.
10. Return to Zero

PITTACUS LORE

PITTACUS LORE este unul dintre Bătrânii Înțelepți care conduc planeta Lorien. În ultimii doisprezece de ani, el venit pe Pământ pentru a ne pregăti pentru războiul care va decide soarta Terrei. Locația lui este necunoscută.

COPYRIGHT

www.epicreads.com

Library of Congress Control Number: 2015938996
ISBN 978-0-06-219475-6 (hardcover)
ISBN 978-0-06-242751-9 (int'l ed.)
ISBN 978-0-06-242452-5 (special ed.)
EPub Edition © July 2015 ISBN 9780062194770
15 16 17 18 19 CG/RRDC 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
FIRST EDITION

CREDITS

COVER ART © 2015 BY CRAIG SHIELDS
SERIES DESIGN BY RAY SHAPPELL

ABOUT THE PUBLISHER

Australia
HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Australia
www.harpercollins.com.au

Canada
HarperCollins Canada
2 Bloor Street East – 20th Floor
Toronto, ON M4W 1A8, Canada
www.harpercollins.ca

New Zealand
HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, New Zealand
www.harpercollins.co.nz

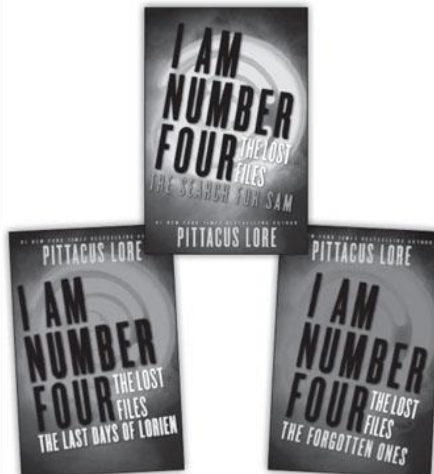
United Kingdom
HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
London SE1 9GF, UK
www.harpercollins.co.uk

United States
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

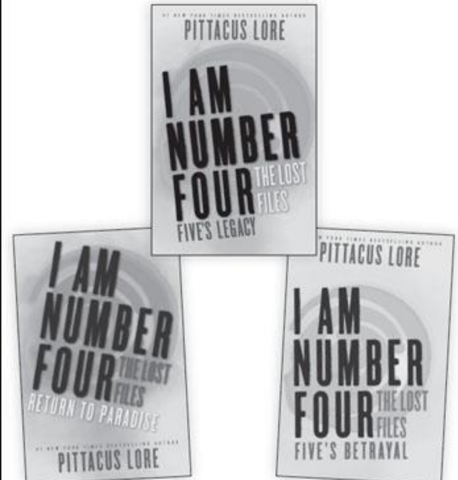
BACK ADS

Discover the backstories of your favorite characters from the series!
I AM NUMBER FOUR THE LOST FILES SIX'S LEGACY
PITTACUS LORE
I AM NUMBER FOUR THE LOST FILES NINE'S LEGACY
I AM NUMBER FOUR THE LOST FILES THE FALLEN LEGACIES
READ THE FIRST THREE NOVELLAS IN ONE THRILLING PAPERBACK,
I AM NUMBER FOUR: THE LOST FILES: THE LEGACIES
HARPER
An Imprint of HarperCollinsPublishers
www.iamnumberfourfans.com

Uncover more secrets from Lorien's past—and the keys to Earth's future.
I AM NUMBER FOUR THE LOST FILES THE SEARCH FOR SAM
PITTACUS LORE
I AM NUMBER FOUR THE LOST FILES THE LAST DAYS OF LORIEN
I AM NUMBER FOUR THE LOST FILES THE FORGOTTEN ONES
READ THESE THREE ACTION-PACKED NOVELLAS IN ONE PAPERBACK,
I AM NUMBER FOUR: THE LOST FILES: SECRET HISTORIES
HARPER
An Imprint of HarperCollinsPublishers
www.iamnumberfourfans.com

The battle lines have been drawn. Learn who's really on our side.
PITTACUS LORE
I AM NUMBER FOUR THE LOST FILES FIVE'S LEGACY
I AM NUMBER FOUR THE LOST FILES RETURN TO PARADISE
I AM NUMBER FOUR THE LOST FILES FIVE'S BETRAYAL
READ THESE THREE PULSE-POUNDING NOVELLAS IN ONE PAPERBACK,
I AM NUMBER FOUR: THE LOST FILES: HIDDEN ENEMY
HARPER
An Imprint of HarperCollinsPublishers
www.iamnumberfourfans.com